

Thác Vĩ

Contents

Thác Vĩ	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	8
4. Chương 3	14
5. Chương 4	18
6. Chương 5	22
7. Chương 6	26
8. Chương 7	30
9. Chương 8	36
10. Chương 9	39
11. Chương 10	44
12. Chương 11	48
13. Chương 12	53
14. Chương 13	57
15. Chương 14	62
16. Chương 15	66
17. Chương 16	70
18. Chương 17	73
19. Chương 18	77
20. Chương 19	81
21. Chương 20	84
22. Chương 21	87
23. Chương 22	91
24. Chương 23	95
25. Chương 24	99
26. Chương 25	102
27. Chương 26	106
28. Chương 27	110
29. Chương 28	115
30. Chương 29	120
31. Chương 30	123
32. Chương 31	127
33. Chương 32	131
34. Chương 33	135
35. Chương 34: Kết Thúc	140

Thác Vĩ

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại đô thị, nhất thụ nhất công, thể thân, ngược luyến tàn tâm. Tình trạng: 33 chương + 1 phiên ngoại (1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thac-vi>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Ánh đèn neon chiếu rọi đường phố Bắc Kinh, tuy là ban đêm tĩnh mặc nhưng dưới ánh đèn rực rỡ trông như ban ngày.

Mười một giờ, trên chuyến xe cuối ngày, hành khách rất ít.

Một người thiếu niên sắc mặt tái nhợt ngồi một mình ở hàng ghế cuối, đầu tựa vào cửa kính. Hắn hình như ngủ thiếp đi, hai mắt nhắm nghiền, hai hàng lông mi thật dài che phủ đôi mắt. Vẻ mặt của hắn tĩnh mịch phẳng phất như thể gian không có gì có thể làm cho hắn cảm thấy phiền não, ưu thương.

Trên đường, xe cộ cũng rất ít, nhưng có lẽ ko ai để ý tới, có một chiếc Mercedes Benz đi theo xe bus, trong xe là một tuấn mỹ nam nhân, hai tròng mắt không chớp mà nhìn chăm chăm vào thiếu niên trên xe bus.

Từ lúc thiếu niên tập tễnh từ tửu điếm đi ra, đến lúc hắn lên xe bus, nam nhân vẫn lái xe theo phía sau, lặng lẽ mà nhìn chăm chú vào thiếu niên.

Ngả Lâm vẫn không nhúc nhích, hắn trên người rất đau, khiến cho hắn không có một ý nghĩ muốn di chuyển, thậm chí muốn hảo hảo ngủ một giấc. Lựa chọn hàng ghế cuối là vì sợ người khác chứng kiến bộ dáng của hắn, bởi vì hắn biết, chính mình nhất định sẽ không nhìn được rơi lệ.

Nương theo ánh trăng yếu ớt cùng ánh đèn neon lộng lẫy, Thư Văn đã nhìn thấy Ngả Lâm lệch đầu tựa vào cửa kính, một dòng nước mắt trong suốt dọc theo gương mặt trơn nhẵn chảy xuống.

Nước mắt lướt qua nốt ruồi màu râm nắng rồi ngưng tại cái cằm thon gầy.

Nhìn nốt lệ chí đó làm Thư Văn đau đớn vô cùng, hắn thà rằng Ngả Lâm không có nó, cũng không muốn hắn lại chảy một giọt nước mắt.

2. Chương 1-2

Editor: Joco

Beta – reader: Ying

Khi Ngả Lâm vừa tròn tám tuổi.

“Nó là thằng không cha! Mau lại đây! Chúng ta đánh chết nó! Cha mày đã không cần mày, sau này mẹ mày cũng chẳng cần người như mày nữa.”

“Đánh chết nó! Đánh chết nó đi!”

“Đúng đó! Đúng đó! Ngả Lâm đích xác là con rơi! Có khả năng nó được nhặt từ bãi rác dơ bẩn nào về cũng nên!”

Trong góc phòng chật hẹp, đứa bé tên Ngả Lâm đang ngồi co ro, khẽ nâng bàn tay nhỏ bé dính đầy bụi bẩn lên quệt dòng nước mắt cứ tí tách rơi. Thân hình non nớt cuộn tròn trước những cú đá liên tiếp của mấy đứa to xác.

Giữa trận đòn túi bụi, một đứa bé khác đột ngột đẩy mạnh Ngả Lâm khiến nó mất thăng bằng ngã bệt xuống nền đất cứng. Trẻ con thì vẫn là trẻ con, Ngả Lâm dựa theo bản năng vừa khóc vừa rống:

“Tha em đi! Ca ca tha em đi mà! Đừng đánh nữa, em đau quá!”

Đáng thương thay, nó càng khổ sở van xin thì lũ nhỏ càng hưng phấn thích trí, ra sức đạp mạnh hơn.

“Chúng bay đang làm cái gì thế hả!”

Thanh âm trầm thấp phảng phất tia giận dữ bất chợt vang lên, một dáng dấp cao lớn không biết từ đâu vụt xuất hiện. Bọn trẻ hoảng sợ quay đầu liền thấy người thanh niên tuần tú mặc đồng phục đang khua khua nắm đấm về phía chúng. Tuy rằng kẻ mới tới chỉ hơn chúng vài tuổi thôi nhưng cả đám đều tự hiểu chúng chẳng thể đánh lại người này.

Lũ trẻ con tụ tập vây quanh Ngả Lâm vừa nãy còn hùng hùng hổ hổ giờ sợ đến tái mét mặt mũi, sững sờ ngậm miệng im thín thít chẳng dám ho he nữa lời, ba chân bốn cẳng chạy như ong vỡ tổ.

“Này! Người!”

Nghe tiếng gọi của thiếu niên nọ, đứa trẻ to xác đầu tiêu run cầm cập, nơm nớp lo lắng xoay lưng.

“Giỏi nhỉ, vô duyên vô cớ đánh người ta. Còn không nhanh xin lỗi?”

Thằng bé béo ú na ú nần bị dọa cho khóc sướt mướt, lấp ba lấp bắp thì thào: “Xin... xin lỗi... ô ô ô...”

Ngả Lâm đương ngồi bệt dưới đất, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lấm lem đất cát còn vương đầy lệ ngân, lén lén quan sát lũ trẻ đánh mình tản xa dần.

Thấy đám trẻ nghịch ngợm đã đi xa, thiếu niên hơi cúi đầu nhìn thoáng qua Ngả Lâm vẫn đang ủ rũ kinh khiếp xong xoay người định rời khỏi.

“Ca ca! Ca ca...”

Ngả Lâm vội vàng hô: “ Ca ca! Cảm ơn.”

Thiếu niên khẽ “Hừ” nhạt, đầu cũng chẳng buồn tốn công ngoái lại, lạnh giọng buông: “Người như người đánh không nổi một con dế, hoàn toàn không có khí khái nam nhi.” Rồi cứ thế tiến về phía trước.

“Ca ca! Ca ca...!” Ngả Lâm vẫn chưa từ bỏ ý định gọi người thiếu niên đó, cất tiếng kêu liên hồi.

Thiếu niên không nhin được phiền phức, xoay đầu hỏi: “Còn gì nữa? Không thấy ta đang rất vội à?”

Ngả Lâm dè dặt: “Tên của ca ca là gì? Nhà ca ca ở gần đây ư?”

Đại nam hài nghe xong lời này, cong khóe môi đáp: “Ta tên Thư Văn, học tại một trường gần đây. Mà người cần biết để làm gì? Muốn tìm đại ca bảo vệ cho người sao? Nếu là ta thì tuyệt chẳng muốn có đệ đệ mít ướt như người. Người quá yếu đuối, đâu điểm nào giống con trai?” Nói xong lại tiếp tục nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngả Lâm cười cười: “Chỉ mấy chú mèo nhí mới khóc lóc thê thảm thành vậy. Nam tử hán đại trượng phu thà máu chảy đầu rơi cũng quyết không đổ lệ.”

Kể từ ngày ấy, cứ sau giờ tan học, Ngả Lâm kiên trì tìm loanh quanh những trường học trong khu vực phụ cận, mong được gặp vị ca ca trượng nghĩa đã giúp mình.

Không nghĩ tới một ngày sẽ gặp hần trong hoàn cảnh như vậy. Thư Văn hoà giữa dòng học sinh đông đúc đổ xô khỏi cánh cổng trường, bàn tay lôi kéo người thanh niên bên cạnh còn miệng liên tục đổ dành: “Lý Khả, đừng nóng giận nữa. Hôm nay tôi nhất định sáng tác cùng cậu, đừng bực mình được không?” Người thiếu niên kia mặc đồng phục giống như Thư Văn, chỉ bấu môi với hần một cái rồi hờ hững bước tiếp.

Ngả Lâm trốn đằng sau thân cây to phía xa xa lén lút quan sát. Tận khi hai người đó đã đi khuất dạng, nó chậm rãi bước ra từ nơi ẩn nấp. Bây giờ nó mới biết Thư Văn ca ca của mình đang học trung học, năm nay vừa tròn mười sáu tuổi.

Vì vậy cứ canh chừng đúng giờ tan trường, nó đều lặng lẽ trốn kín ở một bên chờ bóng dáng Thư Văn cùng Lý Khả ra về, chăm chú khắc ghi từng cử chỉ vụn vặt của Thư Văn.

Năm Ngả Lâm mười tuổi thì Thư Văn thi vào đại học. Ngả Lâm hoàn toàn không rõ hấn đã đi đâu. Thư Văn cùng gia đình chuyển đến nơi khác nên nguyên tháng sau đấy, nó không còn thấy cả Thư Văn lẫn Lý Khả. Ngả Lâm buồn bã trốn trong chăn, len lén khóc suốt đêm dài.

Lúc Ngả Lâm mười lăm tuổi đang chuẩn bị cho kỳ thi cao trung quan trọng thì mẹ hấn đột ngột nhiễm bệnh nặng qua đời. Tâm trí hấn bị sự kiện đau xót ấy đã kích nặng nề. Vốn dĩ thừa năng lực thi đỗ các trường cao trung hàng đầu, thoáng cái đảo lộn tất thủy nên đành thi vào một trường phổ thông bình thường.

Ngả Lâm đỗ trung học song không được ai chu cấp chi phí, rốt cục đành phải đi bưng bê quét dọn cho mấy cửa hàng nhỏ, gom góp tiền lương cùng khoản phúc lợi xã hội eo hẹp và suất học bổng khan hiếm. Vượt qua bao nhiêu khó khăn, trắc trở cuối cùng cũng tốt nghiệp cao trung.

Vào khoảng thời gian thí sinh cả nước bận rộn chuẩn bị kỳ thi đại học, vì hoàn cảnh éo le lại không tìm ra nguồn trợ cấp khoản phí đại học khổng lồ, Ngả Lâm tự nhốt mình trong nhà, không ăn không uống. Suốt tuần liền, hấn cứ nằm bẹp trên giường, tủi thân tủi phận khóc sụt sùi.

Đợi lễ trao bằng tốt nghiệp kết thúc, Ngả Lâm sắp xếp thu dọn đám hành lý giản đơn, bán đi căn phòng chật hẹp – tài sản duy nhất mẫu thân lưu lại cho hấn để đổi lấy năm nghìn nhân dân tệ. Vác vali hành lý nhẹ hẫng lên vai, hấn quyết tâm quay người, ngồi trên xe lửa tới Bắc Kinh.

Trong mắt Ngả Lâm, Bắc Kinh thật phồn hoa với hệ thống tàu điện ngầm hiện đại chằng chịt, tòa cao ốc chọc trời nhiều như nấm, những khu phố mua sắm sầm uất náo nhiệt... Nếu có thể làm ở đây chắc chắn kiếm được bộn tiền. Nhưng lí do chủ yếu thôi thúc Ngả Lâm đến thành Bắc Kinh xa lạ là vì nó có rất nhiều... rất nhiều trường đại học danh tiếng.

Vừa đặt chân xuống đất thủ đô, không quen biết bất cứ người nào mà đầu óc lại rỗng tuếch hoàn toàn chưa vạch ra dự định cụ thể, hấn tùy tiện leo lên một cái xe buýt, lẳng lặng ngồi yên suốt mười tám chặng dừng rồi mới rời xe. Nghiêng đầu ngó quanh quất, hấn phát hiện đã tới ngoại ô. Vùng xung quanh heo hút hoang vắng tập trung toàn khu công nghiệp lớn và những dãy nhà tập thể san sát. Ngả Lâm chần chừ chốc lát rồi nhanh chân bước vào phòng bảo vệ gần đó hỏi thăm xem liệu có phòng cho thuê. Nhìn chú bảo vệ vừa lác đầu từ chối vừa bảo rằng trừ phi làm công bằng không thì không thể cấp phòng, hấn liền mừng rỡ, năn nỉ xin gặp người phụ trách. Phụ trách đánh giá hấn thật tỉ mỉ, một thanh niên mười tám tuổi tuy thể trạng gầy gò song chưa đến mức vô dụng nên thương tình giữ hấn lại làm chân bảo vệ.

Từ đó về sau, Ngả Lâm nhận ca đêm, ban ngày ngủ bù giấc trong phòng còn buổi tối thức dậy canh gác. Trải qua một tuần suy xét, hấn thấy đồng lương bảo vệ còm cõi chẳng đủ nuôi sống bản thân. Vậy nên hấn tìm kiếm hiệu bánh xung quanh, xin đi bưng bê phục vụ. Tuy làm việc tại tiệm bánh gatô không thể coi là mỹ mãn song cũng khá náo nhiệt vui vẻ, chính vì thế hấn nhiệt tình hoàn thành công việc, lúc tan ca còn phải trực đêm.

Mặc dù khó khăn vất vả nhưng Ngả Lâm cố gắng rất nhiều. Hấn phi thường mình bạch bản thân không bằng cấp, muốn vươn lên chỉ có con đường học nghề. Xác định mục tiêu rõ ràng, hấn bắt đầu theo sự phụ trong tiệm học nướng bánh gatô. Đôi khi nhàn rỗi thì yên lặng đứng một bên quan sát sự phụ bắt từng đóa hoa trang trí rực rỡ đầy màu sắc hay phun những câu chúc mừng ấm áp bằng chocolate mà khách hàng đặc biệt yêu cầu riêng.

Ngả Lâm thông minh nhanh nhẹn nên chiếm được lòng chủ tiệm bánh. Trước kia còn nghi ngại Ngả Lâm học trộm hết bí quyết rồi ngoảnh mặt xin làm ở chỗ khác nhưng sau quãng thời gian thử thách đã yên tâm đồng ý để hắn thành học viên học nghề chính thức.

Nỗ lực phấn đấu cộng thêm yếu tố may mắn và thời gian dư dả, Ngả Lâm thấy tiền lương chủ tiệm trả cũng đủ trang trải sinh hoạt phí nên dứt khoát thôi việc ở khu công nghiệp. Đúng dịp ấy, hắn vô tình đọc quảng cáo dán trên cây cột điện, nhân tiện tìm ra chỗ trọ tốt hơn.

Đó là một gian tầng hầm hơi tối. Tuy không gian khá rộng nhưng bởi ẩm ướt lạnh lẽo lại đặt ngay vị trí vắng vẻ nên hiếm người tình nguyện dọn đến. Ở đây chia thành hai phòng nhỏ, giá cả cũng phù hợp phải chăng, bốn trăm tệ mỗi gian.

Người dán quảng cáo là bạn cùng thuê nhà, một nam tử trạc tuổi hắn từ vùng phụ cận lên Bắc Kinh kiếm kế mưu sinh. Hắn yêu cầu Ngả Lâm gọi mình Ricky còn tên khai sinh là Thụy Kỳ. Ngả Lâm thấy cái tên kia quái gở, gượng gượng miệng nên kêu y Tiểu Kỳ.

Ngả Lâm đi sớm về muộn làm công trong tiệm bánh, mỗi tháng nhận được khoảng một nghìn nhân dân tệ. Hắn không vất kiệt sức làm mấy việc cùng lúc bởi hắn muốn hoàn thành giấc mơ ấp ủ bấy lâu, tốt nghiệp đại học. Để kiếm tiền học phí, mỗi tháng trừ khoản thuê nhà cố định, ăn uống và sinh hoạt tiết kiệm tối đa, nhẩm lại cũng còn dư ra xấp xỉ bốn trăm tệ.

Theo thông báo, muốn học đại học năm đầu tiên phải đóng ít nhất là tám nghìn nhân dân tệ. Chỉ cần Ngả Lâm thi đỗ thì có thể vừa học vừa làm, tận dụng kiến thức mà dễ dàng kiếm tiền trang trải ba năm còn lại. Hiện tại trong tay hắn có sẵn năm ngàn nhân dân tệ, nếu tích cóp một năm thì vừa vặn gom đủ rồi. Suy tính kĩ lưỡng, tuy cuộc sống bây giờ mệt nhọc song hắn vẫn cảm thấy xứng đáng.

Nghe tâm sự kia, Tiểu Kỳ thường trêu chọc hắn tự lừa mình dối người, nói rằng bằng đại học rồi cục chỉ như tờ giấy hỗn tạp. Hàng ngày ra đường, tùy tiện bỏ mấy trăm đồng là thừa sức thuê một người mua vui, hà tất phải ngậm đắng nuốt cay tích góp tiền để đổ vào cái thứ đại học vô dụng như vậy.

Ngả Lâm bỏ ngoài tai, cười cười lấy lệ cũng không muốn tốn hơi cãi cộ chỉ tổ gây xích mích. Hắn xoay tay mở hộp tiết kiệm hình nấm của mình ra, cẩn thận đặt vào tờ hai mươi tệ.

Nhìn chung, cuộc sống của Ngả Lâm khá điều độ nên hắn sớm phát hiện ra Tiểu Kỳ có điểm bất thường. Sau một tháng, hắn bắt đầu tò mò quan sát sinh hoạt của bạn chung phòng.

Tiểu Kỳ không bằng cấp, không việc làm ổn định, hàng tuần cứ năm buổi tối lại ra ngoài nhậu nhẹt say khướt cùng băng hữu. Hôm nào cũng giống hôm nào, ăn uống ca hát tới tận gần sáng mới thèm mèm về còn ban ngày thì ngủ quên trời quên đất.

Ấy vậy mà Tiểu Kỳ hoàn toàn khác Ngả Lâm. Y tiêu tiền rủng rỉnh, trong nhà không trữ sẵn thức ăn thì vô tư ra ngoài cửa hàng. Thậm chí mấy đợt thấy Ngả Lâm suốt ngày ăn mỳ gói hoặc mỳ gói trộn với dưa muối, y còn hảo ý mua thêm mấy suất về.

Tuy thế song Tiểu Kỳ vẫn khá dư dật, trong túi chưa bao giờ thiếu tiền, thi thoảng sắm cả quần áo hàng hiệu đắt đỏ. Một dịp, y vừa mua chiếc điện thoại di động mới tinh, thấy Ngả Lâm không có liền hào phóng tặng luôn. Một ngày sau tay đã cầm thêm cái mới. Ngả Lâm thật tâm muốn từ chối nhưng lại sợ khiến Tiểu Kỳ kém vui nên đành miễn cưỡng nhận, dùng làm đồng hồ báo thức.

Lúc này dù Ngả Lâm ngỡ ngác cách nào cũng phát giác ra Tiểu Kỳ đang làm loại công việc gì! Y là nhân viên tiếp khách trong câu lạc bộ đêm.

Hồi xưa Ngả Lâm từng dinh ninh chẳng ai chịu nhận loại công việc này. Hẳn nhiều lần hảo tâm tử tế khuyên nhủ Tiểu Kỳ nên đường hoàng dựa vào năng lực của bản thân kiếm sống nhưng Tiểu Kỳ vẫn giữ bộ dáng bất cần, coi tư tưởng của mình là lẽ dĩ nhiên. Y thường nói: “Kẻ giàu sang thường thích đốt tiền. Họ hay tìm đến câu lạc bộ đêm để vui chơi trụy lạc. Chúng ta cứ nghĩ họ vung tay tiếp tế tầng lớp nghèo hèn đi. Tiếp khách vừa không tổn hao tinh lực, vừa thoải mái kiếm bộn tiền, tốt thế tại sao không làm chứ?”

Trước tình trạng hiện giờ, Ngả Lâm đành im lặng thở dài. Thực tế là Tiểu Kỳ sống sung sướng thoải mái hơn mình nhiều. Hẳn chỉ biết âm thầm tiếc nuối cho chí hướng của Tiểu Kỳ, cũng không ôm mộng thử xoay chuyển thêm lần nào nữa mà tiếp tục theo đuổi mục tiêu riêng. Có nhiều lúc, hẳn không thể nhẫn tâm cự tuyệt hết những món quà Tiểu Kỳ thành tâm tặng. Mỗi lần nhìn gương mặt hưng phấn cười híp mắt, hẳn đành nhận rồi lựa dịp thuận tiện mua món quà khác tặng lại y.

Cứ như vậy, mặc dù hẳn sống rất tiết kiệm nhưng nhiều khi vẫn không đủ chi tiêu. Tiểu Kỳ vắng mặt một thời gian, thi thoảng hẳn còn bị đói, mãi ăn mỳ gói cũng đâu phải biện pháp lâu dài.

Thẳng thắn nhận xét Tiểu Kỳ là người rất tinh ý. Y phát hiện hẳn toàn bóp bụng tiết kiệm tiền thật vất vả vì mục đích gì đấy nên thâm tâm khá lo lắng. Y gợi ý cho Ngả Lâm học nấu nướng tại nhà, vừa rẻ vừa đủ chất.

Ngả Lâm suy ngẫm thấy hợp lý, hôm sau lập tức mày mò xào thử vài món rau xanh đơn giản. Tựa hồ Tiểu Kỳ cũng vui lây. Y thường xuyên mua sách dạy hướng dẫn căn bản còn mang thêm về túi to túi nhỏ rau xanh hoặc các loại nguyên vật liệu chế biến, sắp xếp sẵn vào tủ lạnh để hẳn tiện thực hành.

Ngả Lâm rất chú tâm luyện kỹ năng nấu nướng. Ngần ngủ hai ba hôm, hẳn đã thành thạo quen tay. Tuy hương vị chưa hấp dẫn bằng ngoài tiệm nhưng Tiểu Kỳ vô cùng cao hứng, miệng khen ngợi hẳn suốt.

Bình bình lặng lặng hai tháng trôi qua rất mau. Một hôm Ngả Lâm đi làm về, vừa mở cửa liền thấy Tiểu Kỳ quần xắn nằm cuộn tròn, trên má còn thoáng vết ửng hồng.

Ngả Lâm tưởng hẳn bị ốm, vội vội vàng vàng chạy lại gần lo lắng hỏi han tình hình. Phía bên kia, Tiểu Kỳ vẫn đắm chiêu tựa hồ thả hồn tận đầu tận đuôi. Mãi đến khi nghe thấy Ngả Lâm hỏi mới thoáng giật mình, vẻ mặt hưng phấn bừng bừng kể lại: “Tối hôm qua tôi bị một tên say quấy rối, chịu không nổi phiền hà nên hất cả ly nước vào mặt hắn. Ông chủ nghe chuyện rắc rối nên bắt tôi phải lập tức xin lỗi khách. Đúng lúc ấy một vị thiếu gia thông thả bước tới bao tôi nguyên đêm khiến tên say rượu kia căn bản chẳng phác tác gì được. Sau đó thiếu gia chở tôi đi khách sạn, thuê phòng thượng hạng cho tôi nghỉ ngơi. Hẳn không hề động tay động chân xúu nào đã nhanh chóng rời khỏi. Thật đúng là người tốt a.”

Ngả Lâm dở khóc dở cười nói: “Làm nghề này đừng nên hành động theo cảm tính, sớm muộn gì cũng thiệt thân. Hôm qua, cứ coi như cậu đã gặp vận may đi.”

Tiểu Kỳ hăng hái phản bác: “Tại cậu không biết đẩy thôi, vị công tử kia cực kỳ anh tuấn! Hơn nữa xung quanh tỏa ra lớp khí chất ưu nhã u buồn, đôi mắt lạnh khốc thâm trầm như muốn hút hồn người đối diện. Lúc đứng dậy thanh toán, hần lấy hần thẻ tín dụng bạch kim nha! Nhiều tiền thế không giữ chức tổng giám đốc, chí ít cũng phải làm quản lý công ty lớn. Tôi mà là gay, nhất định sẽ rất thích hần.”

Ngả Lâm bắt đắc dĩ cười cười, hảo tâm khuyên nhủ: “Nhìn mặt cậu hốc hác quá! Thôi cứ ở nhà nghỉ ngơi hai ba hôm. Sáng mai tôi xuống bếp nấu một bữa thật ngon cho cậu tắm bổ.”

Trong khi Tiểu Kỳ đang ngẩn ngơ mơ màng nhớ tới cuộc hội ngộ đêm qua thì Ngả Lâm đã về phòng, chăm chú ôn tập bài vở.

3. Chương 2

Editor: Joco

Beta – reader: Ying

Mấy ngày kế tiếp Tiểu Kỳ đều miêu tả tỉ mỉ cho Ngả Lâm nghe về những lần y gặp gỡ vị công tử tuấn tú kia.

“Tiểu Lâm! Tiểu Lâm! Cậu biết không? Hôm qua anh ấy cũng đến câu lạc bộ đêm! Tôi chạy theo anh ấy tỏ lời cảm ơn, anh ấy đã quay đầu nhìn tôi cười đấy!”

“Tiểu Lâm! Tiểu Lâm! Hôm nay anh ấy lại tới nữa cơ, còn chủ động mời tôi uống một ly rượu!”

“A! Coi này, cậu mau coi này! Đây là chiếc bật lửa anh ấy tặng riêng tôi đó! Đẹp không? Tiểu Lâm! Cậu thử nghĩ xem, liệu anh ấy bắt đầu có tình ý với tôi chưa?”

“Anh ấy quả thực là người cực kỳ ôn nhu nha... Tiểu Lâm! Hôm nay anh ấy khuyên tôi nên tìm công việc khác nghiêm chỉnh hơn, thậm chí còn hứa sẽ giúp đỡ....! Phải làm sao bây giờ? Hình như... tôi thích anh ấy mất rồi.”

“Hôm nay thái độ của tôi rất lộ liễu, trực tiếp chủ động bày tỏ tình cảm với anh ấy. Thế nhưng anh ấy lặng im chẳng thèm nói câu gì. Tiểu Lâm, có phải anh ấy ghét bỏ tôi không?”

“Tiểu Lâm! Tiểu Lâm! Tiểu Lâm Tiểu Lâm ơi! Anh ấy nhận lời rồi! A a a a a tôi hạnh phúc như bay trên

mây! Anh ấy đồng ý để tôi làm tình nhân!”

“Tiểu Lâm, anh ấy bảo tôi chuyển sang chỗ khác. Nếu tôi đi, mình cậu xoay sở kiểu gì bây giờ?”

“Tôi đã đóng hết nguyên năm tiền nhà. Tiểu Lâm, tôi rời đi rồi cậu ở lại nhớ phải tự chăm lo cho bản thân nhé.”

Thoáng chốc đã đến ngày Thụy Kỳ dọn ra ngoài. Ngả Lâm xin phép ông chủ tiệm bánh nghỉ một hôm để phụ y sắp xếp đồ đạc.

Dù sao cũng sống chung với nhau trong quãng thời gian khá dài mà Tiểu Kỳ cũng đối đãi Ngả Lâm rất tốt. Sâu dưới đáy lòng Ngả Lâm gờn gợn chút buồn thương, mong nhớ. Hắn vừa giúp y đóng gói, vừa im lặng trầm mặc.

Dường như Tiểu Kỳ cũng nhận ra tâm sự chất chứa trong lòng hắn nên vỗ vai an ủi: “Tiểu Lâm, tôi sẽ thường xuyên trở về thăm cậu mà. Sau này nếu anh ấy đồng ý, tôi sẽ mời cậu tới thăm nhà hai chúng tôi. Cậu đừng buồn phiền quá! Hãy cố gắng đọc nhiều sách, học hành thật chăm chỉ để thi vào trường đại học danh tiếng. Khi nhận giấy báo đỗ, nhất định phải khao tôi một bữa linh đình. Cứ quyết định thế nha.”

Ngả Lâm ngược đời mắt hơi ươn ướt. Tuy y độc mồm độc miệng song quan tâm mình nhiều như vậy. Ngả Lâm lặng lẽ, cố kìm nén nỗi xúc động đang dâng trào.

Hắn nắm chặt bàn tay Thụy Kỳ, cất giọng hứa: “Đồng ý! Nếu cậu quên không mời tôi, tôi cũng chẳng đợi đâu đấy!”

Thụy Kỳ cong cong khóe miệng, hé lộ hàm răng trắng đều tăm tắp. Bất chợt tiếng còi xe vọng ngoài cửa sổ phá tan bầu không khí nặng nề. Tiểu Kỳ vội vàng buông mấy thứ linh kính, quay sang nháy mắt với Ngả Lâm: “Anh ấy tới rồi đó! Anh nói muốn tới giúp tôi dọn đồ đạc!”

Ngả Lâm ngẩng đầu trông bóng lưng Thụy Kỳ hối hả chạy về phía cánh cửa, lòng dậy niềm ước ao muốn có tình yêu như vậy. Thâm tâm hắn ngầm chúc phúc cho y: Tiểu Kỳ, hy vọng rằng người nam nhân này sẽ đối xử tốt với cậu, khiến cậu thật hạnh phúc.

Khoảng năm phút sau, Tiểu Kỳ dẫn theo một nam nhân xa lạ bước vào nhà. Người đàn ông cao chừng mét tám hai, mặc bộ âu phục hàng hiệu phẳng phiu toát lên phong thái đỉnh đặc của doanh nhân thành đạt. Tuy diện mạo tuấn tú nhưng vẫn tạo cho đối phương loại cảm giác trầm lắng.

Tiểu Kỳ cười tủm tỉm giới thiệu: “Đây là Ngả Lâm, bằng hữu tốt của em. Bọn em cùng thuê chung chỗ này, đối xử với nhau rất thân.”

Dứt lời liền hướng Ngả Lâm, tự hào nói: “Tiểu Lâm, đây là Thư Văn! Người yêu của tôi.”

Nam nhân nhã nhặn nghiêng người, đưa bàn tay ra phía trước, mỗi cử chỉ nhỏ đều thanh thoát tự nhiên. Hấn cất giọng chào Ngả Lâm: “Xin chào! Tôi tên Thư Văn.”

Ngả Lâm giật mình hồi phục ý thức, xấu hổ vươn cánh tay ra song đột ngột rút lại bởi hấn chợt nhớ bàn tay mình còn lấm lem đất cát chưa kịp rửa vì khiêng cái hòm quần áo.

Trước hành động lạ lùng, dường như nam nhân cũng quan sát được nguyên do nên không bắt bẻ gì mà thân thiện đập vai hấn: “Cám ơn cậu đã chiếu cố Tiểu Kỳ suốt quãng thời gian qua. Em ấy hay nhắc tới cậu, khen tài nấu ăn của cậu rất ngon.”

Ngả Lâm miên man chìm sâu giữa dòng suy tư riêng, cứ sững sờ như mộng. Tiểu Kỳ và Thư Văn không mấy chú tâm hấn nữa mà tập trung thu dọn nốt vài thứ linh tinh.

Tầm trưa, Thư Văn đưa Tiểu Kỳ cùng Ngả Lâm đến một nhà hàng sang trọng, gọi khá nhiều món hải sản tươi sống.

Tiểu Kỳ rất vui vẻ thưởng thức nhưng Ngả Lâm khác hẳn, nhấm nhấm mấy miếng cho có lệ. Thấy bát hấn chất đồng tôm cá mà chưa hề động đũa, Tiểu Kỳ quan tâm hỏi han: “Cậu mệt hả Tiểu Lâm? Sao lại không ăn gì cả?”

Nhìn Ngả Lâm trầm mặc lãnh đạm, Thư Văn cũng góp lời: “Hay thức ăn không hợp khẩu vị? Tôi kêu phục vụ bưng thêm món cậu thích nhé.”

Thoáng chốc bị cả hai người tập trung chú ý, Ngả Lâm ngượng ngừng từ chối: “Đừng! Không cần đâu! Tại tôi chưa đói bụng thôi.”

Tiểu Kỳ xót hấn, mím môi quay sang bàn với Thư Văn: “Tiểu Lâm sống một thân một mình ở Bắc Kinh. Suốt ngày làm công mệt nhọc còn dự định học đại học. Hay để cậu ấy đến nhà mình ở chung với chúng ta luôn được không?”

Thư Văn chưa kịp đáp, Ngả Lâm đã đỏ bừng mặt mũi khước từ: “Không cần đâu. Tôi sống ổn mà! Đừng lo lắng.”

Tiểu Kỳ cười toáng vui vẻ: “Cậu sợ gì chứ? Đâu ai bắt cậu ở chung một phòng với chúng tôi. Nhà Thư Văn rất rộng, kiểu biệt thự hai tầng gồm năm phòng lận.”

Ngả Lâm cúi đầu bất đắc dĩ, miệng lí nhí: “Thực sự không cần mà... Tôi sống ở đây quen rồi...”

Thấy hấn lùng chùng như vậy, Thư Văn xen ngang cuộc trò chuyện: “Tiểu Kỳ, đừng bắt ép cậu ấy nữa. Nhưng nếu về sau gặp khó khăn rắc rối gì thì cậu nhất định phải báo cho chúng tôi biết.”

Ngả Lâm đành gật đầu nhẹ nhẽ tỏ vẻ chấp thuận.

Tiểu Kỳ cao hứng nhõng nhẽo Thư Văn, nói muốn ăn thêm cốc kem tráng miệng.

Thư Văn nở nụ cười vừa hiền vừa dịu dàng, ánh mắt ngập tràn tia sủng nịnh rồi gọi nhân viên phục vụ yêu cầu một phần kem nữa.

Kỳ thực Ngả Lâm hoàn toàn không thích mùi vani nồng nặc, vị ngọt tê đầu lưỡi của kem. Thế nhưng nhìn Tiểu Kỳ đang sung sướng nhắm nháp từng muỗng còn Thư Văn ngồi bên cạnh nòng nài ngấm y, hắn chẳng biết làm gì khác ngoài cách im lặng, chăm chú vào cốc kem của mình.

Cơm nước xong xuôi, Thư Văn đánh xe đưa Tiểu Kỳ đến ngôi nhà mới. Ngả Lâm biết ý không định thành kỳ đà cản mũi nên nói khéo rằng mình cần đi siêu thị rồi tự bắt xe bus về nhà.

Thiếu vắng Tiểu Kỳ ồn ào quẩn quanh, căn phòng nhỏ thoáng chốc hiu quạnh, cô đơn và trống trải hơn bao nhiêu.

Ngả Lâm quăng thân lên chiếc ghế sofa cũ kỹ. Hắn thẫn thờ nhớ lại quãng ký ức thuở ấu thơ với người kia... Đêm chiều miên man giữa dòng suy tưởng, rốt cục ngủ lúc nào chẳng hay.

Chiếc quạt rẻ tiền bị lỏng bánh răng cứ kêu ong ong không ngừng. Tiếng động lọc xọc như xua tan bầu cảm giác lạ lùng vừa chớm nảy, thổi tung cái nóng oi ả buổi trưa hè.

Lơ đãng nằm ngủ thẳng tới đêm thì chuyển thành gió lạnh. Sớm hôm sau, mũi Ngả Lâm nghẹt nặng, đầu óc choáng váng nhức buốt. Hắn biết mình bị cảm rồi. Nhắc tắm lưng uể oải, hắn với tay tìm viên thuốc hạ sốt cạnh giường.

Vốn định tranh thủ học bài nhưng cảm quyền sinh học cấp ba chỉ thấy chữ nghĩa nhảy nhót lộn lờ, Ngả Lâm đành gấp sách, đắp chăn hồng cổ ngủ.

Sang ngày kế tiếp là lễ cuối tuần. Dù bệnh cảm chuyển biến xấu song hắn nghĩ hôm qua đã xin nghỉ cả một ngày, hôm nay đành cố gắng làm rồi thả lỏng cả thể. Vậy nên hắn gượng lết tắm thân rã rời, dùng đũa sớt đến cửa hàng bánh kem.

Kết quả dĩ nhiên bệnh nặng càng thêm nặng. Vất vả bắt chuyến xe bus, chen chúc trong dòng người xô bồ nồng nặc mùi mồ hôi lại đợi gần giờ đồng hồ mới mò về được nhà. Hắn vừa bước qua ngưỡng cửa đã ngã vật xuống giường mê man.

Tiểu Kỳ cũng dọn ra rồi, còn mỗi mình mình... thôi chẳng bày đặt nấu cơm cho phiền phức, chỉ muốn yên lặng nằm trên giường ngủ hai ba ngày... Trước khi mất hắn ý thức, hắn vẫn còn mộng lung suy tính như thế.

Thụy Kỳ chợt nhớ mình để quên chiếc vòng bạc tinh xảo trong tủ âm tường phòng tắm. Sẵn tiện lôi kéo Thư Văn cùng về căn phòng nhỏ nơi tầng hầm thăm Ngã Lâm.

Thư Văn lao xe băng băng trên con đường rộng thênh thang, khó chịu hỏi cậu người yêu:

“Trước đây em cũng đâu thiếu tiền, vì sao chọn ở nơi ảm thấp thế? Lạnh lẽo, mốc meo, đến đường cũng khó đi.”

Tiểu Kỳ cười hì hì: “Em ở nơi đó từ khi vừa đặt chân xuống đất Bắc Kinh. Thời gian sau dù kiếm nhiều tiền hơn cũng lười chuyển chỗ. Tuy âm u nhưng rõ ràng là địa điểm ngủ ngày tốt nhất còn gì.”

Thư Văn nhú mày: “Anh đứng ngoài chờ. Em mau tìm đồ rồi chúng ta còn về.”

Nghe giọng điệu phảng phất vẻ khó chịu, Thụy Kỳ tự biết bản thân đã nói sai. Lẽ ra mình không nên nhắc nghề cũ trước mặt hắn: “Ừ, anh chờ em chút xíu. Em vào ngó qua xem có thấy không rồi ra ngay.”

Thư Văn thoải mái dựa lưng lên cửa kính, chậm rãi nhả khói thuốc.

Đợi mãi mới thấy Tiểu Kỳ chậm chạp bước từng bước, nét mặt ngập ngừng do dự. Hắn không nhịn được hỏi: “Em tìm thấy chưa? Sao lâu thế?”

Tiểu Kỳ cúi đầu nhẹ giọng xin lỗi, đắn đo lựa lời, rốt cục thì thào nho nhỏ: “Ừm... Hình như Tiểu Lâm bị bệnh nặng. Anh có thể tự về trước được không? Em đưa cậu ấy đi bệnh viện rồi quay về sau.”

Tiểu Kỳ đang định thuyết phục tiếp thì Thư Văn đã mở cửa xuống xe: “Không cần phiền phức, anh giúp em đưa cậu ấy nhập viện.”

Lúc bọn họ vào căn phòng nhỏ u ám, Tiểu Lâm yếu ớt như chú mèo con ướt nhẹp đang co ro cuộn mình giữa đám chăn lũng nhùng.

Thư Văn đưa tay sờ trán Ngã Lâm, quan sát đôi môi khô khốc nứt nẻ: “Cậu ấy sốt cao lắm. Cần truyền nước biển gấp.”

Tiểu Kỳ kéo chăn, lay lay người đánh thức Ngã Lâm: “Tiểu Lâm! Tiểu Lâm! Tỉnh dậy, chúng ta đi bệnh viện nào.”

Ngã Lâm động dậy chân muốn thoát khỏi sự quấy rầy, cuối cùng cũng mơ màng nhấp nháy mí mắt nặng trĩu.

Thư Văn xốc mạnh Ngã Lâm lên lưng, Tiểu Kỳ đứng bên cạnh trợ giúp. Hai người vội vàng công hấn chạy

khỏi tăng hàm.

Truyền gần hết chai nước biển, rốt cục tinh thần Ngả Lâm cũng chịu tỉnh táo. Mở mắt, hắn thấy bốn phía trắng toát một màu, mùi thuốc sát trùng bệnh viện đặc trưng vẫn vương quanh mũi.

Tiểu Kỳ ngồi trực cạnh bên, hắn vừa dậy liền nhanh chóng rót cốc nước ấm, nhẹ giọng trách cứ: ” Tiểu Lâm à! Cậu sốt 39 độ lặn, vì sao không báo cho tôi biết chứ? Nếu hôm qua tôi không tình cờ ghé qua nhà, ngộ nhờ cậu lăn quay ra chết cũng chẳng ai phát hiện.”

Ngả Lâm xấu hổ nuốt nước bọt, ấp úng đáp: “Xin lỗi, tôi đâu biết mình sốt cao nhường ấy. Tôi cứ nghĩ đau đầu mấy ngày rồi sẽ khỏi. Làm phiền cậu rồi.”

Tiểu Kỳ tiếp tục lầm bầm: “Cậu chẳng biết yêu quý bản thân gì cả. Hay bây giờ chuyển sang ở cùng chúng tôi luôn nhé? Bệnh viện đương thiếu giường trầm trọng, cậu đừng ị ạch chiếm chỗ của người ta nữa, theo tôi về nha.”

Ngả Lâm gập gáp: “Thật sự không cần đâu, chẳng qua lần này ngoài ý muốn thôi mà.”

Tiểu Kỳ cười cười: “Tôi đã trả đầy đủ tiền thuê phòng. Thư Văn cũng gọi công ty chuyên chở dọn dẹp đồ đạc của cậu sang nhà tôi rồi. Đừng chần chờ nữa. Chẳng nhẽ cậu muốn lang thang vất vưởng ngoài đường à?”

Ngả Lâm ngượng chín mặt ấp úng: “Tiểu Kỳ, sao cậu lại tự tiện quyết định như thế?”

Tiểu Kỳ cười tùm tùm vỗ vỗ đầu hắn như an ủi sủng vật yêu thích: “Tôi khác nào anh trai cậu nên đương nhiên phải hết lòng chiều cổ cậu. Trừ phi cậu không coi tôi là bằng hữu chân chính.”

Ngả Lâm nghe hắn hờn lẫy, đành thở dài: ” Ai..... Cảm ơn cậu. Vậy Thư Văn biết chưa?”

Tiểu Kỳ Giả vờ giận nói: “Còn bày đặt khách sáo tạ ơn?!! Thật chẳng coi trọng tôi ra gì. Nói cho cậu hay, chính Thư Văn chủ động bảo tôi thuyết phục cậu nên chuyển về nhà bọn tôi. Chứ chuyện này tôi đâu tiện mở miệng.”

Ngả Lâm hiểu rõ Thụy Kỳ là dạng người độc miệng nhưng nhẹ dạ, cũng không tiện vạch trần y làm chi, khẽ cười thì thầm: “Vậy tiền thuê nhà tính sao đây? Tôi không có nhiều tiền à nha.”

Tiểu Kỳ giả vờ trợn trừng đôi mắt, hoa tay múa chân: “Còn dám phát biểu linh tinh! Cẩn thận tôi đánh cho bầm dập bây giờ!”

4. Chương 3

Editor: Joco

Beta – reader: Ying

Hôm xuất viện, Ngả Lâm vui vẻ xách hành lý về sống cùng Thư Văn và Thụy Kỳ. Nhà Thư Văn là khu biệt thự nằm ngoài vùng ngoại ô. Tuy rằng diện tích rộng rãi thoáng đãng song vị trí đi làm cực kỳ bất tiện.

Ngả Lâm ngại nên không dám nói. Hàng ngày hắn cố dậy thật sớm, đứng bắt xe bus vào trung tâm thành phố.

Tiểu Kỳ ở chung với Thư Văn. Nhịp điệu cuộc sống khá yên ả thanh nhàn. Y không cần đi làm, ngược lại thoải mái chơi điện tử. Sáng nằm ườn tới trưa muộn, đêm chẳng chịu ngủ sớm.

Thư Văn rất thương yêu Tiểu Kỳ, cái gì cũng nhường y. Bình thường hắn hay dẫn y ra ngoài dạo chơi rồi ghé nhà hàng sang trọng.

Thế nhưng điều khiến Ngả Lâm cảm động nhất chính là mỗi lần hai người bọn họ đi ăn, luôn nhớ mua phần riêng dành cho hắn.

Những khi rảnh rỗi không bận bịu chuyện gì, Ngả Lâm thường ở yên trong phòng đọc sách. Nơi này có giường đệm êm ái, ánh nắng chan hòa, còn thêm điều hoà mát lạnh. Thâm tâm hắn thầm ước ao sẽ trúng tuyển đại học, sau đó cố gắng báo đáp tình nghĩa của Tiểu Kỳ và Thư Văn.

Thỉnh thoảng Ngả Lâm xuống phòng tắm hay gian bếp thường bắt gặp cảnh Thư Văn cùng Tiểu kỳ ngồi xem tivi. Tiểu Kỳ thích gối đầu lên đùi Thư Văn. Mỗi lần Ngả Lâm thấy vậy, đáy lòng lại tự nhủ nằm thế chắc chắn rất thoải mái.

Hắn biết Thư Văn chẳng hề nhớ chuyện cũ bởi vì đoạn ký ức nho nhỏ kiểu ấy đâu đáng khắc ghi trong lòng.

Nếu Thư Văn vắng nhà, Tiểu Kỳ hay ngồi nói chuyện phiếm với Ngả Lâm. Lần nào cũng tả cách Thư Văn dành thời gian chăm sóc y tỉ mỉ cẩn thận ra sao, khiến cho Ngả Lâm đang ngồi nghe bất giác thầm nghĩ: người đồng tính được yêu thương thật hạnh phúc.

Năm nay Ngả Lâm mười tám tuổi. Không phải không có nữ sinh thích hắn. Thậm chí đã từng được bạn cùng lớp viết thư tỏ tình. Thế nhưng Ngả Lâm vẫn chưa từng động tâm.

Ái tình là cái gì? Nếu hắn không tiền đồ, không triển vọng, không của cải thì làm sao đảm bảo nỗi hạnh phúc? Bản thân không cha, không mẹ, không nhà cửa... làm sao xây dựng mái ấm cho vợ con?

Thế mà những lúc thấy Thư Văn nhìn Tiểu Kỳ cười ngọt ngào, hai mắt của mình lại vô thức cay cay...

Thư Văn vô cùng quan tâm Tiểu Kỳ. Đến Ngã Lâm là người ngoài còn cảm nhận rõ rệt. Bất quá phần tình cảm nồng nàn thắm thiết chẳng duy trì được bao lâu.

Khoảng gần một tháng sau thì bắt đầu xảy ra biến cố.

Mấy ngày nay Tiểu Kỳ chưa về qua nhà. Dù Thư Văn gọi điện, y cũng không chịu nghe máy.

Ngã Lâm biết bọn họ vừa cãi nhau xong nên cố liên lạc với Tiểu Kỳ, giúp hai người giảng hòa song Tiểu Kỳ vẫn cố chấp không bắt điện thoại.

Tâm trạng Thư Văn càng ngày càng tụt dốc. Đêm đêm uống rượu say bí tỉ chẳng biết trời đất mới nghiêng ngả về nhà. Bước qua cánh cửa, toàn thân nồng nặc mùi cồn liền ngã vật luôn xuống ghế sofa.

Mỗi đợt nghe tiếng động lịch kịch ở tầng dưới, Ngã Lâm luôn im lặng đợi hấn ngủ say rồi cẩn thận đắp thêm tấm chăn mỏng.

Sáng hôm sau, trước giờ đi làm, Ngã Lâm chuẩn bị sẵn thức ăn nhẹ đặt trên bàn. Ngã Lâm tự biết bản thân không nên hành động như vậy nhưng lí trí đâu kiềm chế nổi sự quan tâm vô thức. Đôi khi trộm ngắm Thư Văn nhăn hàng lông mày mà khóe miệng tự vểnh lên, trái tim đập rộn rã. Ngã Lâm cũng chưa xác định được chính xác tình cảm của bản thân, song thì thoảng niềm ham muốn xoa dịu nỗi đau kia trỗi dậy, thúc giục mãnh liệt.

Hấn hiểu rõ chỉ còn cách khuyên Tiểu Kỳ mới giúp tâm trạng Thư Văn cải thiện hơn. Có điều Tiểu Kỳ liên tục tắt máy, không thể gọi điện hay nhắn tin được.

Sau giờ tan tầm hôm nay, Ngã Lâm nhìn thấy mảnh giấy nhỏ Tiểu Kỳ đặt trên bàn cho hấn. Tuy ghi vắn vẹn vài câu ngắn ngủi nhưng Ngã Lâm cố gắng giữ bình tĩnh cũng không nổi:

“Tiểu Lâm, tôi yêu người khác nên chia tay với Thư Văn. Đồ đạc tôi đã dọn hết. Cậu... Cậu cứ tiếp tục ở lại đi, đừng ngại ngần gì cả. Số điện thoại tôi cũng đổi rồi. Tôi sẽ liên lạc với cậu sau. Tính tình Thư Văn... tôi không có cách nào giảng hòa với anh ấy nữa. Cậu hãy cố gắng học tập chăm chỉ! Tôi chờ ngày cậu báo đỗ đại học. Ricky!”

Ngã Lâm thật sự không biết rốt cục giữa Thư Văn và Tiểu Kỳ đã xảy ra chuyện gì. Trong mắt hấn, Thư Văn rất chiều chuộng Tiểu Kỳ, chưa bao giờ làm y phật ý. Dựa vào xuất thân của Tiểu Kỳ mà có thể được Thư Văn yêu thương, chẳng phải đó là chuyện quá may mắn. Vì sao lâm xuống nông nỗi này? Tiểu Kỳ còn thấy chưa đủ ư? Hấn còn muốn tìm người tình tốt tới mức nào?

Ngã Lâm cầm tờ giấy, thần thờ kiểm tra một vòng quanh nhà. Quả nhiên hôm nay Tiểu Kỳ đã dọn sạch toàn bộ đồ đạc cá nhân.

Phút chốc, Ngã Lâm đứng sững sờ, không biết nên làm gì cho phải. Tiểu Kỳ đã đi thật rồi. Mặc dù trong thư y nói mình cứ thoải mái ở lại nhưng đâu sao đây cũng là nhà của Thư Văn. Suy cho cùng, mình chỉ là vị khách ăn nhờ ở đậu, lấy đâu tư cách mà đòi chai lỳ? Đắn đo suy tính cân nhắc, hẳn quyết định trở về phòng thu thập đồ đạc, gọi điện hỏi chủ nhà cũ xem liệu mình thuê chỗ đó được hay không?

Chủ nhà cũ đang chán nản vì chẳng ai chịu thuê gian tầng hầm. Nhận được cuộc điện thoại của Ngã Lâm liền vui vẻ bảo hẳn ngày mai có thể trở về luôn. Ngã Lâm nhét đồng đồ đạc không nhiều nhặn gì vào chiếc túi du lịch tầm trung, lẳng lặng ngồi ở phòng khách đợi Thư Văn để trả chìa khóa nhà.

Đợi mãi, đợi tới tận hơn mười một giờ đêm, Thư Văn trở về trong tình trạng say khướt giống như mọi ngày. Dáng người anh loạng choạng xiêu vẹo bước vào phòng khách, ngã lăn lên ghế sofa.

Ngã Lâm lại gần, vươn tay lắc lắc anh: “Thư Văn, em cũng phải đi rồi! Đây là chìa khoá, anh cầm lấy này!” Nói xong, hẳn rút chùm chìa khoá đưa cho anh.

Thư Văn ngược đôi mắt mông lung say xỉn nhìn Ngã Lâm, lồng ngực trời dấy dòng cảm xúc như người bạn quen biết đã lâu đang xuất hiện trước mặt mình. Anh đột ngột túm thắt lưng Ngã Lâm, ghé vào vai hẳn mà khóc lóc.

Ngã Lâm sững người ngạc nhiên. Hẳn chẳng ngờ Thư Văn sẽ phản ứng như vậy. Chứng kiến cảnh Thư Văn thương tâm nhường ấy hẳn cũng chỉ có thể gắng gượng đứng yên không nhúc nhích để anh mượn đôi vai mình dựa nhờ.

Thư Văn khóc nức nở, miệng không ngừng thì thào lẩm bẩm: “Không nên đi. Đừng đi nữa!.....”

Ngã Lâm thầm đoán nguyên nhân bởi vì Thư Văn quá mức mong nhớ Tiểu Kỳ nên mới vô thức lảm nhảm. Hẳn không đành lòng, xoay người lại ôm lấy Thư Văn, để anh giữa vòng tay mình khóc một trận thoải mái.

Thư Văn bám chặt Ngã Lâm như phao cứu sinh, rơi nước mắt lã chã. Sau giây phút dâng trào đã phát sinh chuyện chẳng ai dự liệu được, đẩy hai người rơi xuống đáy sâu dục vọng. Một người quá mức bị thương, một người cảm động muốn an ủi... điều tất yếu cuối cùng cũng xảy ra.

Ngã Lâm giật mình khi Thư Văn chủ động hôn. Đầu óc hẳn rối tung, bị ngấu nghiến đến không thở nổi. Tận lúc Thư Văn cởi sạch quần áo hẳn, đặt hẳn nằm trên ghế sofa hôn mãnh liệt điên cuồng, tâm trí Ngã Lâm vẫn đinh ninh là do Thư Văn say nên nhầm lẫn thôi, nhất định là nhầm mình với Tiểu Kỳ. Hẳn không hề bài xích hoặc đẩy Thư Văn. Bản thân hẳn cũng không giải thích nổi phản ứng của mình. Hay sâu thẳm dưới đáy lòng hẳn vẫn luôn mong ngóng ngày hôm nay? Hẳn cố quên tất cả, để trí não trống rỗng... mặc Thư Văn tiến nhập vào cơ thể.

Rất đau! Tuy rằng Thư Văn luôn ôn nhu giúp hẳn thả lỏng nhưng làm chuyện như vậy với nam nhân, cơ thể vẫn khó khơi mào khoái cảm. Bất giác Ngã Lâm rơi nước mắt, không biết là vì đau hay bởi vì..... cuộc hoan ái này vốn không phải dành cho hẳn.

Lúc Thư Văn tỉnh lại, Ngả Lâm đã rời đi. Trên bàn chõnng chơ chiếc chìa khóa, một mẫu giấy nhắn tin cũng không có.

Thư Văn ngồi dậy xoa xoa cái đầu say rượu nhức như búa bổ. Vừa liếc mắt liền thấy dấu vết loang lổ hòa dây máu còn vương trên ghế sofa. Vậy chuyện này chẳng phải mơ mà đã thực sự xảy ra. Lúc mình say rượu đã quan hệ với Ngả Lâm rồi. Hắn vội vàng rút điện thoại kiểm tra danh bạ, tìm nửa ngày mới phát hiện ngay cả số của Ngả Lâm cũng không có.

Anh chậm rãi xem xét tình hình. Ngả Lâm làm nhân viên trong một tiệm bánh ngọt, hình như tên là Hạnh Phúc. Đầu tiên cần lên mạng tìm địa chỉ, sau đó gọi điện hỏi từng nơi may ra kiếm được tin tức.

Tuy phương pháp khá phiền phức rắc rối song đảm bảo kết quả chắc chắn. Tích tắc sau đã biết địa chỉ tiệm bánh kia. Anh để thư ký gọi điện thoại rồi đích thân lái xe tới tìm.

Đến nơi hỏi sư phụ mới rõ hôm nay Ngả Lâm không đi làm. Chủ quán nói hắn xin nghỉ chuyển nhà nên không hỏi căn kể. Anh hỏi địa điểm nhà Ngả Lâm, chủ quán lắc đầu mù mờ. Trong lòng Thư Văn bức bối khó chịu. Nếu muốn gặp Ngả Lâm đành đợi ngày mai quay lại. Anh đang định rời đi thì hình ảnh căn hầm ẩm ướt vụt hiện lên. Tâm trí thầm hy vọng khả năng Ngả Lâm sẽ về đây, anh vội vàng phóng xe.

Quả nhiên Ngả Lâm ở trong nhà. Thấy Thư Văn đứng sẵn ngoài cửa, hắn giật thót kinh ngạc: “Thư Văn, sao anh lại tới đây?”

Thư Văn thở phào nhẹ nhõm vì rốt cục cũng có thể tìm thấy Ngả Lâm. Anh cười nói: “Không mời tôi vào nhà à? Tôi tới thăm cậu.”

Ngả Lâm nghi hoặc tránh qua một bước, đẩy tay mở rộng cửa cho Thư Văn: “Em mới về thôi, chưa kịp dọn dẹp gì cả... Bờm bộn lắm!”

Thư Văn không mấy để ý, tự nhiên chọn một chỗ cạnh bàn ngồi xuống, nhấp ngụm nước Ngả Lâm vừa đưa: “Tại sao cậu vội vàng chuyển đi? Chẳng lẽ tôi làm gì thất lễ với cậu?”

Ngả Lâm nhớ về những hình ảnh tối qua, khuôn mặt ửng hồng xấu hổ: “Không đâu! Anh rất tốt... nhưng Tiểu Kỳ đi rồi, mình em ở lại không tiện.”

Thư Văn chăm chú ngắm Ngả Lâm, chậm chậm nói: “Tối hôm qua...”

Chưa hết câu Ngả Lâm đã vội vàng cướp lời: “Chuyện tối qua anh không cần để tâm...”

Thư Văn trầm giọng: “Như thế không ổn. Tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Ngả Lâm cười khổ: “Em nào phải con gái, anh muốn chịu trách nhiệm cái gì? Thư Văn, em biết anh là

người tốt. Anh cứ yên tâm, sau này em sẽ không bao giờ nhắc lại nữa.”

Thư Văn im lặng dò xét Ngả Lâm một lúc lâu, rốt cục cũng mở miệng: “Cậu hãy dọn đến ở cùng tôi.”

Ngả Lâm càng hoảng, hắn không hiểu nguyên do Thư Văn nói mấy lời ấy, vội vã xua tay lia lịa: “Anh thực sự không cần gượng ép. Chúng ta đều đã trưởng thành cả, không cần thiết phải.....”

Thư Văn vẫn khẳng khái: “Ngả Lâm, tôi nói thật lòng. Chúng ta sống chung đi.”

Ngả Lâm cúi đầu, kiên quyết đáp: “Không thể được!”

Thư Văn nóng ruột hỏi: “Vì sao? Cậu không thích tôi à?”

Ngả Lâm ngược mắt, dũng cảm nhìn thẳng Thư Văn: “Không! Chỉ đơn thuần vì anh không thích em thôi.”

Thư Văn chống chế: “Chúng ta cứ sống chung, lâu ngày sẽ tự có tình cảm.”

Ngả Lâm nhếch khóe miệng cười bướng: “Một cặp tình nhân, trước hết cần bồi dưỡng tình cảm... Sau đó mới dọn về sống chung.”

Thư Văn lặng lẽ đứng, giữ nguyên ánh mắt nhìn Ngả Lâm, rốt cuộc chẳng nhịn nổi cười: “Được! Nếu cậu khẳng khái thế, chỉ cần chúng ta nảy sinh tình cảm là có thể sống chung phải không?”

Ngả Lâm ngượng ngùng song cuối cùng vẫn khe khẽ gật đầu.

5. Chương 4

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Ngả Lâm phát hiện cậu không hề hiểu rõ Thư Văn.

Thư Văn đã sống cùng Ngả Lâm một thời gian, rõ ràng đã từng đau buồn, ôm mình khóc lóc như một đứa trẻ. Thế nhưng sao chỉ sang ngày hôm sau, lại không thể nhận ra hắn giống người đang đau buồn vì bị người yêu bỏ, hơn nữa hắn hay nhìn mình, cười ảm áp.

Cũng không hề nghi ngờ, Thư Văn là một người vô cùng dịu dàng, hần đối xử với người yêu rất chu đáo, ôn nhu, tựa như gió mát mùa hè. Trong ánh mắt hần khi nhìn Ngả Lâm, có nuông chiều, có vui vẻ, có tán thưởng, có chiêm giử.

Thư Văn như vậy làm cho Ngả Lâm có cảm giác không thật. Cậu không ngờ rằng ngày may mắn này sẽ đến với mình, chính là trong lòng luôn thầm mong chờ được yêu, liệu đây có phải là điều đó không? Đối tượng lại là Thư Văn ngày nào, đáng người hoàn mỹ, bằng cấp có, công việc tốt, còn là người giàu có.

Đôi khi, Ngả Lâm có cảm giác chính mình đang cướp đi hạnh phúc vốn là của Tiểu Kỳ. Nhưng đây là Thư Văn, nếu đổi thành người khác, liệu mình có làm như thế không?

Những hành động của Thư Văn, mỗi lần hần cười, đều có thể khiến cho tim của Ngả Lâm đập rộn rã. Hay, đây vốn là tình tay ba, nghĩ tới đây chẳng có lí do gì bỗng cười rộ lên, đơn giản là trong lòng thích người kia thôi mà.

Sở dĩ Ngả Lâm tuy biết rõ là không nên, thế nhưng cuối cùng vẫn dọn đồ đạc sang ở cùng Thư Văn. Vẫn là căn nhà hai tầng ấy, vẫn những bài trí đẹp đẽ ấy, cũng vẫn là ở chung với Thư Văn đấy. Chỉ bất quá, diễn viên chính lần này, chính là Ngả Lâm.

Sống với Thư Văn rất hạnh phúc, Ngả Lâm được hần chiều tới mức có cảm giác như mình là đứa trẻ đang hư dần đi. Thư Văn sợ Ngả Lâm khổ cực, muốn cậu nghỉ việc ở tiệm bánh, đến công ty hần làm một nhân viên văn phòng chỉ chuyên lo giấy tờ, như thế có thể thoải mái không ngại chuyện tiền nong. Ngả Lâm không hề đồng ý, đây là điều duy nhất mà cậu kiên trì, nếu đến cả công việc còn phải dựa vào hần, thì mình có khác gì trai bao đâu, chỉ sống với nhau và thương yêu nhau là đủ.

Thợ làm bánh gatô tuy rằng không phải việc quá nặng nhọc, nhưng cũng không hề nhẹ nhàng tí nào, mỗi ngày đều phải ở trong bếp cả ngày, trang trí bánh rồi viết những lời chúc nhiều đến gây cả lưng nhưng vẫn phải tập trung không thì sẽ làm hỏng cả bánh. Có điều Ngả Lâm mới có mười tám tuổi, còn rất trẻ, lại được Thư Văn quan tâm chăm sóc, chiều nào xong việc cũng lấy xe đi đón cậu về nhà, nên cậu rất mong chờ tới ngày thi được vào một trường đại học gần đó.

Ngày sinh nhật của Thư Văn, Ngả Lâm muốn tự mình làm một cái bánh sinh nhật, chờ hần tới đón. Thế nhưng sau giờ làm rồi, Ngả Lâm vẫn không thấy bóng dáng chiếc xe quen thuộc ấy đâu, có chút sốt ruột, nên cậu đành gọi điện cho Thư Văn, hỏi: “Anh đang ở đâu thế?”

Thư Văn nói giọng lạnh băng: “Anh đang ở trong quán bar.”

Ngả Lâm lại hỏi: “Sao bây giờ còn chưa tới?”

Thư Văn chỉ nói một câu nhè nhẹ: “Xin Lỗi! Anh không để ý tới thời gian.” rồi chuẩn bị định đi đón cậu.

Ngả Lâm không biết rốt cuộc mình đang bức bối cái gì mà nói với Thư Văn cậu tự về nhà trước, rồi cúp điện thoại.

Ngồi trên xe buýt công cộng, trên người ôm cái bánh gatô đã tự mình mất bao nhiêu công sức làm, Ngã Lâm ngồi một mình, lặng lẽ rơi nước mắt.

Về đến nhà, không có tâm trạng học như mọi ngày nữa, cậu ngồi trên sôpha trong phòng khách xem tivi, cứ một mình suy tư đổi hết kênh này đến kênh khác.

Thư Văn vẫn không gọi điện thoại về nhà, cửa cũng không vang lên âm thanh quen thuộc hàng ngày nữa.

Giờ đây Ngã Lâm không hiểu nổi tâm trạng của chính mình, đành ngồi tự an ủi: Một Thư Văn hoàn hảo như thế thì có thể xảy ra chuyện gì được chứ, mình không nên giống như con gái, chỉ vì việc nhỏ như vậy mà giận dỗi hằn. Thế nhưng trong lòng, cậu lại thầm mong mình được như con gái, được đường hoàng mà làm nũng hằn, chất vấn hằn vì sao lại không đón hằn, vì sao lại về muộn.

Chờ rất lâu, tới mức buồn ngủ, Ngã Lâm nhìn lên cái đồng hồ Thụy Sĩ trên tường đã thấy quá nửa đêm. Ngã Lâm biết Thư Văn vẫn chưa về, cậu không biết mình đã làm sai chuyện gì để hôm nay Thư Văn lại cư xử như vậy, ngày hôm qua vẫn tốt lành, sao thái độ hôm nay lại khác thế.

Tâm trạng Ngã Lâm càng lúc càng phiền loạn, suy nghĩ không ra, đành ôm lấy cái gối ôm, rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Ngã Lâm ngủ mơ, thấy trong mộng, Thư Văn giương nanh múa vuốt về phía mình, hằn dùng hàm răng cắn vào cổ mình tới bật máu. Ngã Lâm sợ hãi, liều mạng kêu la, thế nhưng lại kêu không được, thoáng cái giật mình tỉnh giấc, sờ lên trán thấy mồ hôi mới biết ướt đầm người, đúng lúc đó có tiếng mở cửa vào.

Chính là Thư Văn, hằn mang theo mùi rượu nồng nặc trên người, lảo đảo bước đến.

Ngã Lâm lo lắng quên luôn cả ý định muốn chất vấn hằn, đi đến đỡ hằn nằm lên ghế sôpha. Thư Văn nhăn nhó đã mê mị đi vì rượu, nhìn vào Ngã Lâm, ánh mắt u buồn tựa như xuyên thấu người khác, hàm chứa bên trong những tia thống khổ.

Ngã Lâm vào phòng tắm, lấy khăn ẩm ra lau mặt cho hằn. Thư Văn vẫn ngồi trên ghế sôpha, không chớp mắt quan sát cậu.

Ngã Lâm lau xong cho hằn định rời đi, Thư Văn nắm vội nắm lấy tay hằn, kéo mạnh cậu nằm lên ghế sôpha. Ngã Lâm bị ngã, cậu nhìn thấy được trong mắt Thư Văn dục vọng tràn đầy. Không hiểu vì sao trong lòng lại cảm thấy sợ, hằn cảm thấy Thư Văn thật xa lạ, tựa như đây không còn là hằn.

Thư Văn dùng sức cởi quần áo của Ngã Lâm ra, từng nút áo sơmi bị cởi tung ra ngoài, chẳng bao lâu quần áo Ngã Lâm đã nằm trên mặt đất. Hằn dùng một chân húc mạnh vào eo Ngã Lâm, cởi quần mình ra, cường liệt mang hạ thân đã cương lên mạnh mẽ đâm mạnh vào cơ thể Ngã Lâm.

Ngã Lâm đau tới mức nước mắt trào ra, chưa bao giờ hằn làm cho cậu đau như vậy, trong lòng, cậu

cảm nhận được Thư Văn có nỗi khổ tâm trong lòng. Sau khi bị cường bạo, Ngả Lâm vì đau đã ngất đi. Thư Văn phát tiết xong dục vọng của chính mình, nằm luôn lên người Ngả Lâm, cũng mờ mịt đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau. Thư Văn tỉnh dậy trước, thấy sắc mặt Ngả Lâm trắng bệch, trên gương mặt còn đầy nước mắt. Hắn có chút hoảng, vội vàng ôm Ngả Lâm vào nằm trên giường, giúp cậu làm sạch cơ thể. Ngả Lâm vì cả người thấy khó chịu, hơi mở mắt, thấy ngay được vẻ mặt lo lắng của Thư Văn.

Thư Văn vội ôm Ngả Lâm vào lòng, nói: “Xin lỗi, ngày hôm qua anh đã làm đau em.”

Ngả Lâm không biết nên nói gì, im lặng một lúc lâu mới mở miệng: “Đã xảy ra chuyện gì phải không?”

Thư Văn cười khổ mà nói: “Chỉ là chút chuyện không vui trong quá khứ thôi. Em thấy trong người thế nào? Cả đêm qua ngủ ở phòng khách, liệu có bị cảm hay không?”

Ngả Lâm lắc đầu, chui cả người vào trong chăn. Là kiểu chuyện cũ gì, mà khiến cho Thư Văn vốn phong độ như vậy lại đối xử với người yêu như thế?... Lúc này Ngả Lâm lại bất chợt nghĩ tới Tiểu Kỳ, y vì sao lại chia tay với một tình nhân hoàn hảo như Thư Văn chứ...

Ngả Lâm cũng không làm ầm ĩ với Thư Văn nữa. Có lẽ cậu vì nhẹ dạ cả tin, nhìn thấy gương mặt hối lỗi của Thư Văn cứ lo lắng quanh mình, cũng bởi vì hắn thực sự đang lên cơn sốt, chẳng còn sức mà quản nữa.

Cũng may vừa lúc vào cuối tuần, Ngả Lâm chỉ nằm trong chăn, không nhúc nhích gì ngủ luôn một mạch. Thư Văn gọi điện thoại, hình như là ai đó gọi tới. Ngả Lâm ngủ mê man, lúc mơ hồ cảm thấy được ôm ngồi dậy, được đút thuốc uống. Thư Văn nghe nhàng hỏi Ngả Lâm muốn ăn gì, cậu không chút nghĩ ngợi, nói muốn ăn cháo ngô.

Thư Văn đắp chăn cho Ngả Lâm rồi mới ra ngoài, căn nhà phút chốc vắng vẻ, lộ ra vẻ cô độc bên trong. Nước mắt Ngả Lâm lại bất tri bất giác rơi xuống.

Ngủ thêm mấy giờ, Thư Văn đánh thức Ngả Lâm. Hắn cầm trong tay một cốc kem chocolate lớn, tự tay đút cho Ngả Lâm ăn.

Ngả Lâm nhíu mày, hắn không thích vị chocolate, hơn nữa chủ yếu là không muốn ăn đồ lạnh như thế. Thư Văn tựa như nhìn thấy Ngả Lâm bất mãn, nhẹ nhàng khuyên hắn: “Đang sốt cao vậy ăn chút lạnh sẽ thoải mái hơn. Nào ăn một chút thôi, tí nữa trong họng sẽ nói dễ hơn.”

Ngả Lâm thấy hắn như vậy, trong lòng tuy không thích, nhưng vẫn ăn từng thìa Thư Văn đút cho mình. Nhìn cậu ăn xong, Thư Văn cười rất thoải mái, lúc này mới bê bát cháo ngô lên.

Ngả Lâm nghĩ chắc mình bị điên rồi, cùng sống với Thư Văn, trở nên đa sầu đa cảm như thế này, suy nghĩ thật nhiều.

Cậu chậm rãi ăn cháo, cháo nóng bốc hơi lên mắt, ngưng tụ lại một mảng hơi nước.

Thư Văn chờ cho Ngả Lâm ăn hết, cầm bát đi. Ngả Lâm chợt nhớ ra cái gì, gọi hắn lại nói: “Hôm qua là sinh nhật anh. Chúc sinh nhật vui vẻ.”

Thư Văn có chút xấu hổ, nhìn Ngả Lâm nói: “Được rồi! Cảm ơn em! Anh đã thấy cái bánh gatô, anh rất thích nó, rất thích, cảm ơn em nhiều.”

Ngả Lâm cúi thấp đầu, lí nhí nói: “Hôm qua em quên bỏ nó vào tủ lạnh rồi, bên trong còn cho cả hoa quả, hôm nay chắc chắn là hỏng rồi. Anh vẫn thích sao?”

Thư Văn gật đầu, nói: “Cũng có chút tiếc. Nhưng không sao, bánh gatô có thể mua lại, tí ta sẽ đi mua, tối này hai ta ăn sinh nhật bù.”

Ngả Lâm gật đầu, nhìn theo dáng hắn đi ra ngoài.

Thư Văn anh không biết sao? Cái bánh đó là do chính em làm tặng anh, mua cái mới, liệu còn ý nghĩa nữa không?

Thư Văn quả nhiên mua một cái bánh gatô mới, còn mua về rất nhiều đồ ăn vặt mà Ngả Lâm thích. Hai người ngồi cùng nhau, thổi bánh gatô trên bàn, cùng nhau hưởng thụ không khí sinh nhật muộn màng.

Tuy rằng không lâu sau, hai người lại làm lành như không có chuyện gì. Thư Văn thậm chí còn thương yêu Ngả Lâm hơn trước kia, hắn thường lo lắng cho cậu, lúc đang làm thi thoảng cũng gọi điện hỏi thăm, luôn cẩn thận quan sát nét mặt cậu. Có thể nói, hắn không để cho Ngả Lâm cảm thấy chút khó chịu nào. Ngả Lâm biết như vậy cũng không phải không tốt. Thư Văn đã từng đối xử như vậy với Tiểu Kỳ, so ra cũng chẳng thua kém gì. Đại khái giữa bể tình của thiên hạ, đây chính là hạnh phúc nhất rồi.

Thế nhưng chẳng hiểu vì sao, vẫn có cảm giác những chuyện cũ còn vương vấn, cậu luôn lo lắng trong lòng hắn còn chưa thật tâm với mình, lo sợ sẽ mất thứ gì đó.

6. Chương 5

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Mặc dù biết nếu hỏi ra những câu như vậy có vẻ rất khác thường, thế nhưng Ngả Lâm vẫn không kiềm chế được, rất muốn hỏi Thư Văn xem, hắn có thật sự thích mình không.

Lúc này, Thư Văn đang ôm Ngả Lâm, để cậu ngồi trong lòng mình, hôn nhẹ lên trán cậu, nói: “Sao lại có thể không thích chứ? Tiểu Lâm nhà ta, bất kì ai nhìn thấy cũng đều thích.”

Nghe xong câu này, lẽ ra Ngả Lâm phải rất thích, thế nhưng không hiểu sao cậu thấy trong lòng vẫn buồn. Nghĩ mãi không ra, vì vậy lại cố hỏi lại: “Anh rất cực thích em ở chỗ nào chứ?”

Thư Văn nghĩ một lúc, rồi ánh nhìn dừng lại ở Ngả Lâm, hồi lâu mới nói: “Em biết không? Em có một nốt ruồi rất đẹp.”

Ngả Lâm cầm lấy cái gương nhỏ nhìn đi nhìn lại. Quả nhiên ở đuôi mắt phải, có một nốt ruồi nho nhỏ màu nâu.

Thư Văn đỡ lấy mặt Ngả Lâm, chăm chú nhìn vào, nói: “Biết không? Nốt ruồi nếu mọc ở giữa chỗ khóe mắt và mũi kia, có nghĩa là người đó vốn hay khóc. Nhưng nếu nó mọc ở vị trí bên ngoài khóe mắt như em, có nghĩa em là người hay khóc trong im lặng. Nhắm mắt lại, nước mắt sẽ theo khóe mắt lặng lẽ chảy xuống, không một ai biết được. Cho nên ở chỗ nước mắt chảy xuống, sẽ có một cái nốt ruồi.”

Ngả Lâm có chút xấu hổ, nhìn Thư Văn nói, thấy cũng có chút đúng. Cậu nhìn chăm chú từng biểu hiện trên mặt Thư Văn, trong mắt còn lộ vẻ ưu tư, cứ thế nhìn Thư Văn mê mải, quên mất cả những gì muốn hỏi.

Tuy rằng cuối cùng, vẫn không biết được Thư Văn vì sao thích mình, thế nhưng nhìn ánh mắt chân thành ấy, ắt hẳn.... đúng là yêu mình thực lòng....

Ngả Lâm cũng chẳng muốn hỏi lại nữa, Thư Văn yêu như vậy, làm cho cậu vừa thấy sợ hãi, lại vừa yên tâm. Mơ hồ, một loại cảm giác “Đắc chí ta hạnh, thất chí ta mệnh” trong lòng cậu, cứ chậm rãi trào lên.

**Đắc chí ta hạnh, thất chí ta mệnh: Hoặc là ta may mắn, hoặc là ta vong mạng.*

Thư Văn tuy rằng rất chiều Ngả Lâm, nhưng buổi tối chẳng thích cho cậu học. Ngả Lâm vì muốn phần đầu học đại học nên rất nỗ lực, chỉ cần rảnh rỗi, sẽ lôi bài tập ra làm, mang văn ra học. Những lúc như vậy, Thư Văn chỉ ngồi trầm ngâm.

Hắn đôi khi chẳng nói một lời, một tay kéo Ngả Lâm, sau đó hai người ở trên giường triển miên không dứt, tận tối khi Ngả Lâm tiêu hao cả sức lực và tinh thần, dựa vào người mình ngủ thiếp đi.

Đôi khi lại chỉ ngồi yên ở một bên, chăm chú nhìn Ngả Lâm học bài. Ngả Lâm thường thấy hơi ngại, mất tập trung, nên hay nói với hắn bảo hắn ngồi chơi chỗ khác. Thế nhưng mà Thư Văn mỗi ngày về hình như chẳng thích làm gì ngoài việc ngồi dính chặt lấy Ngả Lâm, vì thế cứ tiếp tục ngồi một bên mà nhìn cậu đọc sách.

Cuối tuần, Thư Văn bỗng nhiên nổi tính trẻ con, lôi kéo bằng được Ngả Lâm đi công viên giải trí. Kì thực

những nơi ồn ào đông đúc như thế Ngả Lâm vốn không thích, nhìn một đồng người chen chúc nhau, chẳng bằng ở nhà cùng nhau ở thực thoải mái a.

Thế nhưng Thư Văn ở chốn này lại thấy rất thích thú, luôn miệng bảo Ngả Lâm không nên chỉ ở nhà ôm khư khư quyển sách như vậy, nên thi thoảng ra ngoài thư giãn.

Ngả Lâm thấy Thư Văn như vậy, mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng vẫn cười cười cùng hắn đi chơi. Thư Văn là người cậu yêu, lại nghĩ tốt cho cậu như vậy, cậu cũng thả lỏng mình mà hòa theo. Hơn nữa đi chơi công viên để tinh thần thanh thản, mình cũng không nên làm hắn mất hứng.

Thư Văn cùng Ngả Lâm đi từ rất sớm, bảy giờ đã xuất phát, khoảng tám giờ công viên mở cửa đã đứng xếp hàng mua vé, còn có thể vượt nhiều người để chơi trò nhảy cao.

Thư Văn mỗi lần đi công viên, hắn trước tiên phải chơi trò nhảy cao trước, hắn nói bởi vì chỉ có trò này mới có thể làm cho từng tế bào trong người trở nên hưng phấn, cực kì kích thích.

Ngả Lâm lại thấy nó chả có gì hay ho, chẳng qua là cheo leo giữa không trung, sau đó bất ngờ hạ xuống, hù dọa khách hàng thôi. Còn không bằng tàu lượn tốc độ, vừa kích thích vừa nguy hiểm, lúc nào cũng có cảm giác mạnh vây quanh, giữa không trung mà phóng vùn vụt, quả thực là tốc độ làm cho người ta sảng khoái. Hơn nữa, mấy trò chơi này còn kèm dịch vụ chụp ảnh, trong lúc hành khách đang vui vẻ hưng phấn, sẽ được chụp lại rồi gửi tới máy tính, khi chơi xong sẽ nhìn được hình mình đã chụp, nếu thích thì còn có thể bỏ tiền ra mua.

Lúc Ngả Lâm với Thư Văn chơi đùa, biểu cảm trên mặt cũng không đến nỗi khó coi lắm, khi từ hàng ảnh đi ra, có mua luôn ảnh.

Ngả Lâm phát hiện ra, lúc chơi nhảy cao, biểu tình chẳng giống mình bình thường, có vui vẻ, khẩn trương, có cả sự hưng phấn, kinh ngạc đều hoà chung trên khuôn mặt ấy, như làm cho người ta có cảm giác thoáng thấy cậu giống hài tử, hưởng thụ vui vẻ.

Giơ tấm ảnh chụp Thư Văn trước mặt, khoé miệng lại bắt giác cong lên, mỉm cười ngắm nhìn người trong ảnh đang nhắm hai mắt, toả ra cảm giác trưởng thành. Nhìn vào ảnh, Thư Văn đang hai mươi sáu tuổi, vẫn như thế, rất hấp dẫn. Nhịn không được lại nghĩ tới người trong quá khứ, thật muốn vĩnh viễn ở bên cạnh hắn.

Tấm ảnh này, Ngả Lâm lặng lẽ giấu đi, về nhà kẹp vào trong sách, lúc rảnh rồi lại lôi ra ngắm một cái. Thư Văn tính gọn gàng, không thích kẹp ảnh vào trong sách, như thế sau này tìm rất khó. Có điều hắn chắc cũng chẳng để ý, Ngả Lâm đã chôm đi một tấm, cũng không đáng nhớ mà.

Thư Văn mỗi lần chơi một trò mới, lại chụp rất nhiều ảnh, có khi hai người chụp chung, nhờ cả người đi qua chụp cho, có khi là mua ảnh từ khu trò chơi.

Ngả Lâm thì rất nghịch ngợm, mỗi lần nhìn thấy quán bán đồ chơi đều không chịu đi, quán quýt với Thư

Văn nịnh hấn mua cho mình mấy cái tai thú. Dù sao cậu cũng chỉ là thanh niên mới mười tám tuổi, rất thích chơi đùa, Thư Văn chẳng có cách nào, đành mua tai thú cho cậu. Nhưng chỉ cậu thì không sao, Thư Văn cũng bị ép mang tai thú vào. Tuy Ngả Lâm thích thỏ, nhưng lại vật lộn với Thư Văn một hồi, bắt hấn mang tai thỏ, còn cậu mang tai sơn dương. Thành ra, trong công viên có một cảnh rất đáng xem, một nam tử trưởng thành, trên đầu đeo tai thỏ hồng, một người thiếu niên mặt mày rạng rỡ, đeo tai sơn dương đi cùng nhau.

Giống như bất kì đôi tình nhân nào, ngồi trong cabin ngắm cảnh cao ngút, hai người hôn nhau, giữa khung cảnh mênh mông bốn phía, nơi đây hạnh phúc ngập tràn.

Mỗi lần thấy trò chơi nào, hai người lại hăm hở tiến vào. Lúc chơi trượt nước, rất dễ bị nước bắn tung toé lên người, nên hai người chọn chỗ cuối ngồi. Cả hai mua thêm áo mưa, sau đó ngồi dựa vào nhau, để cái áo mưa che người. Ngả Lâm thích ngồi ở đằng trước, để Thư Văn ngồi ở phía sau ôm lấy mình. Ngả Lâm tựa vào trong lòng hấn, có áo mưa che người, cảm giác thực sự rất ấm áp.

Hơn nữa ngồi ở phía trước hay bị nước hắt vào, vì thế nên mỗi khi chơi xong, Thư Văn lại nhẹ nhàng giúp Ngả Lâm lau nước trên mặt. Ngả Lâm cứ như vậy hưởng thụ sự quan tâm của Thư Văn, thật êm đềm.

Vui chơi hết cả một ngày. Lúc về, Thư Văn đưa Ngả Lâm ra xe, đi tới một quán rượu ở khá xa, ăn thịt dê. Thư Văn nói hấn rất thích tới nơi này, nhưng vì bình thường không có thời gian, thế nên thành thói quen, mỗi lần đi công viên giải trí về, sẽ lái xe tới đây. Đường khá xa, đi cũng mất khoảng một giờ, Ngả Lâm chơi mệt mỏi cả ngày, ngả người trên xe ngủ. Cậu hiện tại cũng chẳng muốn nhiều chuyện, nhưng không hiểu sao Thư Văn lại phải đi xa tới vậy chỉ để ăn thịt dê. Thư Văn bây giờ không nói gì nhiều, chung quy là do khớp xương của hai người đã mỗi nừ mất rồi.

Ngả Lâm đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng, nói với Thư Văn hay chúng ta nuôi chó đi, như vậy sau này có đồ ăn xương xẩu thừa có thể mang về cho nó. Thư Văn nhìn Ngả Lâm, thật sự không có cách nào cự tuyệt được, nhìn cậu nheo nheo mắt cười, nốt ruồi ở đuôi mắt hoà với đôi con ngươi trong suốt, cuối cùng đành lái xe thẳng đến hàng thú kiểng.

Hai người bế một con chó còn rất bé về nhà, Ngả Lâm rất thích nó, nhìn nó lon ton chạy trong nhà, lê la khắp nơi, rồi lại nằm vào ổ, lười biếng ngáp một cái, thành ra quyết định đặt tên nó là Tảo Bả. Thư Văn thấy tên này hơi khó nghe, nhưng Ngả Lâm nhìn nó cứ toàn cọ cọ trên sàn nhà, giống như đang lấy lông quét nhà, nên cứ kiên trì gọi nó là Tảo Bả.

Từ lúc có Tảo Bả, thế giới riêng của hai người luôn bị nó phá rối.

Buổi tối ngồi xem tivi trên ghế sôpha, Tảo Bả toàn nhảy lên người Ngả Lâm nằm. Mỗi khi hai người đang cao hứng quần lấy nhau trong phòng, Thư Văn cũng luôn phải đề phòng Tảo Bả, chỉ hở ra mà không đóng cửa phòng, nhất định nó sẽ nhân đúng lúc cao trào mà chạy vào sửa nhặng xì, làm mất hứng của hai người. (chó khôn dữ a! =”=)

Tảo Bả rất thích Ngả Lâm, bởi vì cậu luôn ôm nó khắp nơi, còn cho nó nhiều đồ ăn. So với người kia, Thư Văn đã chẳng hay để ý tới Tảo Bả, thấy Ngả Lâm và nó tình cảm quần quýt với nhau, còn mang nó đang chơi vui nhót luôn vào chuồng.

Dù vậy Ngả Lâm biết Thư Văn cũng rất thích Tảo Bả, bởi vì mỗi lần đi ăn hẳn đều nhớ mang đồ ăn về cho nó, còn tự mình thì thoảng dứt cho nó ăn. Thấy hẳn còn đi ghen với con chó nhỏ, Ngả Lâm cũng thấy hạnh phúc trong lòng, loại cảm giác này làm cho cậu cảm thấy rất tốt.

Những chuyện cũ của Thư Văn từng quanh quẩn trong lòng cậu bây giờ đã không còn quan trọng nữa. Mỗi sáng sớm, Ngả Lâm đều mơ màng thức dậy trong vòng tay của Thư Văn, vừa mở mắt, Thư Văn sẽ nhẹ nhàng hôn cậu, nói: “Buổi sáng tốt lành nha, anh yêu em.”

Ngả Lâm quay sang cười với Thư Văn, cậu rất thích Thư Văn nói như vậy với mình, nó khiến cậu cảm nhận được tình yêu của hẳn dành cho mình. Sau khi dậy, hai người rửa mặt đánh răng, mang theo Tảo Bả ra ngoài tản bộ. Đi loanh quanh xong, hai người cùng nhau về nhà, Thư Văn để Ngả Lâm nghỉ ngơi, còn chính mình thì chuẩn bị bữa sáng.

7. Chương 6

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Thư Văn nấu cơm không hề ngon, nhưng lại làm sandwich cá ngừ đặc biệt tốt. Ngả Lâm thật ra đã có thời đọc sách nấu ăn, tất nhiên làm đồ ăn sẽ ngon hơn Thư Văn. Nhưng Thư Văn sợ cậu khổ cực, nên không chịu cho cậu xuống bếp, điểm tâm thì tự mình làm cho cậu ăn, còn buổi tối hai người ra ngoài ăn.

Ngả Lâm thấy chính mình được Thư Văn ưu ái quá, cái gì cũng không phải làm, ngày ngày chờ hẳn hầu hạ. Vì vậy cậu hay nhân lúc Thư Văn làm cơm mà lấy sách ra học, chuẩn bị cho kỳ thi đại học.

Cùng nhau ăn xong điểm tâm, Thư Văn chở Ngả Lâm đến tiệm bánh, sau đó mới đi làm.

Đôi khi Thư Văn sợ đồ ăn trong tiệm không ngon, gọi cả thư kí của mình mang đồ ăn bên ngoài vào cho Ngả Lâm. Ngả Lâm đỏ mặt nhận hộp cơm, bị mấy đồng nghiệp ồn ào trên chộc mắt một lúc, cứ nhau nhao nói cậu tìm được bạn gái thật tốt. Buổi tối Thư Văn đến đón Ngả Lâm về, lại làm cho mấy nữ sinh đang mua bánh trong tiệm đổ kị: “Tiểu Lâm có vị biểu ca thật xuất sắc, lại rất thương đệ đệ, mỗi ngày còn đưa đón hẳn về.”

Ngả Lâm nghĩ, Thư Văn thật sự rất lời cuốn người khác, sau này kiểu gì mình cũng bị mấy cô nữ sinh kia tóm bắt phải giới thiệu Thư Văn cho xem, thế nhưng, mình sao có thể cam tâm đem Thư Văn giao cho người khác chứ?

Hai người đi ăn cơm thì về nhà, thay quần áo xong là mang Tảo Bả ra ngoài đi dạo. Tảo Bả bị ở nhà một mình cả ngày không ai chơi cùng, nên giờ đây nó vui mừng nhảy nhót chạy lăng quăng khắp nơi, luôn lách dưới mấy cái cầu tịt ở sân chơi công cộng, vừa chạy vừa sủa.

Đi tới nơi không có người, Thư Văn nhẹ nhàng cầm tay Ngả Lâm luồn vào tay mình, trong lòng cả hai đều truyền tới một trận ấm áp.

Thư Văn thực sự rất đẹp trai, Ngả Lâm nghĩ, không phải kiểu đẹp kiêu ngạo, cũng không phải kiểu cá tính xuất thần, mà loại này, giống như từ trong nội tâm xuất ra. Hắn có vẻ mặt dịu dàng, khoé mắt cười cười, thanh âm trầm ấm rất hấp dẫn. Thực sự là cậu đã say mê rồi, hằng ngày đắm chìm vào vòng tay của Thư Văn, mỗi tối lại nghe tiếng nói chân thành bên tai: “Ngủ ngon! Anh yêu em!”, an toàn vào trong vòng tay dịu dàng mà hôn nhau.

Đi bộ trở về, hai người cùng mang Tảo Bả đi tắm. Tảo Bả không thích tắm, mỗi lần dính nước là y như rằng chạy trốn lộn xộn. Vì vậy, bình thường Ngả Lâm phải ôm nó, Thư Văn ở bên xối vòi nước, rồi sau đó lau người, mang máy ra sấy khô lông cho nó.

Tảo Bả mỗi lần tắm đều làm cho Ngả Lâm dính nước ướt đẫm người, Thư Văn sợ hắn bị cảm, mỗi lần đều cho Tảo Bả tắm nước nóng, tắm cho nó xong là kéo luôn Ngả Lâm vào bồn, thậm chí nhiều khi còn kì cò giúp cậu, thỉnh thoảng lại cùng vào tắm chung. Có lần Ngả Lâm thấy hắn mang sữa tắm rồi trèo vào bồn ngồi với cậu, cái tay xấu xa sờ soạng một lúc, làm khơi mào dục hoả của cả hai. Thư Văn lo trong phòng tắm nước sẽ lạnh, sợ cậu lại bị cảm, tắm thật nhanh cho Ngả Lâm, rồi mới ôm hắn vào giường mây mưa một trận. Ngả Lâm âm thầm buồn cười trong bụng, nhưng cũng bị chính hành động quan tâm nhỏ nhặt này làm cho cảm động. Chuyện này Thư Văn chẳng sai, đúng là cậu nếu không chú ý sẽ rất hay sinh bệnh, Thư Văn để ý từng chút như vậy, hoàn toàn che chở cho mình, đúng là yêu thương mình thật lòng.

Thế nên, mỗi tối, cậu cũng chỉ học hành tới mười giờ thôi, sau đó sẽ ngồi nói chuyện với Thư Văn và xem tivi. Bình thường, hai người hay nằm trên giường cùng trò chuyện, rồi thoáng chốc, Thư Văn sẽ xoay người lên trên Ngả Lâm, dùng tay ôm lấy hắn, vừa dịu dàng vừa cuồng nhiệt hôn hắn. Hôn như vậy Ngả Lâm vốn không thích lắm, cậu luôn nghĩ nếu nhẹ nhàng mới hàm chứa yêu thương thực sự, làm tình quá mạnh mẽ thì chỉ có tình dục không thôi. Thế nhưng đây là Thư Văn, Ngả Lâm không cách nào chối từ được, cậu chỉ có thể nỗ lực hôn lại Thư Văn, làm hắn thấy thoải mái. Bình thường, trong chuyện này luôn là Thư Văn chủ động, còn trước mặt Thư Văn, Ngả Lâm luôn chiều theo hắn. Vậy nên, mỗi lần đều là Thư Văn đi vào trong Ngả Lâm, hai người cùng nhau đạt đến cao trào. Ngả Lâm có lần lên mạng tìm kiếm thông tin về chuyện đấy, trên đó nói việc ấy luôn làm cho đối phương cảm thấy đau đớn khổ sở, thế nhưng với cậu, ngoại trừ hai lần Thư Văn uống say làm cậu đau ra, còn lại đều thấy không đau đớn như vậy. Có lẽ bởi vì, người đó là Thư Văn, là người yêu của mình, cho nên khi làm chuyện đó chỉ cảm thấy hạnh phúc. Lẽ nào lại trở nên quyến luyến Thư Văn quá rồi? Chỉ cần nhìn thấy Thư Văn là thấy hạnh phúc, giống như lên thiên đường vậy?

Thế nhưng hạnh phúc rồi cũng trôi đi rất nhanh, Ngả Lâm lên Bắc Kinh đã được sáu tháng, thoáng cái như gió thổi, mới đầu tháng chín gặp gỡ Thư Văn, bây giờ đã thấy mùa đông về rồi, tuyết bay tán loạn trên trời.

Một năm bận rộn sắp kết thúc, mọi người đều chờ đợi năm mới đến, cả nhà tề tựu đoàn viên, mong có một khởi đầu tốt đẹp.

Cha mẹ Thư Văn đang ở Mỹ, tại Bắc Kinh này chỉ có mình hắn, thân thích cũng không. Ngả Lâm cảm thấy Tết nhất vắng vẻ thật không quen, nhớ đến Tiểu Kỳ, đến giờ vẫn không tìm được chút tung tích nào của y.

Thế nên, Thư Văn đặt vé máy bay, tranh thủ kì nghỉ Tết mang theo Tiểu Lâm của hần ra nước ngoài du lịch, thả lỏng tinh thần, vất bỏ công việc ngập đầu mà đón năm mới.

Ngả Lâm từ nhỏ gia cảnh đã nghèo, mẫu thân khổ cực nai lưng ra làm chỉ để nuôi cậu lớn lên, cũng chính vì lao lực quá độ nên lâm bệnh mất đi, để lại Ngả Lâm lẻ loi trên đời. Cậu chưa từng biết đi du lịch là gì, chỉ có qua đọc sách này nọ thôi. Lần này theo Thư Văn ra nước ngoài, tới châu Úc tận bán cầu nam, lúc này ở Bắc Kinh gió tuyết dữ dội, vậy mà nơi đây lại nắng ấm chan hoà. Ngả Lâm đối diện với cái mới, đều có cảm giác hiếu kỳ.

Trong quán bán thú nuôi có rất nhiều vật cảnh được chủ đem gửi, lười biếng nằm trên cây hay đi lại trong nhà, giống như Tảo Bả vậy. Ngả Lâm ôm cái túi đựng của Tảo Bả, thấy con vật nhỏ đang nằm ấm áp trong lòng mình, dụi dụi như không muốn đi, rất đáng yêu, làm cho cậu bỗng nở nụ cười hiền. Thư Văn đứng bên cạnh, chụp ảnh, lưu lại khoảnh khắc cười vui tới xán lạn này.

Đi tham quan xong, Ngả Lâm có chút lo lắng, Thư Văn nhin không được hỏi cậu làm sao. Ngả Lâm lo hai người đột nhiên mang Tảo Bả đi gửi, không biết trong cửa hàng thú kiểng ấy có an toàn không, liệu có bị con khác bắt nạt? Thư Văn cười lớn, bảo rằng đã kí hợp đồng rồi, Tảo Bả không sợ bị bắt nạt, chắc chắn sẽ được chăm sóc tử tế, không chừng lại phải lòng con nào khác, sợ tới lúc chúng ta dẫn nó về nó phải lưu luyến.

Ngả Lâm biết bản thân đúng là lo lắng vô cớ, nhưng cậu vốn là người nặng tình cảm, khi ly khai khó tránh nhớ nhung quá độ. Thấy Thư Văn trêu đùa để mình vui lên, còn mua cho hần món đồ chơi thật to, ngay cả cô hướng dẫn viên còn nói ca ca đối xử với đệ đệ thật là hảo vô cùng, Ngả Lâm thấy mình do sung sướng quá mà nghĩ linh tinh, tự nhiên nghĩ chuyện cho mình phiền não.

Từ xưa, Sidney đã là nơi có đông người Hoa kiều sinh sống nhất ở Australia, ngồi trên xe có thể tận hưởng sự náo nhiệt trên đường phố, các ngã tư đều sạch sẽ mà rất nhộn nhịp, chan hoà màu sắc lung linh của đèn điện, các lá cờ chúc mừng năm mới tung bay khắp nơi. Ngả Lâm cũng có chút kiến thức, hoá ra những phong tục của quê hương vẫn luôn được Hoa kiều giữ gìn ngay cả khi ra nước ngoài, nam bán cầu này cũng không ngoại lệ! Thân cũng là một người Trung Quốc, cậu cảm thấy rất tự hào.

Sidney còn có một khu phố rất lớn dành cho người đồng tính, hướng dẫn viên nói hàng năm cứ tới tháng ba, bọn họ lại tụ tập nhau cùng người mình yêu tổ chức ngày lễ Happy Mardi Grasyouxin. Ngày đó, những người đồng tính tụ tập trên đường, giơ lên những cái cờ màu lục, đường hoàng nói cho cả thế giới biết: Ta là người đồng tính!

Thư Văn cùng Ngả Lâm nghe xong, nhìn nhau cười, ngồi sát nhau hơn. Đêm ấy, có lẽ đang ở nước ngoài nên nghỉ ngơi thực thoải mái, tình cảm nhẹ nhàng bộc phát ra, hai người trên cái giường lớn trong khách sạn, không ngừng nghỉ khao khát đối phương. Đến khi cả hai đều kiệt sức, mới ôm lấy thân thể người kia thiếp đi.

Bởi đêm qua quá mãnh liệt nên hai người mệt mỏi tới mức quên không tẩy trừ thân thể, khiến Ngả Lâm hôm nay bị đau bụng. Cô hướng dẫn viên tốt bụng cho rằng cậu không hợp khí hậu, ăn gì đó lạ nên giúp cậu mua thuốc. Ngả Lâm bất đắc dĩ cảm ơn cô hướng dẫn viên, toàn thân mệt mỏi ngồi dựa vào Thư Văn, bị đau bụng một trận làm Ngả Lâm mất hết sức lực, ngủ trên vai Thư Văn. Vì sơ suất của chính mình mà làm cho Ngả Lâm sinh bệnh, rất hối hận, Thư Văn chẳng còn hứng thú du ngoạn, tới các địa điểm du lịch

cũng không xuống xe, chỉ ôm Ngả Lâm ngồi chờ, nhìn cậu thở hắt nhẹ, cũng an tâm phần nào.

Cứ như vậy chơi vài ngày, hai người trở về Bắc Kinh, đúng lúc âm lịch là đêm ba mươi. Máy bay vừa bay đến bầu trời cảnh nội, Ngả Lâm đã háo hức kéo Thư Văn nhìn ra ngoài cửa sổ, hoá ra bên dưới có rất nhiều nơi bắn pháo hoa, từ máy bay nhìn xuống, tầm nhìn bao la, lấp lánh không gì sánh bằng.

Thư Văn ngẩng nhìn Ngả Lâm, cậu có đôi mắt sáng chẳng khác gì bầu trời rực rỡ pháo hoa dưới kia, trong suốt mà mĩ lệ, còn có nốt ruồi nơi khoé mắt màu râm nắng, càng tô điểm cho vẻ đẹp của cậu.

Ngả Lâm cũng nhìn Thư Văn, một khuôn mặt tuấn mĩ, một loại cảm giác vừa hạnh phúc vừa cảm động, nhìn sâu vào trong đôi mắt ấy, chứa đầy sự dịu dàng bao la dành cho mình.

Hai người dường như bị chính đôi mắt đối phương thu hút, cuốn vào nhau, nhìn nhau một hồi lâu, Ngả Lâm mới ý thức được xung quanh còn có người, thế nên chợt đỏ mặt, đánh Thư Văn một cái nhẹ nhẹ, nói: “Anh nhìn xuống phía dưới đi, trông không giống dải ngân hà sao? Thật lấp lánh a.”

Thư Văn cười cười, nói: “Đúng, rất đẹp, rất rung động!”

Ngả Lâm đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nói: ” Thư Văn, anh khi bé có xem phim hoạt hình không? Lâu đài Ma Phương ấy.”

Thư Văn lắc đầu cười nói: “Khi em còn bé xem phim hoạt hình, thì ta đã lớn rồi, không xem thể loại ấy nữa. Sao vậy? Vì sao lại đột nhiên nhắc đến?”

Ngả Lâm trả lời: “Trong phim đấy có cái giống như một ngân hàng, gọi là ngân hàng Hạ Hà. Nó đem tất cả thống khổ phiền não khoá lại, chỉ trả hạnh phúc cho mọi người. Anh nói xem ngân hàng như thế có hay không? Hồi bé em đã từng nghĩ trong thế giới thực sự cũng có loại ngân hàng như thế thì tốt quá. Không biết lúc ấy nó sẽ có hình dạng như thế nào? Liệu trông có giống một cung điện nhỏ bé xinh xắn không nhỉ?”

Thư Văn nhin không được đưa tay lên gõ nhẹ trán cậu, nói: “Em như trẻ con vậy, thích mơ mộng thế sao?”

Ngả Lâm lại có chút đa cảm, quay đầu nhìn bầu trời đầy đặc pháo hoa ngoài cửa sổ, nói: “Đúng vậy, làm sao có thể có loại ngân hàng như vậy chứ? Thực sự là một phim hoạt hình không tốt, lừa trẻ con.”

Thư Văn đưa chai nước lên trước mặt cậu, nhìn cậu uống một chút rồi nói: “Được rồi, được rồi, không nghĩ linh tinh nữa, máy bay đi nhanh lắm, chúng ta mau sắp xếp một chút rồi trở về nhà thôi.”

Ngả Lâm mặc kệ Thư Văn, nói: “Hôm nay là đêm ba mươi, một năm chỉ có một ngày! Không nên, không nên, chúng ta cùng nhau về nhà làm mì vằn thắn ăn nhé!”

Thư Văn nở nụ cười, nói: “Anh chỉ là sợ em vất vả thôi. Được rồi, đã như vậy thì chúng ta đi đón Tảo Bả trước, khi về hai ta cùng làm mì vằn thắn, ba người chúng ta cùng quây quần ăn đêm ba mươi.”

Ngả Lâm cũng cười, trong mắt chính là khuôn mặt tuần mỹ của Thư Văn, trong cặp mắt long lanh, ánh lên những nét vui mừng hạnh phúc.

8. Chương 7

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Năm mới vừa qua là đến ngày sinh nhật mười chín tuổi của Ngả Lâm, nhắc đến cũng thật tình cờ, cậu sinh đúng vào ngày lễ tình nhân 14/2. Thư Văn hỏi Ngả Lâm thích quà sinh nhật gì, cậu cười, nói rằng cái gì cũng không cần, chỉ muốn Thư Văn tự tay làm một món quà cho mình. Thư Văn cũng cười theo, nói rằng khẩu vị của Ngả Lâm thật lớn nha, không phải anh đã tặng chính mình cho em rồi sao?

Ngả Lâm còn đáp cậu nhất định không bỏ, đẹp như vậy giữ lại chẳng nhẽ lại sai.

Thư Văn nói được lắm, đã quyết định như vậy rồi, để coi đến lúc đấy anh mà không mua quà sinh nhật thì em lại buồn.

Sao phải tìm ở đâu xa, Thư Văn không phải lễ vật tốt nhất sao, Ngả Lâm trả lời?

Tuy nói là như vậy, nhưng Thư Văn lại mua cho Ngả Lâm một cái Ipod. Cậu vô cùng thích, hiện tại đúng là đang thiếu cái này, sao hắn biết được? Cậu nói sẽ dùng nó để nghe tiếng Anh, như vậy mới có thể học từ ngữ thật nhanh.

Thư Văn không trả lời, thế nhưng khi quay ra, nghe Ngả Lâm nói vậy, có điểm mất hứng, Ngả Lâm vì thế mà bỏ cái mp3 xuống, đi tới lắc lắc tay hắn: “Món quà em thích nhất đương nhiên là Thư Văn! Nhưng em cũng sẽ giữ gìn cẩn thận thứ này.”

Thư Văn xoay người ôm chặt lấy Ngả Lâm, hai người dính chặt vào nhau, để cậu quàng tay qua cổ mình, “Sao lại có thể tham lam như thế? Em đã thích cái kia rồi, còn đòi anh làm gì nữa?”

Ngả Lâm mỉm cười, thỏ thẻ nói cậu thích hắn nhất, cái kia không bằng, hắn mau mang đi đi.

Thư Văn cũng cười, quên đi, chỉ đùa với cậu thôi, vẫn phải cầm lấy chứ. Nói xong liền buông Ngả Lâm ra, hai người cùng nhau ngồi đọc tờ hướng dẫn sử dụng toàn bằng tiếng Anh.

Ngả Lâm ngồi dựa vào lòng Thư Văn, nhìn hần ngồi thành thạo nhập số liệu vào máy tính, ngẩng đầu lên, nháy nháy mắt nói với hần: “Thư giám đốc thật là hảo năng lực nha, cái gì cũng giỏi, chẳng trách người người gặp đều thích, gặp hoa hoa cũng nở rộ a. Em cực kì hâm mộ a.”

Thư Văn đổi tư thế ngồi, tiện hôn một cái lên trán Ngả Lâm, âu yếm nói: “Anh sao có thể tiếp nhận sự yêu mến của người khác được, chỉ nhận sự hâm mộ của Tiểu Lâm nhà ta thôi. Tiểu hài tử của anh đáng yêu đẹp trai như vậy, hại anh đi đâu cũng lo lắng.”

Ngả Lâm cười khúc khích: “Anh lo lắng vậy sao? Thế thì thu nhỏ đi rồi em mang theo bên người.”

Thư Văn nói: “Em nghĩ rằng anh không muốn sao? Anh còn muốn mãi để em trong người, muốn em đi đâu cũng không ra khỏi bàn tay anh.”

Ngả Lâm cười khanh khách, nhìn Thư Văn, trong lòng nhủ thầm: kì thực em đã sớm không thể thoát khỏi tay anh rồi, chỉ là em không biết phải thú nhận như thế nào thôi.

Thư Văn cài đặt cái Ipod thật cẩn thận, mới bưng ra một cái bánh gatô, cắn mười chín ngọn nến, thắp hết lên, quay sang Ngả Lâm dịu dàng nói: “Thối đi. Thối xong thì ước.” Ngả Lâm tùm tùm cười, hít một hơi thối tất tất cả: “Ước muốn của tôi là được ở cùng Thư Văn mãi mãi! Ân... còn nữa, mong rằng năm nay sẽ thi đỗ đại học!”

Thư Văn nghe xong liền nói: “Làm gì có ai được ước hai lần? Như thế cả hai đều không đạt được. Chỉ có thể ước một lần thôi, ước lại đi.”

Ngả Lâm mân mê khoé miệng, suy nghĩ mất nửa ngày, mới nói: “Em mong cả hai điều ước này nhất. Sao thể đổi thành một được?... Vậy thì, ước muốn của tôi chính là Thư Văn sẽ khoẻ mạnh trường thọ.”

Thư Văn liền bật cười, nói: “Cái này sao có thể tính là ước chứ? Sao lại đi ước cho người khác như vậy?”

Ngả Lâm cứng đầu đáp: “Điều này không phải là ước thay cho người khác, là ước cho chính em đấy chứ. Thư Văn mà khoẻ mạnh, sống lâu, thì em chắc chắn có thể cùng sống với Thư Văn cả đời! Ha ha, nếu không lúc anh lão bệnh tử, em vẫn còn khoẻ, sao chịu nổi. Thế nên em ước Thư Văn sống thật lâu, khi ấy đôi ta có thể ở bên nhau tới già cũng không sợ.”

Thư Văn cau kinh nhéo mũi cậu, quát to: “Đang sinh nhật, em nói chuyện sống chết làm gì, điềm xấu đó. Anh già rồi thì em ghét chứ gì? Sợ thể lực của anh không còn cường hãn sao?” (== để làm j)

Ngả Lâm bướng bỉnh nhìn hần lè lưỡi, cười cười: “Đại thúc, bị người phát hiện ra ý đồ rồi”.

Thư Văn một tay tóm Ngả Lâm đang định chạy trốn, dùng sức ôm cậu, nói: “Em dám chán anh sao? Đúng không?”

Ngả Lâm chỉ cười, thức thời mới là trang hào kiệt, nhẹ giọng xin khoan hồng: “Hảo ca ca, em sai rồi. Hôm nay sinh nhật em mà, tha thứ cho tiểu hài tử không hiểu chuyện được không?”

Thư Văn nghe xong, cũng không giận cậu nữa mà nhẹ nhàng ôm, đưa dao trong tay cho cậu cầm, hai bàn tay cùng cầm lấy chuôi dao, cùng nhau cắt bánh sinh nhật.

Cắt xong bánh gatô rồi, Ngả Lâm lấy đĩa xiên từng miếng, trước tiên dứt cho Thư Văn, rồi sau đó mới ăn. Thư Văn ôm hân, nhìn cậu ngồi trong lòng mình ăn từng chút một, hỏi: “Mùi vị thế nào? Có giống như tiệm bánh của em không?”

Ngả Lâm vừa nhai vừa nói: “Đúng là ngon hơn chỗ tiệm của em, xem ra thợ làm bánh này tay nghề rất cao.”

Thư Văn nói: “Kêu ngon mà sao ăn giống như mèo vậy? Cứ ăn từng miếng nhỏ xú?”

Ngả Lâm cười cười, dứt cho Thư Văn một miếng rồi nói: “Anh chưa từng nghe qua sao? Nếu như hạnh phúc của cả một đời người giống như một chiếc bánh gatô, em thà ăn từng miếng nhỏ nhắm nháp mùi vị còn hơn ăn ngấu ngien hết tất cả cùng một lúc. Khi ăn bánh mà chậm rãi, mới có thể cảm nhận được mùi vị hạnh phúc trong đó, thế nên em mới ăn từ từ, muốn hưởng hạnh phúc lâu một chút.”

Nhìn Ngả Lâm trẻ con như vậy, Thư Văn ôm sát lấy thắt lưng Ngả Lâm, thì thào nói, giống như vừa nói cho cậu nghe, vừa nói cho chính mình: “Em sẽ hạnh phúc, nhất định sẽ hạnh phúc...”

Ăn xong bánh, hai người vào phòng trong, Thư Văn đi tắm, còn Ngả Lâm ngồi trên giường đợi hân tắm xong mới vào sau.

Ngả Lâm trốn trong chăn, thấy Thư Văn đi ra, liền nói: “Thư Văn ca, đóng cửa lại đi.”

Thư Văn cười, đáp: “Em sợ Tảo Bả tới phá đám hả? Đúng là hài tử hay xấu hổ mà.” Tuy vậy hân cũng vẫn đi ra đóng cửa.

Ngả Lâm cười khúc khích, Thư Văn thấy sau cửa có vật gì đó, lên tiếng hỏi: “Đây là cái gì?”

Cậu trả lời: “Thế cũng không biết sao? Đây là con diều!”

Thư Văn nói: “Anh tất nhiên là biết diều, nhưng sao lại để ở sau cửa?”

Ngả Lâm mân mê môi mình, nói: “Hôm nay là ngày lễ tình nhân đấy. Đây là quà tặng người yêu của em! Sao trông anh chẳng có chút hứng thú nào thế?”

Thư Văn cười ha hả cầm lấy con diều, ngồi ghé vào bên giường, nói: “Trông có vẻ đẹp đấy! Là em tự tay làm sao? Có chắc là bay được không?”

Ngả Lâm liền nổi nóng: “Anh dám nghi ngờ tay nghề của em sao? Anh không biết từ nhỏ em đã hay làm diều rồi sao? Nếu anh kéo mà nó không bay, cứ ném luôn nó lên trời đi.”

Thư Văn cười: “Hảo hảo hảo, cậu bé của anh, em lĩnh vực gì cũng tinh thông, diều này nhất định sẽ bay được. Nhưng sao lại làm hình con cá? Người ta toàn làm diều hình chim én hay hồ điệp, chỉ mỗi em có diều cá, thật khác nha.”

Ngả Lâm nói: “Thư Văn trong lòng em, vốn là con cá thần thông quảng đại bá đạo nhất trong nước, nhưng cũng có thể tung hoành trên trời! Em làm con cá này là chỉ dành cho mình anh thôi.”

Thư Văn phút chốc cứng đờ, lập tức cười: “Cái này thật sự là quà của ngày lễ tình nhân sao, anh rất thích. Nhưng thế chẳng phải thiệt cho em sao? Vừa sinh nhật vừa là lễ tình nhân, tặng em có mỗi một món. Anh nên bồi thường thế nào đây?”

Ngả Lâm nghiêm mặt nói: “Ai nói em chỉ lấy một món quà? Lễ nào...” Còn chưa nói hết câu, môi đã bị Thư Văn hôn lấy, mãnh liệt ôm ấp.

Hơi thở nhanh dần, không khí tình ái tràn ngập trong phòng, bao trùm lên hai người. Bên ngoài có lẽ mọi người đang bắn pháo hoa, ánh sáng chói lòa phóng ra, in lên bầu trời đêm, đặc biệt thêm phần mỹ lệ.

Ngả Lâm dựa sát vào lòng Thư Văn, hai mắt buồn ngủ tới không mở ra được nữa, để Thư Văn vuốt ve mình, nửa tỉnh nửa mê nghe hắn nói chuyện. Thư Văn nhẹ nhàng vuốt ve qua nốt ruồi nơi khoé mắt: “Khi còn bé em đã từng làm diều ư?”

Ngả Lâm đang rất buồn ngủ, chỉ “Àn” một tiếng, không hề trả lời lại.

Thư Văn chưa có ý buông tha cho cậu, lại hỏi tiếp: “Là cha em dạy à?”

Ngả Lâm một lúc lâu sau mới trả lời, thấp giọng nói: “Đều không phải, là em tự học đấy. Bên cạnh nhà em trước đây có một cô bé, cha nó mỗi khi xuân về lại làm rất nhiều diều cho nó. Em rất thích nên sang học ông ấy, tự làm tự chơi.”

Thư Văn khẽ cười, nói: “Đúng là tiểu hài tử hiếu học lại thông minh mà.”

Ngả Lâm trầm mặc một lúc mới đáp: “Không biết nên nói đến chuyện này không nhưng.... Mẹ em từng nói rằng khi em sinh ra cha đã chết, nhưng em biết thật ra cha em chưa chết, em làm diều, là muốn nói với mọi người, cũng như nói với chính mình, cha người khác làm diều cho con họ, còn em có thể tự làm được diều, em không cần có cha.”

Thư Văn nghe đến đó, nhẹ nhàng xoay mặt Ngả Lâm lại, hỏi nhỏ: “Nếu thực không cần, vì sao lại khóc?”

Ngả Lâm rúc sát vào ngực Thư Văn, lấy tay quệt đi giọt nước nơi khoé mắt, nói: “Hiện tại em đã có Thư Văn, cái gì cũng có đủ, thế là hạnh phúc rồi.”

Thư Văn không trả lời, càng ôm sát Ngả Lâm vào lòng, cảm giác được Ngả Lâm đang im lặng khóc trong ngực mình, nóng hổi. Những giọt nước mắt này là của hạnh phúc.

Không biết có phải cậu lâu không làm điều mà bị xuống tay hay do hôm nay gió yếu, Ngả Lâm với Thư Văn ở trong sân chơi kéo điều mãi nhưng vẫn chưa bay được.

Ngả Lâm uể oải, ngồi trên ghế thờ dài.

Một đứa nhỏ đi ngang qua, thấy Ngả Lâm với Thư Văn mãi chưa thả được con điều, liền đi ra nhẹ nhàng an ủi Ngả Lâm: “Ca ca đừng buồn, cá chỉ có thể bơi dưới nước, không thể bay lên trời. Ca ca lần sau làm con điều hâu ấy, như vậy sẽ tung bay rất cao.”

Thư Văn ngồi bên Ngả Lâm nghe thấy thế liền cười: “Đó, nghe chưa? Ngay cả đứa nhỏ như vậy còn nói cá không thể bay. Lần sau chúng ta cùng làm cái khác, rồi sẽ thử lại.”

Ngả Lâm không cam lòng, lại cầm lấy điều, thử thêm vài lần nữa vẫn không thể làm cho nó bay lên. Trong lòng khổ sở, nói với Thư Văn: “Em xin lỗi, món quà này quả thực vô dụng rồi.”

Thư Văn ôm lấy vai cậu: “Đây là quà Tiểu Lâm tặng anh, còn tự tay làm, sao có thể vô dụng chứ? Không thì đem về nhà làm thành tiêu bản trang trí, nhìn là thấy vui rồi.” Thế nên, cái điều được Thư Văn treo sau cánh cửa phòng ngủ, nơi lúc trước Ngả Lâm giấu quà.

Ba tháng sau, Ngả Lâm đang làm trong tiệm bánh bông dương té xỉu. Thư Văn nhận được điện thoại, vô cùng lo lắng lao ngay đến.

Lúc Thư Văn đến, Ngả Lâm đã tỉnh lại, nhưng trên mặt vẫn còn nhiều điểm tái nhợt, thoát nhìn rất yếu ớt, ngồi trong phòng nghỉ uống chút nước đường.

Thư Văn quố quýt hỏi Ngả Lâm, vì sao lại đột ngột ngất xỉu, cậu cũng chẳng biết trả lời ra sao, nhưng mấy người bên cạnh Ngả Lâm đã nhanh nhẩu nói: “Tiểu Lâm nhìn giống như bị thiếu máu, người trông gầy như vậy, bình thường nhất định không ăn ngon miệng. Cậu ta lại không có thân thích, anh là biểu ca của cậu ấy, xem ra nên quản cậu ấy cho tốt.”

Thư Văn rất chăm chú nghe, còn hỏi tỉ mỉ Ngả Lâm vì sao lại bị thiếu máu, bệnh trạng như thế nào, nên chăm sóc ra sao. Tìm hiểu xong thì vội vàng đi ra quầy thuốc, hỏi qua được sỹ, liền mua về rất nhiều vitamin C và đồ ăn vặt cho Ngả Lâm.

Buổi tối, vốn chưa từng xuống bếp nhưng bây giờ Thư Văn lại tự tay làm cơm cho Ngả Lâm, chế biến rất nhiều rau chân vịt, buộc cậu phải ăn thật nhiều. Ngả Lâm khổ sở ra mặt, tài nấu ăn của Thư Văn vốn không được tốt, nhưng thấy hần lộ biểu tình như ma dọa bắt mình ăn rõ lắm, cậu đành cắn răng nuốt hết. Khổ cực ăn từng cọng rau, Ngả Lâm nhỏ giọng nói như bắt măn: “Vì sao lúc này ở quán không gọi luôn món này ra, ăn luôn một thể có phải hơn không?”

Thư Văn đi rót một cốc nước màu đỏ mang lại cho Ngả Lâm, nói: “Bởi vì quán ăn đó đồ không đảm bảo, toàn xào nấu trước, qua lửa đã mất chất rồi, anh luộc rau tuy mùi vị khó chịu nhưng đảm bảo còn đủ chất a.”

Ngả Lâm ngược lại trừng mắt nhìn cốc nước trong tay Thư Văn một lúc, mới đáp: “Vậy lần sau có thể cho thêm chút muối vào không? Còn nữa, cái thứ nước gì đây?”

Thư Văn hí hửng trả lời: “Đây là nước cà rốt tươi nguyên chất đấy, không cho thêm gì đâu. Rất tốt để trị chứng thiếu máu. Trong bếp anh còn để dành một bình, cứ uống hết đi anh lại lấy thêm cho em.”

Ngả Lâm trong lòng thầm than một tiếng, uống hết cốc nước kia mới lên tiếng: “Chưa biết chắc chắn cho phải thiếu máu không mà, em đoán có lẽ tại hôm qua đọc sách khuya quá, hôm nay thể lực không khoẻ nên mới như vậy. Anh đừng quá lo lắng, đừng bắt em phải uống mấy thứ cổ quái như thế này.”

Thư Văn nghe xong, suy nghĩ một hồi, liền nói: “Không phải là chính em tự chuốc khổ vào mình sao? Đừng đi thi đại học nữa! Đến công ty anh làm, ai dám coi thường em chứ? Bằng cấp cũng chẳng để làm gì! Bao nhiêu sinh viên có tìm được việc làm đâu. Tốt nhất là đừng học cũng đừng đi làm nữa, chỉ cần ở nhà chơi thôi, anh sẽ chu cấp tiền cho em tiêu thoải mái.”

Ngả Lâm cười nói: “Em biết anh thương em, nhưng em thực sự muốn biết cảm giác học đại học. Đây chính là mơ ước lớn nhất trong đời em, hơn nữa cũng đã nỗ lực lâu như vậy rồi, tháng sáu là đến kì thi, hiện tại bỏ dở giữa chừng, nhất định sẽ hối hận khôn nguôi. Em sẽ nghe lời anh, không cố gắng quá sức nữa, bây giờ sẽ không đi làm nữa, được không?”

Thư Văn trầm mặc một hồi không nói, lần đầu tiên, hần nhìn Ngả Lâm với con mắt không cam tâm, tựa như muốn đem tất cả suy nghĩ trong Ngả Lâm nhìn thấu hết thấy.

Nhìn ánh mắt như vậy, Ngả Lâm cảm thấy thực xa lạ, cậu không hiểu vì sao trong lòng lại sợ hãi, chủ động tới gần dựa vào người Thư Văn, ôm lấy thắt lưng hần, nhẹ nhàng nói: “Chờ em tốt nghiệp đại học xong, dựa vào chính năng lực mình, sẽ vào công ty anh làm việc, ở một bên giúp anh, như vậy có được không?”

Thư Văn chăm chú nhìn Ngả Lâm, khe vuốt ve nốt ruồi diễm lệ nơi khoé mắt. Hần thoáng cái đem Ngả Lâm ôm xuống ghế sôpha, hung hăng hôn cậu, ấn thân thể mong manh xuống dưới thân.

9. Chương 8

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Trải qua mấy ngày, Ngả Lâm thấy một bên làm việc một bên học hành quả thực kiệt sức, mỗi ngày đều cật lực, buổi tối về nhà đều không còn tí sức nào, chỉ muốn nằm ườn trên giường hảo hảo nghỉ ngơi. Thường thường cậu còn mang Tảo Bả đi dạo, cố gắng đi cùng với Thư Văn, cuối cùng lại thấy bức bối không biết vì sao. Sau đó nằm trên ghế sofa đọc sách cũng chẳng được bao lâu, đọc gì quên nấy, quên rất nhanh, hai mắt bắt đầu nặng trĩu, thi thoảng lại không thể nhìn rõ xung quanh.

Ngả Lâm chỉ nghĩ rằng do mấy ngày hôm nay có lẽ hơi mệt mỏi, gần tới kì thi, áp lực tinh thần quá lớn, thế nên cơ thể mới sinh ra bất thường như vậy. Cậu nói chuyện ấy với Thư Văn, hần vẫn kiên quyết khuyên cậu không nên phí sức vào cái cuộc thi kia, nhưng Ngả Lâm không muốn bỏ dở giữa chừng. Cuối cùng đắn đo mãi, cậu quyết định nghỉ việc ở tiệm bánh gatô.

Ngày Ngả Lâm nghỉ việc, có một người phụ nữ hay đùa đã nói với cậu: “Tôi đã nói rồi, Ngả Lâm không làm lâu dài đâu, cậu ta có một biểu ca lắm tiền như vậy, lại thương yêu em trai như thế, đến làm ở tiệm bánh này chỉ giống như du ngoạn cho biết thôi.”

Ngả Lâm nghe thấy câu này, rất mắc cỡ, thấy trong lòng thẹn không nói lên lời vì chính mình vẫn đang sống trong vòng tay Thư Văn. Khi Thư Văn đến đón cậu, cậu cứ nhìn mãi vào khuôn mặt tuấn mỹ ấy, thầm hứa trong lòng khi tốt nghiệp sẽ không động tới tiền của Thư Văn nữa, nhất định phải hảo hảo báo đáp cho Thư Văn.

Ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, quả nhiên thân thể tốt hơn nhiều, học hành cũng không thấy khó chịu nữa. Buổi tối thong thả cùng Thư Văn đi tản bộ, nhìn Tảo Bả đuổi theo cơn gió, tâm trạng thoải mái hơn nhiều, Ngả Lâm luôn cười với Thư Văn.

Tháng tư tới, đây là lúc quan trọng để chọn nguyện vọng. Ngả Lâm hỏi ý kiến của Thư Văn, hần lại chẳng cho ý kiến gì, chỉ nói tùy sở thích của cậu. Ngả Lâm cân nhắc kĩ lực học của chính mình, lẽ ra học xong cấp ba là thời điểm tốt nhất, ngày ấy nếu cậu thi đại học thì chắc chắn không sao, tuy bây giờ đã qua một năm, trong lòng không khỏi lo lắng, nhưng nếu cố gắng chắc sẽ ổn thôi. Ngả Lâm muốn học pháp luật, vì vậy đăng kí nguyện vọng một vào Đại học Luật Quốc gia.

Nộp xong nguyện vọng, Ngả Lâm lo toan mấy việc lặt vặt, chuẩn bị đầu vào đấy, thời gian còn lại, không ngừng đọc sách, làm bài tập, cùng chờ đợi ngày thi giống như hơn mười vạn sĩ tử dùi mài mười hai năm đèn sách.

Tới gần ngày nghỉ lễ mừng một tháng năm, Ngả Lâm đang học, đột nhiên bị chảy máu mũi, Thư Văn ngửa đầu cậu lên dùng khăn thấm máu. (bệnh nan y HQ sao:-s) Ngả Lâm cảm thấy máu chỉ chảy có một xít, đợi máu ngừng chảy hần, lập tức mềm người tựa vào trong lòng Thư Văn đang đút nước cho cậu.

Thư Văn tuy rất lo lắng nhưng vẫn một bên không ngừng trách cứ cậu, trách cậu học hành khổ cực khiến cho thân thể suy nhược.

Ngả Lâm không muốn nhắc lại, nhưng thấy Thư Văn lo lắng cho mình như vậy, trong lòng cảm thấy rất hạnh phúc, cậu đánh trống lảng sang chuyện khác, nói rằng lâu lắm không cho Tảo Bả ra ngoài, vậy là hai người cùng đi dạo.

Thư Văn vẫn là im lặng nghe, ngày hôm sau, mang về hai tấm vé đi du lịch miền Nam, ra biển, nói với Ngả Lâm rằng đợt nghỉ lễ này là lúc để du ngoạn thư giãn, một quyển sách cũng không cho đựng. Ngả Lâm thực sự rất muốn cùng Thư Văn đi biển, hưởng thụ gió mát biển khơi nhưng vẫn thương Tảo Bả bị gửi trong hàng thú cảnh, mà dành thế giới riêng cho hai người.

Ngày đầu tiên của kì nghỉ, hai người chuẩn bị đồ bơi, vật dụng rồi lên chiếc Mercedes Benz, lái xe xuống phía Nam. (tưởng mua vé mà ==)Mấy giờ ngồi trên xe khiến cổ Thư Văn mỏi nhừ, Ngả Lâm thấy vậy liền xột xa, vừa vào khách sạn đã nhanh nhẹn xoa bóp cho Thư Văn.

Nghỉ ngơi một hồi, ăn chút đồ lót dạ, tới lúc mặt trời chói chang, hai người mặc đồ tắm, đi ra biển. Ngả Lâm quả thực giống như vịt mắc cạn, từ nhỏ ở quê, chưa bao giờ được đi bơi cả, thế nên cho tới giờ thực sự chưa xuống nước lần nào. Trái lại, Thư Văn lại rất lão luyện, ở trong nước giống như một con cá, hoàn toàn thoải mái. Hắn thấy Ngả Lâm đang nhìn chăm chăm vào cái phao, quả thực rất muốn xuống nước nhưng không muốn xấu hổ mà mang cái phao theo. Thư Văn không nhịn được cười, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng cậu, kéo tay xuống nước học bơi.

Ngả Lâm lần đầu đi biển, bắt đầu lúng túng, mỗi lần có sóng đánh tới, lại sợ bị cuốn đi. Sau đó mới phát hiện Thư Văn vẫn đang ở bên mình, mỗi khi có sóng đến, Thư Văn lại ôm chặt lấy eo Ngả Lâm, Ngả Lâm thấy vô cùng yên tâm, chủ động thả lỏng thân thể, để cho Thư Văn dạy mình bơi.

Thư Văn không hề thúc giục, vẫn nâng thắt lưng Ngả Lâm nhìn cậu cao hứng giống chú cún nhỏ bơi loạn cào cào trong nước, chính mình dạy cho động tác học bơi thì không thèm để ý, chỉ lo mãi chơi trong nước. Ngả Lâm lười biếng dựa vào người Thư Văn, nằm trên lưng hắn thả lỏng người, mặt trời trên cao kia rất chói chang, nhưng ngay tại nước biển rất mát nên thực thoải mái, Ngả Lâm cảm thấy có bao nhiêu áp lực đều bị quét sạch, cả người lần đầu óc đều rất sảng khoái.

Ở trong nước chơi một lúc lâu, Ngả Lâm mới đi lên bờ cát nằm tắm nắng. Cậu còn ầm ĩ kêu Thư Văn giúp mình vùi người trong cát để hưởng thụ cảm giác. Không còn cách nào khác, Thư Văn đành đi lên bờ làm theo yêu cầu quái dị của Ngả Lâm, đem cả người cậu vùi trong cát, chỉ thò mỗi đầu ra ngoài.

Nằm trong cát ấm áp, thực rất thoải mái. Ngả Lâm cứ thế hưởng thụ mà nằm im, chỉ biết Thư Văn đang ở cạnh bên, giăng một cây dù lớn lên che cả hai, còn ngồi một bên cầm quạt không ngừng quạt cho cậu.

Ngả Lâm chơi lâu dưới nước đã thấm mệt, bây giờ lại được nằm thư thái như vậy, gió vi vu thổi, ngay lập tức ngủ thiếp đi. Thư Văn vẫn ngồi bên cạnh cậu, đang muốn nói chuyện, nào ngờ quay ra cậu đã ngủ rồi, hắn liền lấy tai nghe nhạc, ngồi yên ngắm phong cảnh. Tận lúc mặt trời sắp lặn, Ngả Lâm mới mơ màng tỉnh lại.

Ngả Lâm dậy mới biết mình đã ngủ say như vậy, không để ý Thư Văn ở nơi nào, thực không có ý thức gì hết, mặt đỏ phừng phừng giúp Thư Văn thu dọn đồ. Hai người mang ô trả cho chủ quán, Thư Văn vừa nịnh vừa kéo Ngả Lâm đến nhà hàng nhỏ gần đó ăn hải sản.

Ngả Lâm vẫn không thích đồ hải sản như trước, chỉ ăn nửa con cua mà Thư Văn gỡ cho cùng với vài con tôm. Cậu thích ăn bánh đậu xanh hơn đồ hải sản này.

Ăn được một lúc thì một cô bé da rám nắng đi đến rao bán những chiếc vòng cổ bằng ốc biển, Ngả Lâm mắt sáng như sao nhìn chăm chăm vào một cái vòng, rất thích nên tiện mua luôn hai cái, mình đeo một cái, còn đưa Thư Văn đeo một cái.

Thư Văn không muốn đeo vòng ốc, trong lòng nghĩ thế nhưng không nói gì cả, Ngả Lâm giống như hải tử ham chơi hay dối, lần trước đi công viên cũng mua tai thú, sau đó về nhà lại nhét đầy hòm đồ...

Cơm nước xong, hai người trở về khách sạn, ngồi cùng một chỗ ngắm phong cảnh Hà Bắc, lúc màn đêm buông xuống cũng là lúc Ngả Lâm nằm trong vòng tay vững chãi của Thư Văn mà ngủ.

Vốn là đúng lúc, đúng chỗ, tâm trạng cũng tốt vậy nhưng Thư Văn nhìn Ngả Lâm đang thở đều chìm vào giấc ngủ say như thế, sao nữ nhân tâm đánh thức? Chỉ dám để trong lòng oán giận một chút sao cái thân thể này càng lúc càng gầy. Thư Văn nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế cho Ngả Lâm ngủ thoải mái hơn, nhìn hàng lông mi thật dài cùng với nốt ruồi màu rám nắng, trong lòng chợt thấy thoải mái.

Sáng sớm hôm sau, theo kế hoạch thì sẽ cùng với hướng dẫn viên du lịch địa phương, đi canô, ra thăm một hòn đảo nhỏ trên biển, Ngả Lâm lúc ở trên thuyền lại thấy khó chịu, mặt nổi vài vết mẩn đỏ, còn thấy đầu choáng váng, sờ tay lên trán thấy nóng, chẳng bao lâu đã lên cơn sốt.

Thư Văn rất lo lắng, cho Ngả Lâm uống thuốc giảm đau xong mới lơ mơ đoán cậu bị dị ứng với đồ hải sản, cũng không dám dùng thuốc linh tinh, nói với cậu nếu như thực sự thấy khó chịu thì phải đi bệnh viện kiểm tra ngay.

Ngả Lâm an vị trong phòng nhỏ trên thuyền, trong lòng không ngừng tự trách bản thân đã đem nhiều phiền toái cho Thư Văn. Mỗi lần đi du lịch lại trở chứng ốm đau, khiến chuyến đi của hai người không trọn vẹn. Uống thuốc giảm đau xong có thấy đỡ hơn nhiều, cậu liền cười cười nói với Thư Văn chắc là do hôm qua bị trúng gió chỉ sốt nhẹ, nằm trong thuyền ngủ chút là tốt thôi, bảo Thư Văn đi lên đảo thăm quan, sau đó khi vào về thì tính sau.

Thư Văn lúc đầu sống chết cũng không đáp ứng, không muốn rời thuyền để Ngả Lâm ở lại một mình. Ngả Lâm biết hẳn lo lắng cho mình, nhưng cứ mỗi lần như vậy lại làm hẳn lỡ cuộc vui, trong lòng cực kỳ áy náy, liền nói muốn lên đảo mua chút đồ lưu niệm thật đẹp, nhờ Thư Văn đi lên mua cho cậu.

Thư Văn lại chẳng biết suy nghĩ của Ngả Lâm, hẳn cười nói sẽ nhờ hướng dẫn viên, đưa tiền cho người ta đi mua rồi mang về cho cậu, thế được không?

Ngả Lâm vừa nghe xong, liền nổi cục tức, nếu hắn làm vậy thì chẳng thà để cậu tự đi còn hơn, nói xong lập tức ngồi dậy.

Thư Văn vội vàng ngăn cản, bất đắc dĩ nói, thôi thì tiểu tổ tông ở đây chờ, ta lên đảo mua cho ngài, vậy đã được chưa? Nói xong lấy áo đắp lên người Ngả Lâm, sờ tay lên trán, xác định cậu không còn sốt cao nữa, mới ra khỏi thuyền đi lên đảo.

Ngả Lâm nằm một mình trong phòng nghỉ trên thuyền, sóng đánh dập dềnh, thuốc bắt đầu có tác dụng, chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi. Ngả Lâm tỉnh lại, là do hướng dẫn viên đánh thức. Thuyền đã sớm rời đảo, cập bến tàu, khách khứa đều đã ra khỏi thuyền, chỉ còn lại một mình cậu trong phòng nghỉ.

Ngả Lâm nhìn xung quanh không thấy Thư Văn đâu, trong lòng hết hoảng, vội vàng hỏi hướng dẫn viên du lịch xem hắn đang ở đâu. Hướng dẫn viên du lịch nói trả lời nếu khách vẫn muốn chơi tiếp trên đảo chưa muốn về, thì thuyền cứ đúng giờ là rời bến, hơn nữa hai mươi phút lại có một chuyến tàu, sẽ không lo du khách bị bỏ rơi trên đảo.

Ngả Lâm vội gọi điện cho Thư Văn, chợt nghe thấy tiếng chuông phát ra ngay bên trong chiếc balô cạnh mình, lúc này mới phát hiện Thư Văn rời thuyền không hề mang theo điện thoại.

Ngả Lâm liền luống cuống, không quan tâm chính mình bị say sóng còn nhức đầu, nhanh nhanh chóng chóng đón chuyến thuyền tiếp theo ra đảo tìm Thư Văn.

10. Chương 9

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Nguyên lai là lúc Thư Văn rời khỏi chỗ Ngả Lâm, đi tới hàng bán đồ lưu niệm gần đó, đang chọn mấy món đồ lưu niệm, thì chợt quay đầu lại, nhìn thấy trước mắt một dáng người trông rất quen, giống như người đó. Thư Văn đứng sững ngay tại chỗ, chằm chằm nhìn người kia đang bước đi, bỗng nhiên tỉnh ngộ, buông đồ đang chọn định đuổi theo người kia. Lão bản vốn nhìn Thư Văn chọn rất nhiều thứ, trong lòng đang vui vẻ thì thấy hắn đột nhiên xoay người bỏ đi. Ông ta một tay kéo Thư Văn lại, không khách khí mắng hắn ám quẻ.

Thư Văn rất sốt ruột, mắt nhìn người kia thực rất giống Lý Khả đang càng lúc càng đi xa, sắp khuất khỏi tầm mắt. Hắn gạt tay lão bản ra, vắt lại nguyên một trăm tệ, túi đồ cũng không cầm theo, chỉ nghĩ tới việc đuổi theo người kia. Lão bản muốn khoét tiền của Thư Văn, thấy hắn lúc trước còn xem nhiều thứ hơn một trăm tệ, lại nhìn hắn chẳng quan tâm đến tiền, chỉ lo nhìn ra xa, đoán hắn đang vội đuổi theo ai đó, ông ta càng thêm bảm dĩnh không cho hắn đi.

Thư Văn gấp tới độ giậm chân, vội vàng làm theo những yêu cầu vô lý của lão bản, mua thêm một đồng đồ lưu niệm nữa, quay lại nhìn lên lần nữa, đã không còn thấy bóng dáng ấy đâu cả. Hắn không cam tâm, đi trên đường không ngừng tìm kiếm. Tiên Loa đảo này không hề lớn, chỉ đi nửa giờ đã hết cả đảo rồi, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng kia. Nhưng vẫn hi vọng có thể tình cờ gặp, thành ra hắn đi vòng quanh đảo thêm một lần.

Thư Văn đột nhiên nhớ tới nếu người kia là du khách thì chắc hẳn sẽ lên thuyền, nên lại hăm hở đi về bến tàu, đứng quan sát mấy chiếc thuyền chở khách du lịch. Thế nhưng tìm đi tìm lại, vẫn không thể thấy người kia nữa. Thư Văn vô cùng uể oải, rồi đột nhiên nhớ ra Ngả Lâm còn đang ở trên thuyền, nên hắn lần nữa tìm cái thuyền của mình, nhưng nó đã đi lúc nào không biết.

Thư Văn thở dài, ngồi yên trên bến đợi thuyền. Lúc sau lên được bờ, cũng không thấy Ngả Lâm, hắn liền đi qua hỏi hướng dẫn viên đang đứng nói chuyện về người bị khó chịu nằm trong phòng chờ? Hướng dẫn viên nhận ra Thư Văn, nói rằng Ngả Lâm nằm ngủ, khi tỉnh lại không thấy hắn nên trở về đảo tìm rồi.

Thư Văn lúc này mới nhớ ra điện thoại di động để trong balô, mà balô thì là Ngả Lâm cầm. Em ấy không gọi được cho mình chắc chắn rất sốt ruột, thế nên hắn mượn điện thoại di động của hướng dẫn viên để gọi cho Ngả Lâm.

Nhưng không ngờ, điện thoại của Ngả Lâm và của mình đều không liên lạc được. Thư Văn thầm nghĩ thôm nay sao lại đen đủi như vậy, không thể làm gì khác là ngồi thuyền trở về đảo.

Thư Văn đã có kinh nghiệm mấy vụ như thế này, nên vừa rời khỏi thuyền lập tức tới hỏi trực tiếp thủy thủ xem có trông thấy Ngả Lâm hay không.

Người thủy thủ nghe hắn miêu tả xong, liền nói: “Vốn có nhiều khách như vậy, tôi cũng không nhớ hết được. Nhưng cậu thanh niên áo hồng kia tôi nhớ rõ. Lúc nãy cậu ta kiên quyết lên đảo, vừa cập bến đã vội vã rời thuyền, hình như muốn tìm người. Kết quả lúc xuống vội quá không cẩn thận nên bị ngã xuống nước, cả người ướt sũng, chúng tôi phải kéo cậu ấy rồi lấy khăn lau khô người, nhưng cậu ta chưa ngồi yên đã chạy đi đâu rồi.”

Thư Văn vừa nghe xong liền vội vàng hỏi Ngả Lâm đã đi hướng nào. Thủy thủ chỉ về phía trước, Thư Văn nhanh chóng men theo con đường ấy tìm Ngả Lâm. Lần này rất thuận lợi, cuộc bộ một lúc, hắn đã nhìn thấy một người mặc áo phông hồng, cả người ướt sũng. Cậu hình như bị lạnh, sắc mặt nhợt nhạt, quần áo bị ướt dính vào người, càng làm lộ ra những đường cong trên cơ thể hơi gầy, bước chân không vững. Cậu chưa thấy Thư Văn, vẫn không ngừng nhìn khắp xung quanh.

Không biết vì sao, Thư Văn cảm thấy trong lòng có một chấn động lớn, hắn không thềm để ý những ánh mắt hiếu kỳ của khách du lịch xung quanh, vội xông lên phía trước, hai tay ôm lấy Ngả Lâm vào trong lòng mình. Ngả Lâm trong người rất khó chịu, cậu vòng quanh đảo bốn lần liền, rốt cục cũng tìm được hắn rồi. Thư Văn ra tăng lực ôm lấy Ngả Lâm, tuy rằng hại cậu có chút khó thở, nhưng trong lòng thì vô cùng hạnh phúc.

Hai người không nói câu nào, cứ thế yên lặng ở bên nhau. Người chung quanh đi qua đều quay đầu nhìn hiếu kỳ, hai nam nhân này không hề kiêng nể gì mà đứng hiên ngang ôm nhau vô cùng tình cảm.

Tận đến khi Thư Văn cảm thấy người trong lòng đánh mình một cái nhẹ nhẹ, lúc này mới buông người đó ra, dùng sức xoa xoa sau lưng, rồi nói: “Tiểu Lâm ngốc, ai cho em quay trở lại tìm anh? Chờ anh một lúc ở đây không được sao? Sao lại ngã xuống nước thế? Có lạnh không? Tìm anh bao lâu rồi?”

Ngã Lâm cười nói: “Anh hỏi nhiều như vậy, bảo em phải trả lời thế nào?”

Trước tiên cả hai nên về thuyền trước, trên người Ngã Lâm khó chịu như thế nào phải nói ra. Thư Văn ôm bờ vai của Ngã Lâm, rồi hai người cùng nhau về thuyền, sau đó mượn thủy thủ mấy cái khăn giúp cậu lau khô người.

Ngã Lâm đi trên đảo lâu như vậy, tóc đã sớm được gió thổi khô, y phục mặc trên người bị thấm nước biển có cảm giác dính dính khó chịu.

Từ trong ba lô lục ra một chiếc áo khoác, loại áo để phòng gió, Thư Văn một bên đưa cậu mặc vào, một bên oán giận: “Có áo khoác sao không mặc? Ăn mặc như thế, đi linh tinh lỡ trúng gió lại bị cảm thì sao?”

Ngã Lâm tuy thấy Thư Văn đang mắng mình, nhưng cảm thấy người mình yêu thật là tốt, nên chỉ cười nói: “Sốt ruột quá nên đã quên mất.”

Thư Văn nghĩ Ngã Lâm lúc đó chắc đã cố chịu lạnh, lại trông giống con ruồi bay lung tung tìm kiếm khắp nơi, liền hỏi: “Anh gọi điện thoại cho em, tại sao không nhận?!”

Ngã Lâm vô tội nhìn hấn với con mắt ướt ướt mà trả lời: “Di động lúc rớt vào nước bị ướt đã hỏng rồi.”

Thư Văn tức giận nói: “Em lớn như vậy rồi còn bị ngã xuống nước sao? Em định học theo gã người nhện trên tivi phi thân một phát từ thuyền lên được bờ sao? Không sợ người khác cười à?”

Ngã Lâm mân mê đôi môi: “Em không có mà? Em chạy đang bình thường, không biết vì sao chân tự dưng mềm nhũn nên mới ngã...”

Thư Văn tưởng do sốt nhẹ khiến cậu yếu như vậy, vuốt đầu cậu hỏi: “Không cảm thấy khó chịu thật sao?”

Ngã Lâm lắc đầu rồi lại gật đầu, nhỏ giọng nói: “Đầu có chút quay quay.”

Thư Văn lập tức rống to: “Trở về anh phải bắt em uống thuốc!”

Ngã Lâm đỏ mặt hướng về phía mọi người đang nhìn mình gật đầu tỏ vẻ xin lỗi xong kéo tay áo Thư Văn nói: “Nhỏ giọng thôi, mọi người đang nhìn kia.”

Thư Văn cũng không biết chính mình vì sao vốn luôn lãnh đạm mà hôm nay lại trở nên kích động như vậy,

hắn nghĩ đại khái chắc do dáng người giống với Lý Khả kia, nên bây giờ bực lây sang Ngả Lâm. Hắn hít một hơi sâu, nhìn Ngả Lâm run lên vì lạnh, cực kì đau lòng, nói: “Tìm anh lâu lắm hả?”

Ngả Lâm cúi đầu, nhẹ nhàng đáp: “Không có, chỉ một chút thôi. Ân... Thực sự xin lỗi, để mặc anh ở trên đảo một mình.”

Thư Văn nghe xong, trong lòng càng cảm thấy hối hận: “Tiểu Lâm ngốc, tưởng em nghĩ chuyện gì? Là anh mới không phải với em, hại em đang ốm còn phải vất vả vì anh như vậy.”

Ngả Lâm gật đầu, nói: “Ân... Gần đây em ngày càng thích ngủ, đã thế còn ngủ rất say, cái gì cũng không biết. Lần sau em tuyệt đối không như vậy nữa, nếu Thư Văn biến mất, em sẽ khổ sở chết mất.”

Thư Văn nắm lấy tay Ngả Lâm, không biết nên nói gì mới tốt, qua bao nhiêu lâu mới dè dàng nói: “Tiểu Lâm, về đến nơi rồi...”

Hai người về đến khách sạn, Thư Văn cấp tốc mang Ngả Lâm đi tắm nước nóng ngay để khỏi bị ốm nặng thêm. Ngả Lâm tắm rửa xong liền bị Thư Văn ôm bế lên giường, nhét vào chăn nằm.

Ở ngoài gió lộng lâu như vậy, quả nhiên Ngả Lâm thấy lúc này so với hồi sáng còn choáng váng hơn, chỉ thấy trần nhà xoay vòng vòng. Đầu đau như bị kim châm, nằm trên giường mà giống như xỉu luôn rồi.

Thư Văn bắt cậu uống thuốc, nhìn đôi mi dài khép hờ yếu ớt, cúi người, hôn lên trán một cái, nói: “Khó chịu thì ngủ một lúc đi, buổi tối nếu còn không đỡ, anh mag em tới bác sĩ. Anh ra ngoài mua gì đó ăn, cứ chờ ở đây, biết chưa? Có muốn ăn cháo ngô không? Cần mua gì không?”

Ngả Lâm mơ hồ nghe xong, rồi đáp: “Em không muốn ăn gì đâu. Anh đừng ra ngoài nữa được không? Ở lại trong phòng với em đi.”

Thư Văn vuốt nhẹ mặt cậu, âu yếm nói: “Anh không ra ngoài sao mua được thức ăn chứ? Đồ ở khách sạn ăn không ngon. Ngoan nào, nghe lời anh, anh sẽ mau trở về, không đi đâu cả.”

Ngả Lâm bất chấp kéo lấy tay áo hắn, lắc đầu nói: “Đừng đi có được không? Bằng không thì để em đi với anh cũng được...”

Thư Văn cười cười, cố gỡ bàn tay đang túm chặt tay áo mình ra: “Lại không nghe lời rồi, anh nói chỉ đi một lúc sẽ trở về mà, đừng như một tiểu cô nương vậy chứ, chờ anh một lúc thôi, được không?”

Ngả Lâm cũng không biết vì sao không muốn buông tay để Thư Văn đi ra ngoài, trong tiềm thức cứ có cảm giác nếu Thư Văn đi sẽ không trở về nữa, cũng chỉ là lo lắng vô cớ, nên thấy Thư Văn ví mình với con gái, cậu đành phải ủy khuất gật đầu: “Ân... Vậy thì, đi mau rồi trở về nhé.”

Thư Văn cười cười, hôn lên trán Ngả Lâm cái nữa, thay quần áo rồi đi ra ngoài.

Quả nhiên trong chốc lát, Thư Văn đã vui vẻ trở về, mua cả cháo ngô Ngả Lâm thích và kem chocolate nữa.

Ngả Lâm uống thuốc xong, nằm nghỉ một hồi đã thấy thoải mái hơn, có thể ngồi dậy để Thư Văn đút kem cho ăn. (*cảm mà ăn kem ==*)

Thư Văn một bên vừa đút kem cho Ngả Lâm, một bên lấy tay lau khoé miệng dính kem, nhìn Ngả Lâm giống y hệt một con mèo nhỏ đang hưởng thụ, trong lòng tràn ngập một cảm giác khó tả. Ngả Lâm như vậy, thật là khiến người ta không yêu không được...

Ngả Lâm không biết Thư Văn đang suy nghĩ gì, cậu vui vẻ ăn kem, cười tủm tỉm nói: “Vốn trước đây đâu thích ăn thứ này, nhưng mỗi lần em ốm sốt cao, anh đều mua cho em bây giờ cũng thành thích ăn rồi, mỗi lần bệnh lại tự giác muốn ăn. Ha ha thật là vui nha!”

Thư Văn cười nói: “Tiểu Lâm nhà ta có thể dễ dàng vui vẻ vậy sao? Được ăn chút kem đã thấy hạnh phúc rồi à?”

Ngả Lâm gật đầu, cười nói: “Em chưa bao giờ nghĩ khi ốm còn có thể được ăn kem. Lúc bé mẹ em không bao giờ mua cho em, chỉ có Thư Văn tốt với em như vậy là mua kem cho em thôi. Ăn kem lạnh nghĩ cũng thật thoải mái.”

Thư Văn nói: “Bây giờ đã thoải mái rồi sao? Vừa rồi còn nằm bẹp một chỗ như vậy. Hay đi bệnh viện kiểm tra đã?”

Ngả Lâm lắc đầu đáp: “Không đi đâu, ở đây có mùi khó chịu, mùi thuốc sát trùng, em không chịu được.”

Thư Văn gật đầu, buông hộp kem xuống, mang bát cháo còn ấm lên đút cho cậu ăn: “Ngày mai chúng ta về nhà rồi, em phải nghỉ ngơi thật tốt đấy.”

Ngả Lâm ngoan ngoãn gật đầu nói: “Em muốn gặp Tảo Bả nữa. Ngày mai phải đón nó về ngay, trong nhà hết lạp xưởng cho nó rồi, mai cũng phải mua luôn.”

Thư Văn cười, nói rằng hoá ra em nhớ nó nhiều như vậy.

Ngả Lâm nghiêm trang đáp lại: “Bởi chúng ta là người một nhà mà! Thư là ba ba, em là ca ca, Tảo Bả là đệ đệ.”

Thư Văn nghe cậu nói “người một nhà”, trong lòng cực kỳ xúc động, biểu tình hơi biến đổi. Nhìn đôi má núng đồng tiền xán lạn của Ngả Lâm, bỗng nhên nghĩ đến “Nếu như cả đời này sống như bây giờ, thực sự giống như người một nhà. liệu có phải quá tốt rồi không?”

Bao nhiêu lâu nay mới nghĩ tới vấn đề, đây là lần đầu tiên, Thư Văn nhủ thầm: Hoá ra “gia đình”, thứ tốt đẹp như vậy thực sự tồn tại với mình.

11. Chương 10

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Kì nghỉ mừng một tháng năm này, mặc dù có nhiều phong ba, nhưng Ngả Lâm vẫn cảm thấy thực sự hạnh phúc. Từng ngày trôi qua đồng nghĩa với cuộc thi càng lúc càng tới gần, khiến cho Ngả Lâm cũng thấy khẩn trương hẳn. Thư Văn nhìn cậu cái gì cũng ăn không vào nên luôn ở bên cạnh yêu thương nhắc nhở thư giãn, đọc ít thư sách đi. Ngả Lâm chỉ cười cười bảo đằng nào trời nóng ăn cũng không vào, tiện thể giảm béo luôn. Thư Văn thì nói đã gầy như thế rồi, còn giảm thế nào được nữa! (“=”=)

Nháy mắt đã đến ngày mừng bảy tháng sáu. Ngả Lâm thuận lợi thi được hai môn nên về tới nhà cực kì vui vẻ, lòng tin dâng trào mà nói với Thư Văn: “Lần này không có gì phải lo nữa rồi.”

Thư Văn không nói gì, nhìn thấy hẳn có chút trầm mặc.

Buổi tối, Ngả Lâm muốn ngủ để giữ sức cho ngày mai thi nốt nhưng Thư Văn lại muốn cùng cậu quan hệ. Ngả Lâm đành làm nũng với Thư Văn, nói nếu làm thì ngày mai sao đủ sức đi thi đây? Thư Văn hỏi cậu chỉ sợ ảnh hưởng tới cuộc thi hay sao? Ngả Lâm không chút chần chừ mà gạt đầu, khiến Thư Văn càng trầm mặc.

Ngả Lâm lúc này mới để ý đến Thư Văn, biểu tình hẳn ngày càng khác lạ. Cậu nhìn Thư Văn không nói lời nào, thấy có chút sợ hãi, nên mới rúc vào lòng Thư Văn, nói: “Chờ ngày mai em thi xong hết rồi, chúng ta tha hồ mà thoải mái. Được không?”

Thư Văn buông đôi mắt xuống, dùng thanh âm trầm thấp hỏi Ngả Lâm: “Đại học thực sự quan trọng với em thế sao? Cốt yếu là để tìm cách ly khai anh phải không?”

Ngả Lâm không biết vì sao Thư Văn lại nghĩ như vậy, nghe Thư Văn hỏi xong, cậu có thể cảm giác được trong câu nói có không ít ý tứ, vội vàng phản ứng: “Vì sao lại bỏ anh chứ? Thi đỗ đại học thì chúng ta càng có cơ hội ở bên nhau mà!”

Thư Văn không nói thêm, hẳn chuyển người, đưa lưng về phía Ngả Lâm nằm xuống. Ngả Lâm thấy sợ, vội nói với Thư Văn: “Thực sự hôm nay đã vất vả cả một ngày, tốt xấu gì thì hãy thông cảm cho em chút đi. Bằng không em dùng tay giúp anh nhé?” Nói xong cậu liền chủ động đưa tay tìm lấy Thư Văn. Thư Văn bỗng túm chặt tay Ngả Lâm, mắt đỏ ngầu, tựa như một con sư tử đang giận dữ. Hẳn hướng về phía Ngả Lâm rống lên: “Nếu em nghĩ rằng thi đại học quan trọng hơn sao còn muốn ở lại với anh để làm gì?”

Ngã Lâm càng hoảng sợ, trong quá khứ cậu chưa từng thấy Thư Văn như bây giờ, thật quá xa lạ, như một con người khác vậy. Cậu cũng không biết mình lấy đâu ra dũng khí, cũng vì khó hiểu mà trong lòng thập phần ủy khuất, ngang ngạnh cãi lại: “Ngay cả chuyện đấy anh cũng không thèm hiểu cho em sao? Ngày mai em còn có cuộc thi, chỉ thiếu có một đêm thôi thì ảnh hưởng đến cái gì chứ? Cuộc thi này là chuyện của cả đời người! Chậm trễ rồi anh có thể chịu trách nhiệm được không?”

Chính vì Ngã Lâm nói vậy, trong lòng Thư Văn lại càng phần nộ, một tay mạnh mẽ kéo ngã cậu, gào to: “Thi cử thì sao? Anh thấy em đâu thực sự muốn thi, em chỉ muốn đỗ đại học rồi tìm cơ hội đi câu dẫn nam nhân khác thôi đúng không?”

Ngã Lâm Nghe Thư Văn sỉ nhục mình, trong lòng tuy tủi thân nhưng ngữ khí thì chẳng thể nào giảm được, cương quyết nói: “Đúng đấy, em luôn mơ ước học đại học, anh sợ cái gì? Em học đại học để mang lại kiến thức cho chính bản thân, anh đừng có xen vào!”

Thư Văn trừng mắt lạnh như băng, thần sắc đã biến đổi không ngờ, ánh mắt như đối diện với địch nhân mà nhìn chằm chằm Ngã Lâm: “Người ở bên ta chỉ là để lợi dụng thôi sao?”

Ngã Lâm thực sự không hiểu Thư Văn đang nói cái gì, chỉ thấy trong lòng càng lúc càng phần nộ. Cậu gào to: “Tôi hối hận vì đã ở cùng anh! Tôi muốn chia tay! Chia tay!”

Thư Văn cười nhạt đứng lên: “Chia tay? Người nói chia tay là có thể chia tay ngay được sao? Người ăn ở nhà ta, ngủ ở nhà ta, hiện tại cơ hội lên như điều gặp gió, đã nghĩ tới chia tay rồi? Ta nói cho người hay. Không có chuyện dễ dàng như vậy đâu!”

Ngã Lâm bị Thư Văn vừa khinh bỉ vừa nói như vậy, gạt bỏ tất cả suy nghĩ trong lòng lúc này, ủy khuất đến nỗi viên mắt ửng đỏ, có cảm giác nước mắt sắp chảy ra rồi. Nhưng vì cố chấp không muốn tỏ ra mềm yếu trước Thư Văn, cậu quay người, đơn giản chỉ muốn ra bước ra khỏi chỗ.

Ở đằng sau Thư Văn kéo cậu lại, hung hăng ném lên giường, gìm chặt cơ thể gầy yếu, nhắm mắt nhìn cậu, nói: “Muốn chạy sao? Người đã chạy một lần sao còn dám chạy lần thứ hai nữa sao? Lợi dụng ta xong mà dám dờ đi hả?”

Toàn bộ cơ thể đều bị hấn cưỡng chế, không thể động đậy, rốt cục nhìn không nổi, nước mắt bắt đầu rơi xuống, Ngã Lâm gào to: “Thư Văn, người là tên hỗn đản!”

Thư Văn nổi giận tựa hồ đã mất lên lý trí, nhân thân mê loạn, lấy hết sức tát vào mồm Ngã Lâm, đánh tới khi Ngã Lâm chạy máu, trên gò má tái nhợt hiện đầy những dấu tay ửng đỏ, giận dữ mắng: “Đồ đê tiện, người còn dám mắng ta sao? Ta hỗn đản? Ta sẽ cho người biết hỗn đản là như thế nào!”

Ngã Lâm bị hấn đánh cho một trận choáng váng, trên mặt không ngừng nổi lên cơn buốt, thế nhưng đau đớn nhất, trong lòng cậu đang bị tổn thương. Cậu không thể hiểu tại sao Thư Văn lại có biểu tình như vậy, tại sao lại đối xử với mình như thế. Còn đang choáng váng, chưa kịp lấy lại ý thức, đột nhiên Ngã Lâm cảm thấy thân thể bị một trận đau đớn như bị xé rách, Thư Văn đã tiến nhập vào cậu mà chẳng hề báo trước. Ngã Lâm cắn chặt răng, thân thể vốn đang mỏi mệt không chịu nổi cơn đau. Thư Văn giống như muốn đầy

đọa người dưới thân, không ngừng ra sức quất xuyên vào, cậu vô lực giãy giụa, cơn đau nhức hành hạ toàn thân, dù không hề muốn khóc, nhưng nước mắt chẳng chịu nghe lời mà chảy dài xuống hai bên gò má.

Thư Văn oán hận mà làm nhục Ngả Lâm, nhưng cậu không hề có phản ứng, thậm chí còn vô thức co quắp lại vì đau. Hắn có chút hiểu kì mà nhìn Ngả Lâm đang khóc lóc bên dưới, liền cúi đầu xuống hôn lên nốt ruồi nơi đuôi mắt.

Ngả Lâm vẫn cố chấp quay đầu đi không muốn cho hắn hôn, điều này lại càng làm cho Thư Văn thêm tức giận, càng thêm cuồng bạo xâm chiếm, một bên còn không ngừng cắn xé. Ngả Lâm bị hắn gặm nhấm thập phần đau đớn, trong miệng còn nếm thấy mùi máu tanh nồng, cậu không hề biết mình vừa mới bị đánh, còn bị Thư Văn cắn khiến máu trào ra.

Hạ thể đang bị xâm phạm kịch liệt, trước đây mỗi lần quan hệ, Thư Văn rất ôn nhu với cậu, trước khi vào đều chuẩn bị đầy đủ. Ngả Lâm vẫn luôn được hưởng thụ. Thế sao lúc này đây, Ngả Lâm tưởng như, có chết cũng không bằng, quả thực là không thể chịu nổi.

Thư Văn động tác càng lúc càng kịch liệt, cậu cảm giác mình bây giờ chỉ giống cái xác, một con búp bê bơm hơi để người ta phát tiết. Ngả Lâm thấy mình rơi vào mơ hồ dần, trước mắt nhìn được cả vầng sáng trắng, cậu không biết mình sẽ ra sao, hay là sắp chết nhỉ?

Đột nhiên trong người Ngả Lâm có một cỗ tinh dịch nóng bỏng bắn vào, Thư Văn thả cơ thể của cậu ra, cơn xấu hổ bao lấy cậu mãnh liệt, Ngả Lâm ho khan vài tiếng, cảm giác như mình sắp thổ huyết đến nơi, nỗ lực tự vực dậy ý thức đang càng lúc càng mơ màng, run rẩy bám lấy mép giường đứng lên, muốn bước xuống đất.

Thư Văn kéo tay cậu, hỏi: “Người định làm gì?”

Ngả Lâm cái gì cũng chẳng quan tâm nữa, cũng không phản kháng, để mặc cho Thư Văn nắm chặt cánh tay mình, cậu cũng không nhìn Thư Văn, chỉ nhàn nhạt buông một câu yếu ớt: “Thả ra.”

Thư Văn cười nhạt đáp: “Người vẫn còn muốn nghĩ tới cuộc thi đó sao? Người nhìn lại thân thể mình đi, còn có thể đi thi nổi sao?” Hắn lần nữa đẩy Ngả Lâm nằm xuống, tay mở đôi chân còn đang run rẩy ra, bài khai nơi hậu huyết vừa bị hắn làm nhục còn chưa khép lại, trong đó vẫn còn chảy ra dịch thể hắn vừa bắn vào, cùng với máu tạo thành một màu hồng nhạt, nói: “Người cứ như vậy định đi thi sao? Ngồi trên ghế ở trường thi, có thể chảy ra thứ dịch này, mọi người sẽ không nhìn người, không chỉ trở chệ cười loại người như người sao?”

Ngả Lâm oán hận quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Thư Văn, gằn từng chữ một: “Ta có chết cũng phải thi.”

Thư Văn nhìn bộ mặt quyết liệt của Ngả Lâm, lại nhìn đôi môi đỏ mọng vì máu, sắc mặt tái nhợt, cả người đứng không vững, không ngừng run rẩy, nhưng đôi mắt vẫn đầy hận ý rưng rưng nhìn hắn cùng nốt ruồi xinh đẹp nơi khóe mắt kia, tất cả cùng hòa quyện ở con người này. Thư Văn giữ lấy đầu Ngả Lâm, hôn lên tất cả những nơi có vết máu.

Ngả Lâm rất muốn đẩy Thư Văn ra, nhưng sức lực kiệt quệ, không thể làm được. Cậu thực sự muốn hôn mê, nhưng ý thức không hiểu sao hết lần này tới lần khác đều kéo cậu thanh tỉnh, Ngả Lâm thập phần ước ao rằng đây chỉ là một giấc mộng, một cơn ác mộng... Khi tỉnh lại, trước mặt sẽ lại là Thư Văn ôn nhu dịu dàng mà cậu yêu.

Thư Văn ngẩng đầu lên, ôm lấy thân thể mềm nhũn của Ngả Lâm, nhỏ giọng nói: “Em là của anh, đừng mong chạy thoát khỏi tay anh. Biết chưa?”

Bất giác, nước mắt Ngả Lâm lại chảy xuống, Thư Văn của cậu đây sao? Người cậu thực sự yêu đâu rồi? Đâu mất rồi?

Không biết mình thiếp đi, đến khi tỉnh lại trời đã sáng rồi, Thư Văn không có trên giường, cũng không có trong phòng, Ngả Lâm nhìn đồng hồ chỉ còn một tiếng nữa tới giờ thi, nếu nhanh nhẹn, có thể đến nơi thi kịp rồi. Vội vàng động thân thể muốn dậy, quên mất rằng hậu huyết còn đang bị tổn thương, mới dịch một chút, toàn thân Ngả Lâm đã đau tới đông cứng người. Cậu cắn răng chịu đau, bám vào tủ đầu giường, hai chân vừa chạm đất đứng lên đã mềm nhũn. Ngả Lâm thở dài, cố gắng vực nâng thân thể dậy tuy lại té ngã xuống đất, nhưng vẫn nỗ lực với lấy quần áo bên cạnh mặc lên.

Thư Văn vừa bước vào, thấy cảnh Ngả Lâm đang cắn răng muốn mặc quần áo. Hắn liền tiến đến, giật quần áo trong tay cậu ném đi, nói: “Em còn định đi thi sao? Em đã như vậy rồi, tốt nhất là nên ở nhà dưỡng thương đi.”

Ngả Lâm không thèm để ý tới hắn, chậm rãi nhích ra nhặt lại quần áo lên mặc. Thư Văn thấy thế, dùng sức lôi tay cậu ném ngã trên giường, rống to: “Em muốn anh phải trói em lại đúng không?”

Ngả Lâm vẫn không để ý tới hắn, lại chậm chạp bước đến mép giường, tiếp tục mặc quần áo.

Thư Văn tức giận đứng ở một bên, nhìn cậu mặc quần áo, thấy cậu tập tễnh đi ra cửa, lại nhìn cánh tay yếu ớt của cậu đang vươn ra muốn kéo cửa, không thể khống chế được mà rống to hơn: “Ngày hôm nay nếu để người bước chân ra khỏi cánh cửa này, ta sẽ không còn là đàn ông.”

Thư Văn gào thét, tiến tới nắm tóc Ngả Lâm, lôi cậu trở lại. Sức Ngả Lâm bây giờ đứng còn không vững, bị hắn tóm như vậy, lập tức quy ngã, Thư Văn dùng sức kéo lê cậu trở lại giường.

Quảng Ngả Lâm lên giường, hắn muốn đánh cậu luôn rồi. Thế nhưng Ngả Lâm không lấy sinh lực từ đâu ra, bị kéo gần tới giường thì vùng dậy, dồn hết sức, bám lấy cái tủ đầu giường, nhưng vì bị Thư Văn kéo quá mạnh, đầu cậu lảo đảo theo đà đập vào thành giường, lập tức bất tỉnh.

Thư Văn lại gần, lay lay người cậu, vừa lật lại, thấy một khuôn mặt tái nhợt, trên trán toát mồ hôi, nhìn mặt cậu thực sự đau đớn, môi cắn chặt, khóe miệng còn ứa máu trông thật rợn người.

Lúc này Thư Văn mới luống cuống, vội vàng ôm lấy cậu hỏi han: “Làm sao thế này? Va đập rất đau đúng không? Còn bị đau ở đâu nữa không?”

Dường như hô hấp Ngả Lâm bị chặn lại, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch khó coi, rồi bất chợt cậu ho khan một trận dài, chẳng mấy chốc phụt ra một ngụm máu tươi.

Thư Văn run rẩy không ngừng, còn Ngả Lâm thì toàn thân ướt sũng mồ hôi, dính vào cả cái áo sơ mi trên người. Lại xuất thêm một trận ho khan, Thư Văn lúc này mới tá hỏa, cậu bị gãy xương sườn!

Thư Văn nắm chặt tay Ngả Lâm, tay kia đỡ lấy vai cậu: “Đừng sợ! Cố lên, anh sẽ đưa em đi bệnh viện!”

Ngả Lâm càng lúc càng thở dốc, mắt đã thấy mơ hồ nhìn không rõ xung quanh, trong ngực như có lò lửa, khổ sở đau đớn muốn chết.

Trong朦胧 lung cậu nghe thấy giọng nói hoảng hốt của Thư Văn: “Tiểu Lâm! Cố lên! Cố thở đi! Cố hít không khí vào!”

Ngả Lâm nghe lời hít không khí vào, lập tức trong ngực truyền đến một trận đau nhức, cậu vô lực ho khan hai tiếng, chưa dứt cơn ho lại thổ huyết thêm một lần nữa. Tiếng của Thư Văn càng lúc càng mơ hồ, Ngả Lâm cứ như vậy rơi vào hôn mê trong vòng tay của người vừa thân thuộc vừa xa lạ này.

12. Chương 11

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Trên đường đi, Thư Văn liên tục phóng nhanh, vượt ba lần đèn đỏ, rốt cục cũng đưa được Ngả Lâm tới bệnh viện. Ôm chặt Ngả Lâm trong ngực, Thư Văn lấy áo bọc kỹ thân thể đang lạnh dần. Tránh chạm vào chỗ đau, hấn vội vàng bế cậu tới phòng cấp cứu.

May mắn thay, Ngả Lâm chỉ bị gãy xương sườn (=.), và vì không có sức giãy giụa nên xương không lệch vị trí. Bác sĩ còn nói nếu như vậy, xương sẽ đâm thủng phổi, khiến máu tràn vào, không hô hấp được mà dẫn tới tử vong. Thư Văn nghe bác sĩ nói xong mà toát mồ hôi lạnh, hấn nhìn sắc mặt trắng bệch của Ngả Lâm, bèn lo lắng hỏi: “Nhưng vừa nãy, cậu ấy ho khan rồi thổ huyết những hai lần! Chẳng lẽ nội tạng bên trong không bị sao ư?”

Bác sĩ quan sát kỹ phim chụp X quang rồi mới trả lời: “Đầu xương không hề lệch vị trí. Nếu như thổ huyết thì hấn là do cái khác gây ra, không phải vì xương sườn gãy.”

Thư Văn vừa nghe xong liền hỏi ngay: “Vậy do nguyên nhân gì?”

Bác sĩ đáp: “Thổ huyết có thể do nhiều nguyên nhân, hệ tiêu hóa bị thương, hay ung thư phổi..v..v., nói chung là nhiều bệnh. Tốt nhất là anh nên đưa cậu ta tới khoa nội để khám cho chắc.”

Thư Văn lắng nghe rồi cẩn thận hỏi cách chăm sóc cho vết thương của Ngả Lâm, xác định cậu không phải nằm viện trị liệu, nhờ bác sĩ kê các loại thuốc tốt nhất có thể, sau đó mới quay về phòng bệnh của Ngả Lâm.

Ngả Lâm tỉnh lại, đã thấy trên ngực bây giờ băng trắng toát. Quần áo bệnh nhân màu xanh trong bệnh viện càng làm tăng thêm vẻ ảm đạm và mệt mỏi của cậu, ánh mắt như người mất hồn, cứ nhìn thẳng lên trên trần nhà, nhìn mãi... như nhìn thấu tới tận trời cao trên kia.

Thư Văn vô cùng đau lòng, loại cảm xúc như vậy khiến hắn cảm nhận được cả sự tuyệt vọng tỏa ra từ người Ngả Lâm, tràn lan cô đặc trong không khí. Thư Văn tiến đến, kéo ghế ngồi bên cạnh giường rồi cầm tay Ngả Lâm, nhìn cậu vẫn không có lấy một chút xúc cảm trên mặt làm hắn càng sợ hãi, lúng túng mất hồi lâu mới mở miệng: “Tiểu Lâm, em... còn đau không?”

Ngả Lâm vẫn không trả lời, trước sau như một, chỉ nhìn chằm chằm lên trần nhà trắng toát của bệnh viện. Thư Văn không nói thêm, cũng không biết nên nói cái gì mới tốt, nên một lát sau mới lí nhí nói nhỏ: “Anh đưa em tới khoa nội khám nhé! Bác sĩ bảo lo rằng cho nội tạng của em có vấn đề.”

Ngả Lâm vẫn thủy chung không lên tiếng, biểu tình vẫn cứ bình tĩnh như vậy, Thư Văn còn không biết cậu có nghe được câu nói của mình không nữa?

Lúc này trên đường đưa Ngả Lâm tới bệnh viện, hắn luôn tự lẩm nhẩm với chính mình: Ngả Lâm không phải Lý Khả, không phải như hạng người lợi dụng tình cảm rồi phụ bạc. Ngả Lâm vốn vô tội. Cậu ấy thật lòng thích và muốn xây dựng tương lai với hắn. Hắn đã đối xử như vậy với cậu, thực sự không đúng chút nào. Ngả Lâm mới có chút thở không được, hắn đã hốt hoảng lo lắng muốn chết. Vậy thì đúng rồi, chính bản thân mình cũng rất yêu cậu, và rất cần tình yêu của cậu.

Thư Văn cẩn cẩn dục dục đỡ Ngả Lâm ngồi dậy tựa ở đầu giường, lấy quần áo thay cho cậu rồi ôm cậu đặt lên xe đẩy.

Ra khỏi cửa phòng bệnh đang định đi tới khoa nội để khám, Ngả Lâm đột nhiên mở miệng: “Bây giờ là mấy giờ?”

Thư Văn thấy cậu nói chuyện, vội vàng nhìn đồng hồ đeo tay, trả lời ngay: “Mười giờ rồi, chúng ta đi khám chút thôi sẽ về nhà, không lâu lắm đâu.”

Ngả Lâm không nói gì, Thư Văn định tiếp tục đẩy xe đi, Ngả Lâm đột nhiên động người, tay nắm lấy bánh xe tự mình di chuyển. Tuy Ngả Lâm cực kì vội vàng nhưng lại không quen với bánh xe nên chẳng đi chuyển được bao xa. Thư Văn hối hả kéo tay Ngả Lâm, bàn tay cậu đã bị bánh xe thô ráp cọ vào đỏ ửng.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay Ngả Lâm rồi hỏi: “Làm sao vậy, Tiểu Lâm?”

Ngã Lâm nhàn nhạt đáp: “Hôm nay còn cuộc thi.”

Thư Văn quả thực bị những lời này làm sợ hãi tới hồn bay phách tán, giờ đây có hối hận cũng không kịp. Hắn ngồi xồm trước mặt Ngã Lâm, ôm lấy tay cậu nói: “Xin lỗi! Tiểu Lâm, đều là do anh đã không tốt! Chúng ta sang năm sẽ đi thi lại, được không? Em hiện tại rất yếu, đừng gồng mình lên như vậy nữa, được không?”

Ngã Lâm nhìn Thư Văn, khuôn mặt tuần mỹ kia lộ ra đôi mắt thật thâm trầm, trong đó có cả đau lòng và hối hận khôn nguôi. Ngã Lâm chỉ cảm thấy vô lực, nhìn cặp mắt ấy, chính mình một chút giận dữ cũng không có, không biết nên làm thế nào. Nhưng đã nỗ lực lâu như vậy, đã gần đích ngay trong gang tấc, vậy mà chỉ trong có một đêm liền mất tất cả, cái cảm giác ấy khôn khổ tựa như chết. Cậu chẳng biết mình ra sao nữa, chỉ nhẹ giọng nói: “Đi tới trường thi, hôm nay còn có cuộc thi.”

Thư Văn hiểu không còn cách nào khác, hắn biết Ngã Lâm rất kiên quyết, hắn gật đầu, đặt hai tay Ngã Lâm xuống, đẩy xe ra khỏi bệnh viện, đưa cậu vào ô tô.

Hai người đi tới trường thi, cửa lớn đã bị niêm phong, bên ngoài có biết bao nhiêu các bậc phụ huynh ngồi la liệt nói chuyện, thi thoảng lại ngó vào trường thi, chờ mong và cầu khẩn cho hài tử của mình có thể phát huy làm bài thật tốt.

Thư Văn dừng xe, có chút lo lắng hỏi Ngã Lâm đang ngồi bên cạnh mình: “Ngực còn bị đau không? Tự mình đi lại có ổn không?”

Ngã Lâm không nói gì, lại giống như lúc ở bệnh viện cứ si ngốc thất thần nhìn vào cánh cửa lớn của trường thi. Thư Văn đột nhiên vỗ đầu, vội vàng nói: “Chết rồi, giấy tờ và thẻ thi của người còn để ở nhà! Tiểu Lâm, anh ngồi đợi anh một chút được không? Anh về nhà lấy giấy tờ thi cho em.”

Ngã Lâm rốt cực cũng có biểu hiện, ánh mắt cậu như đang hoàn hồn, nhìn Thư Văn nói: “Không cần!”

Thư Văn thở phào nhẹ nhõm: “Không có thẻ vào thi cũng được hả? Vậy thì tốt rồi.”

Ngã Lâm mỉm cười cay đắng: “Không! Anh thật là ngốc, không có giấy thi sao được vào chứ?”

Thư Văn giật thót mình, vội vàng nói: “VẬY... em chờ anh về nhà...”

Ngã Lâm quay đầu nhìn cánh cửa, nói: “Anh không thấy cổng đóng rồi sao? Muộn mười lăm phút còn chẳng được, nữa là muộn như vậy rồi, có mang thẻ dự thi, cũng chẳng được vào nữa.”

Thư Văn thấy ghen trong cổ họng, kéo tay Ngã Lâm, nói: “Sang năm nhất định sẽ đi thi lại được không?”

Ngã Lâm khẽ gật đầu: “Về nhà đi.” Sau đó nhắm hai mắt lại.

Thư Văn khởi động xe. Ven đường đi, cảnh vật hai bên cứ lùi xa, cả trường thi to lớn ấy cũng dần thành một chấm nhỏ, cuối cùng đã mất hút hẳn.

Ngả Lâm không hề động dậy, một mực nhắm mắt. Thư Văn tuy không thể nhìn thấy, nhưng hẳn biết Ngả Lâm đang khóc. Dù không phát một tia thanh âm, Thư Văn cũng không thấy hai hàng nước mắt rơi, nhưng hẳn, có thể cảm giác được.

Về đến nhà, Thư Văn bế Ngả Lâm đặt lên giường, rồi đi lấy kem muốn dứt cho cậu ăn. Ngả Lâm rất trầm mặc, không hề ăn kem, chỉ nằm dựa vào đồng gối, an tĩnh nhìn Thư Văn. Thư Văn thấy cậu nhìn lâu mà chưa nói gì, trong lòng đã thấy hoảng loạn, vội nói: “Muốn ăn cháo à? Anh đi mua cho em nhé... Không muốn ăn sao? Vậy muốn ăn cái gì? Uống nước nhé? Hay muốn uống trà xanh pha mật ong không? Không khát à? Còn bị đau ngực không? Anh cho em uống thuốc giảm đau đã nhé...”

Ngả Lâm vẫn dùng đôi mắt lặng lẽ nhìn hắn, qua bao lâu, mới mở miệng: “Thư Văn ca... Còn nhớ lần đầu tiên em gặp anh, anh đã nói gì với em không?”

Thư Văn càng hoảng hơn, liều mạng nhớ lại, trả lời: “Là cái gì nhỉ? À đúng rồi, anh nói: Xin chào! Anh là Thư Văn. Đúng không?”

Ngả Lâm lại mỉm cười, nói: “Trí nhớ kém quá.”

Thư Văn khổ sở đáp: “Đừng như vậy nữa được không? Tiểu Lâm, anh biết anh sai rồi, có thể cho anh cơ hội giải thích được không? Đừng xa cách như vậy mà!”

Ngả Lâm gật đầu, nói: “Vậy anh nói đi.”

Đây là chuyện từ rất lâu rồi. Thư Văn chưa từng kể cho ai khác nghe, bởi vì đây là vết đau trong lòng hắn. Nói đến chỗ thương tâm, nước mắt không kiềm chế được lại chảy ra, Thư Văn đã cố gắng xóa nó đi, nhưng không sao quên đi được.

Thư Văn cùng Lý Khả từ nhỏ đã luôn ở bên nhau. Lý Khả gia cảnh không hạnh phúc, Thư Văn luôn giúp đỡ y. Thư Văn có cha mẹ làm ở công ty lớn trên cả nước, kiếm ra rất nhiều tiền, tới khi có thời cơ, liền tiến ra nước ngoài làm ăn. Lúc Thư Văn đến kì thi đại học, cha mẹ gọi hắn sang Mỹ học đại học. Thế nhưng Thư Văn không bỏ được Lý Khả, gia cảnh nhà Lý Khả khiến cho y chẳng có tiền để học tiếp đại học. Thư Văn luôn muốn cùng Lý Khả ra nước ngoài học, nhưng luôn sợ y không đồng ý. Vì vậy hắn bỏ luôn cơ hội sang Mỹ học đại học, cùng Lý Khả thi vào Đại học Bắc Kinh. Mà Lý Khả là người suy nghĩ rất tiến bộ, y bèn bỏ muốn tiến xa hơn nữa. Lý Khả có thành tích cực kì tốt, luôn đứng nhất trong trường, nhưng bấy giờ lại muốn ra cả nước ngoài học. Thế nên sau khi học hết bài vở bình thường, y còn học thêm ngoại ngữ mấy nước ở Châu Âu. Lý Khả luôn nói rằng Trung quốc chỉ là cái lồng nhỏ, còn y là con phượng hoàng nên phải tung bay cao hơn nữa. Thư Văn đương nhiên rất thương yêu y, nhìn y chăm chỉ học tập chẳng còn thời gian làm thêm kiếm tiền sinh hoạt, nên bao giờ được bố mẹ gửi tiền tiêu vặt cũng đưa hết cho Lý Khả. (dại gái =;)

Thư Văn rất yêu thích Lý Khả, từ nhỏ đã vậy. Thế nhưng Lý Khả lại chỉ coi hắn như huynh đệ, đối xử

như anh em. Thư Văn cũng chưa bao giờ dám quá đà, chỉ giữ trong lòng mà len lén thích y, luôn sợ có ngày bị phát hiện ra, Lý Khả sẽ căm ghét, không còn muốn ở bên hắn nữa.

Lý Khả không những học tập xuất sắc mà còn có tướng mạo tuấn tú. Ở trường đại học một thời gian, đã có rất nhiều nữ sinh hâm mộ Lý Khả, nhưng Lý Khả không hề có cảm giác gì, chỉ hờ hững đối với các nàng. Tất nhiên, Lý Khả cũng không thích nam sinh. Thời sinh viên thú vị nhất là kết bè kết đảng, nhưng Lý Khả cũng không bao giờ làm mấy chuyện như vậy. Y rất độc lập, chỉ có duy nhất một người bạn là Thư Văn. Thư Văn cũng không ít lần tự huyền tưởng là Lý Khả thích mình, bằng không sao lại chỉ cười với mình, nói chuyện với mỗi mình thôi?

Bốn năm đại học, Thư Văn không động lòng trước ai, Lý Khả cũng vậy. Sau khi tốt nghiệp, Thư Văn dễ dàng vào làm việc ở công ty của bố mẹ. Sự ưu tú, tố chất lãnh đạo dị thường, cùng với cái đầu thông minh, tài hoa đỉnh đặc, khiến hắn chẳng mấy chốc đã thăng tiến rất nhanh. Nhờ bằng chính năng lực của mình, Thư Văn đã vươn đến chức Tổng giám đốc.

Ở nước ngoài, cha mẹ hắn thấy hắn có năng lực như vậy, không còn thúc ép hắn đi tu bổ kiến thức nữa, yên tâm giao lại toàn bộ sản nghiệp trong nước cho Thư Văn, không đoái hoài, nghĩ đợi tới khi về hưu có thể giao lại tập đoàn cho hắn rồi.

Khác với Thư Văn, bốn năm đại học sáng chói của Lý Khả không giúp y tìm được việc làm ưng ý, y đi xin việc khắp nơi. Điều không phải do tiền lương thấp hay công ty nhỏ, mà là do y quá kiêu kì, thấy chẳng có công ty nào đủ tư cách sở hữu y. Thư Văn luôn ở bên khuyên y đừng nên đòi hỏi quá cao, cứ bắt đầu làm, rồi chậm chậm phần đầu cho chắc. Nhưng Lý Khả vẫn luôn thao thao nói rằng người có tài năng như y tuyệt đối không thể tùy tiện bỏ sức.

Thư Văn chẳng còn biện pháp nào, y như thế lại càng khiến hắn yêu hơn, tựa như sự kiêu ngạo của một con phượng đứng đầu thiên hạ vậy.

Trong khi Lý Khả chưa tìm được việc, y ở cùng với Thư Văn, tất cả chi phí ăn mặc tiêu xài đều là Thư Văn cấp, y thấy thực thoải mái, không cần bận tâm tới thứ gì. Cứ như vậy trong sự chăm sóc ân cần của Thư Văn, con chim cao ngạo kia rốt cục cũng xiêu lòng, nhào vào vòng tay ấm áp của Thư Văn. Rồi sau đó là chuỗi ngày hạnh phúc của hai người. Tâm niệm nhiều năm của Thư Văn đã đạt được khiến hắn vô cùng mãn nguyện, sung sướng giống như đang được sống trên thiên đường.

Tuy vậy không lâu sau Lý Khả lại nảy ra ý định ra nước ngoài học, Thư Văn hiển nhiên luôn muốn y thỏa mãn ăn học thành tài, thế nhưng mới quán quýt chưa được bao lâu, bây giờ đã chia li quả thực đau lòng. Hắn rất lưu luyến muốn đi cùng Lý Khả, nhưng công ty hắn mới phát lên như điều gặp gió, không thể bỏ qua cơ hội này, thành ra không thể không buông tay. Lý Khả cũng nói đi hai năm, học xong sẽ về công ty của Thư Văn để giúp hắn. Vậy nên Lý Khả một tay xách vali ra nước ngoài học, còn được Thư Văn đưa thẻ tín dụng đầy ắp của mình để y có thể sống nhàn nhã.

Thời gian đầu ra nước ngoài, y thường gọi điện, gửi mail về hỏi thăm Thư Văn thường xuyên, nhưng không biết từ lúc nào, Thư Văn không thể liên lạc được với y nữa. Thi thoảng gọi được rồi, cũng chỉ nghe y nói có một câu: “Em đang bận!” rồi nhanh chóng cúp máy.

Thư Văn sớm đã có dự cảm không tốt, giờ không thể kiên lạc được với y lại càng lo lắng hơn, hay là điện thoại của y hỏng rồi.

13. Chương 12

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Lý Khả nói có thể y đã yêu người khác, để Thư Văn đừng liên lạc với y nữa. Y thấy mình cũng thật lòng yêu Thư Văn, nhưng cái thứ ái tình đó chỉ có chất lượng trong một năm rưỡi. Khi ấy, Lý Khả giống như đã biến mất khỏi thế gian, gửi email không hồi âm, gọi điện thoại thì tài khoản bị khóa, liên lạc đến trường y, mới biết y không còn ở trường lâu rồi. Thư Văn biết mình chẳng thể mang Lý Khả về, bởi vì hắn thậm chí còn chẳng rõ phải tìm y ở đâu. Thư Văn gần như tuyệt vọng. Hắn ngồi ở quán bar suốt ba ngày liền. Nhiều lần, hắn đã buông thả chính mình, đi đến mấy quán bar gay, giao du linh tinh, thường xuyên dùng tiền bao trai trẻ, tình trạng tình một đêm diễn ra liên miên. Cũng có lúc nhiều hơn nhưng không bao giờ quá một tháng, hắn làm thế với nhiều người, thương tổn người ta không ít. Tiểu Kỳ là Thư Văn gặp trước vài người nữa, tất nhiên ai chả xiêu lòng trước người đối xử cực kì ôn nhu như hắn, nhưng đại khái chẳng ai chịu được người yêu không chỉ đối tốt với một mình mình mà là cả ba bốn người nữa.

Ngả Lâm là người ở bên Thư Văn lâu nhất. Từ khi có cậu hắn không còn đi quán bar tìm người khác nữa, hắn thật sự thích Ngả Lâm.

Thế nhưng vết sẹo mà Lý Khả để lại cho Thư Văn quá sâu đậm. Tuy Thư Văn luôn tự nhủ với lòng mình, Lý Khả ở bên hắn chỉ vì cái kho tài chính của hắn thôi, nhưng ở sâu trong tâm can, chuyện này luôn canh cánh giống như một cây kim châm vào ngực rất đau. Góc khuất của lòng hắn, luôn làm cho hắn thống khổ mỗi khi nhớ lại.

Mỗi khi nhìn Ngả Lâm kiên trì muốn thi đại học, cái kí ức đáng sợ kia lại như tảng đá đè nặng xuống, dần dần xâm chiếm hắn. Không biết vì sao Thư Văn cũng không thể không chế được tâm mình, hắn rõ ràng biết Ngả Lâm và Lý Khả khác nhau, nhưng vẫn không nhận được nỗi sợ bị lặp lại tình cảnh ấy.

Ngả Lâm lặng im ngồi nghe câu chuyện, xong thì chỉ nhàn nhạt hỏi một câu: “Anh thực sự rất yêu anh ấy đúng không?”

Thư Văn không trả lời câu hỏi của Ngả Lâm, chỉ nói rằng mình vĩnh viễn không bao giờ quên được y, dù cho y đã đối với mình thế nào đi chăng nữa.

Ngả Lâm lại ngồi trầm mặc hồi lâu mới thốt ra một câu: “Anh có yêu em không?”

Thư Văn trả lời ngay, sao anh lại có thể không thương em cơ chứ? Em là người duy nhất anh tin tưởng sẽ

sống bên anh cả đời này.

Nghe được như lời này, Ngả Lâm đã xiêu lòng rồi. Cậu tha thứ cho Thư Văn, bởi vì hắn đã quyết tâm tin tưởng cậu. Thư Văn cũng chỉ vì bị tổn thương nên vô tình làm cậu đau thôi. Ngả Lâm lúc này mới òa khóc, dựa vào ngực Thư Văn, nước mắt thì nhau rơi xuống, thấm ướt cả áo hắn.

Buổi chiều hôm đó Ngả Lâm lên cơn sốt nhẹ, đầu choáng váng vô cùng. Thư Văn luôn an ủi, cho cậu uống thuốc, nghỉ ngơi không đi thi nữa. Vậy là bây giờ, bốn môn thi đã mất hai môn, chỉ còn cách duy nhất là sang năm thi lần nữa, sẽ lại được thôi.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, Ngả Lâm bị mất cơ hội thi đại học đã chuẩn bị bao lâu nay, trong lòng vẫn thập phần khổ sở. Thư Văn luôn chăm sóc cậu, không muốn để cậu nhớ tới chuyện thi cử, nhớ tới những việc xấu xa mình đã làm với Ngả Lâm.

Thư Văn luôn nhớ Ngả Lâm sợ nhất mùi thuốc sát trùng của bệnh viện, nên đề phòng thuê sẵn một bác sỹ tư để có thể gọi tới bất kỳ lúc nào. Ngả Lâm bị gãy xương sườn, Thư Văn không muốn cho cậu xuống giường, hắn ôm cậu, làm hết tất cả mọi việc thay cậu. Ngoài đồng thuốc cần uống cho khỏi và mấy món hầm bổ, cháo ngô và kem sôcôla mà Ngả Lâm thích vẫn luôn được Thư Văn mua về.

Thư Văn đối với Ngả Lâm ngày càng ân cần chăm sóc, hắn chính là tình nhân hoàn mỹ có thể đảm đương tất cả.

Đúng lúc Ngả Lâm cảm thấy mãn nguyện vì đã tìm được tình yêu đích thực, tìm được người có thể bầu bạn suốt đời thì, Lý Khả xuất hiện. (**ta muốn chém X-(**)

Sáng sớm một ngày nào đó, Thư Văn còn đang lo sao đêm qua Ngả Lâm bị khó chịu không ngủ được, chuông cửa đột nhiên vang lên. Còn tưởng tiệm bánh cho người mang bánh tới, hắn đang cân nhắc xem nên ngừng lấy bánh không? Vì Ngả Lâm không thích vị này lắm, nhưng bánh lại nhiều dinh dưỡng nên cũng tiếc, hắn tắc lưỡi thôi thì lấy tiếp đi. Cầm tiền ra, vừa mở cửa, hắn giật mình đứng im.

Đó là khuôn mặt vô cùng quen thuộc, là người thân thiết nhất từ nhỏ với hắn. Ba năm mất tích, giờ đây trông y thật tươi tắn. Thời còn học đại học tuấn mỹ tài tử, mà lúc này đây trông như người đã ba mươi tuổi. Thư Văn không biết trong lòng mình cảm thấy gì, đại khái là kinh ngạc chẳng. Hắn cũng thực sự không ngờ, qua một đêm nào đó, Lý Khả thực sự đã trở về.

Lý Khả cùng với chút ít hành lý cực kì bụi bặm, ăn mặc tuềnh toàng, nhìn Thư Văn rồi nở nụ cười tươi, nói: “Em biết anh sẽ không đổi nhà mà, đi một lúc, lại tìm được nhà anh rồi.”

Thư Văn không biết lúc này mình nên làm cái gì, hắn chỉ đứng tại cửa, ngạc nhiên nhìn Lý Khả.

Lý Khả lại cười, nói: “Không mời em vào nhà à? Em đi cả đêm mới tới được đây đó, mệt chết mất!”

Thư Văn tránh người, Lý Khả kéo theo đồng hành lý đi vào như vào nhà trọ. Y cũng chẳng nói gì với Thư Văn, vất luôn cái vali lún lún giữa nhà, rất tự nhiên đi thẳng vào phòng tắm tắm rửa. Thư Văn có chút xấu hổ, hần quay lại bếp, trứng cho Ngả Lâm còn đang trong nồi, vừa mới để lửa nhỏ, qua bao lâu một mặt đã chín già, xiu nữa thì cháy rồi. Hần cẩn thận lật lại, xúc ra đĩa, mang khỏi bếp, đang định bê lên phòng cho Ngả Lâm, đã thấy Lý Khả đang mặc áo ngủ, lấy khăn lau tóc, đi về phía mình.

Thư Văn dừng lại, nhìn Lý Khả. Sau khi tẩy rửa đi hết bụi bặm trên đường, vẻ tuấn tú kia lại lộ ra, đúng rồi, đó chính là đôi mắt xinh đẹp ấy. Lý Khả trực tiếp bước tới trước mặt Thư Văn, không chút khách khí cầm đĩa gấp đồ hần hần đang định bê lên. Thư Văn không ngăn cản, dù sao đây cũng là Lý Khả, người mà hần đã yêu trong rất nhiều năm.

Lý Khả chỉ cần có một miếng, phần còn lại bỏ đi rồi đẩy về phía Thư Văn, nói: “Thư Văn anh vẫn chẳng thay đổi chút nào, nấu cái gì cũng không ngon. Bỏ thứ này đi, làm bánh sandwich cá ngừ cho em, anh chỉ làm tốt món này thôi, lâu rồi không ăn, em thấy nhớ đấy.” Nói xong lại đi ra ghế sofa ngồi gác chân lên bàn bật tivi lên coi. *(như ruồi [-])*

Thư Văn buông đĩa trong tay xuống, đi tới trước mặt y: “Em trở về làm gì?” Hần nói, trong lòng có chút kích động nên lại lặp lại nữa: “Em rốt cục trở về làm gì hả?”

Lý Khả không chút sợ sệt nhìn thẳng lại hần, thấy trong con mắt hần đã nhuốm hỏa, chỉ trả lời đơn giản: “Không làm gì cả, em mệt mỏi quá, nên về nhà nghỉ ngơi thôi.”

Thư Văn nói: “Em hãy đi đi, đây không phải nhà của em.”

Lý Khả nhìn Thư Văn, giọng chậm chậm giống như trách móc: “Anh đã có người khác, nên quên em rồi đúng không? Anh từng nói căn nhà này là của em và anh mà, quên rồi sao? Em bây giờ đã trở về nhà, sao lại bắt em đi?”

Thư Văn trả lời: “Chuyện trước đây đều là quá khứ cả rồi, là chính em biến mất, đừng có trách anh. Anh bây giờ đang ở cùng người khác, em không có chuyện gì thì tốt nhất hãy đi đi, đừng làm cho người yêu anh hiểu lầm.”

Lý Khả kéo tay Thư Văn vội nói: “Anh không thèm hỏi em một chút, ba năm qua đã có chuyện gì xảy ra với em sao?”

Thư Văn đáp: “Có chuyện gì thì cũng chẳng can hệ gì đến anh. Em mà cần chỗ ngủ thì tốt nhất đến khách sạn đi.”

Lý Khả lùi về sau mấy bước, nhìn chằm chằm Thư Văn bằng ánh mắt thương tâm, nói: “Anh... quả thực không còn thương em... Cho dù...Em đã bị người khác hãm hại hay sao?...”

Thư Văn vừa quay đầu đi, nghe được câu cuối, liền dừng bước, quay lại.

Lý Khả thấy Thư Văn thay đổi, vẻ mặt càng thương tâm hơn, hai tay bưng lấy mặt, bắt đầu nước nỡ.

Thư Văn vội tới bên Lý Khả, im lặng ngồi xuống, nhìn y khóc rất thương tâm, rốt cục mở miệng hỏi: “Đừng khóc nữa. Ba năm qua, đã xảy ra chuyện gì?”

Mắt Lý Khả ngập nước, vừa nghẹn ngào vừa nói: “Lúc em đi du học, gặp được một vị giáo sư danh tiếng, hắn nói đang cần tìm người phụ công trình nghiên cứu, rất có tiềm năng, nếu làm xong sẽ cực kỳ nổi tiếng. Em nghe lời hắn đi rút tiền trong tài khoản của anh đưa cho hắn một trăm nghìn euro, em vốn chỉ nghĩ sau này thành công sẽ nhanh chóng trả lại cho anh. Ai ngờ hắn là tên lừa đảo, đã lừa gạt bao nhiêu người rồi cuối tiền, em làm mất tiền của anh, còn bị trường đuổi học. Em không biết làm thế nào, đành phải ra đường lang thang, tay chân kiếm tiền nuôi miệng, cũng không dám nói cho anh, chỉ có thể nói dối em đã có người khác, nhưng kì thực suốt ba năm nay vẫn không ngừng thương nhớ anh! Em không dám về nước,... nhưng mấy ngày trước nơi em làm việc đột ngột đóng cửa, em thực biết phải làm sao nữa, chết đói cận kề làm em phải tìm anh, em không biết anh đã có người khác... Em thực sự không biết..!” Nhắc đến đoạn khổ cực, y lại nước nỡ, rồi gào khóc.

Thư Văn nghe xong, lúc này mới vỡ lẽ trong ba năm qua Lý Khả đã sống vất vả như vậy, lại nghĩ tới y một mình ở nơi đất khách quê người, cơm ăn không có chỗ ngủ cũng không, phải đi làm công nhân khổ sở bao năm tháng khắc nghiệt... Thư Văn cũng thấy lòng mình động tâm. Đây đúng là Lý Khả của hắn, hắn đã yêu y nhiều năm như vậy, cho dù y có sai, nhưng đều do hoàn cảnh chứ không cố ý, y chịu quá nhiều vất vả như vậy. Thư Văn xao động mạnh.

Lý Khả nhào vào lòng Thư Văn, ôm hắn khóc lớn. Thư Văn cũng dang hai tay, ôm y vào lòng, không ngừng vỗ về, an ủi, Lý Khả nghĩ, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, Thư Văn vẫn luôn tin tưởng y, và chỉ thuộc về y mà thôi.

Lý Khả khóc lóc hồi lâu, mới ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ nhìn Thư Văn, nghẹn ngào nói: “Tha thứ cho em, được không?”

Thư Văn trầm mặc một lúc, nhưng cuối cùng, vẫn gật đầu.

Lý Khả thập phần sung sướng, y ngược nhìn đôi mắt của Thư Văn, rồi chủ động hôn lên đó.

Thư Văn lập tức cứng người như tượng, mắt một lúc mắt vẫn mở to, làm Lý Khả càng chủ động. Thế nhưng đột nhiên trong lòng hắn lúc này, lại hiện lên một giọng nói, tiếng cười của người nọ, ánh mắt yêu thương của người ấy, khiến hắn như sực tỉnh, đẩy Lý Khả ra. Lý Khả không nói gì chỉ nhìn Thư Văn, hắn lảng tránh ánh mắt của Lý Khả, “Đừng làm như vậy nữa, hiện tại anh đã có người yêu rồi.”

Lý Khả cúi đầu, hỏi: “Là nam hài vừa đứng ở trên cầu thang nhìn xuống phải không?”

Thư Văn vội vàng nhìn lên cầu thang, sửng sốt nói: “Cái gì? Tiểu Lâm đã rời khỏi phòng rồi sao? Lúc nào?”

Lý Khả chậm chậm trả lời: “Lúc chúng ta đang nói chuyện, nhưng đã về phòng ngay rồi.”

Thư Văn lúc này mới thở phào, nếu Ngả Lâm nhìn thấy cảnh vừa rồi, không biết sẽ khổ sở thành bộ dạng gì nữa. Hắn nói với Lý Khả: “Bây giờ chưa tìm được chỗ để đi, cứ tạm thời ở phòng của khách đi, anh sẽ tìm cho em một nơi khác. Em biết phòng rồi thì hãy tự mang đồ vào đi.”

Nói xong, hắn vội vàng đi lên lầu, vào phòng tìm Ngả Lâm.

Ngả Lâm đang quần cả người trong chăn, nằm im không hề nhúc nhích. Cậu đã nhìn thấy hết cả, Thư Văn cùng với nam nhân thanh tú kia ngồi trong phóng khách, Thư văn ôm lấy người kia thật ôn nhu trong khi người kia khóc không ngừng trong lòng hắn, cậu biết, người đó chính là Lý Khả.

Thư Văn muốn kéo cái chăn ra, nhưng không kéo được, hắn ôm luôn cả cái chăn lẫn Ngả Lâm vào lòng, ôn nhu nói: “Tiểu Lâm, Tiểu Lâm của anh, anh biết em tỉnh rồi, hãy nghe anh đi.”

Mất một lúc, Ngả Lâm mới hé chăn ra, đôi mắt đỏ ửng mở ra nhìn Thư Văn.

Thư Văn nói: “Lúc này em nhìn thấy cả rồi đúng không? Đấy đúng là Lý Khả, y trở về rồi, tạm thời chưa tìm được chỗ nào nên sẽ ở nhà chúng ta. Ngay trong hôm nay anh sẽ đi tìm nơi ở khác cho y, tìm được rồi sẽ bảo y rời đi, được không?”

Ngả Lâm gật đầu đáp: “Không sao đâu, cứ cho y trụ lại đi.”

Thư Văn cười nhẹ, hôn lên gò má ửng hồng của Ngả Lâm, nói: “Em yên tâm, anh không còn tình cảm nào với y nữa rồi. Trong lòng anh chỉ có mình em thôi. Vừa rồi rán trứng hỏng rồi, để anh làm lại nhé, muốn xuống giường không? Ngực bớt đau rồi thì nên vận động chút cho khỏe người.”

Ngả Lâm gật đầu, để Thư Văn giúp mặc quần áo, sau đó theo hắn xuống nhà. Thư Văn đang vui vẻ đưa Ngả Lâm xuống, bất chợt khựng lại: Lý Khả vẫn thản nhiên ngồi trên ghế sofa. Lần này khó tránh rồi, Thư Văn có cảm giác Ngả Lâm bước về sau một bước, vội vàng cầm lấy tay cậu, nhìn cậu rất ôn nhu rồi giúp cậu bình tĩnh, xuống cầu thang.

14. Chương 13

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Ngả Lâm theo Thư Văn, đi tới trước mặt Lý Khả. Thư Văn hơi xấu hổ, đối diện với Lý Khả nói: “Đây là

người yêu của anh, Ngả Lâm.” Sau đó quay đầu lắc lắc nhắc cậu: “Tiểu Lâm, chào một tiếng đi.”

Lý Khả chủ động vươn tay ra muốn bắt tay trước, nhưng Ngả Lâm nhát gan nên chần chừ mãi. Cậu không dám nhìn thẳng vào mặt Lý Khả, chỉ nhỏ giọng nói một câu: “Xin chào!”, rồi bỏ ra xa, ngồi xuống cái ghế sôpha nhỏ hơn.

Thư Văn lúc này cũng không tiện nói Lý Khả đi vào trong phòng, vì vậy miễn cưỡng chữa cháy nói: “Đều đói bụng rồi đúng không? Anh vào bếp làm điểm tâm nhé.” Nói xong, liền đi tới bên Ngả Lâm, vén tóc mái hôn nhẹ lên trán cậu.

Ngả Lâm bị hân hôn thì mặt mũi đỏ bừng, vô cùng xấu hổ, cậu biết đây là Thư Văn cố ý cho Lý Khả nhìn thấy. Thư Văn sủng nịnh néo néo má Ngả Lâm hỏi: “Muốn ăn gì nào, anh cho em chọn món đó.”

Ngả Lâm chỉ lắc nhẹ đầu nói: “Tùy anh thôi, em không đói bụng.”

Thư Văn gật đầu, lúc này mới quay sang hỏi Lý Khả: “Còn em? Em muốn ăn gì?”

Lý Khả tất nhiên nhìn thấy hết mấy cảnh mùi mẫn vừa rồi, chỉ nói: “Tất nhiên là sandwich cá ngừ rồi. Anh biết thừa em thích ăn món này nhất mà. Với lại trình độ của anh đâu nấu được món nào ra hồn, em cũng không dám thử món khác đâu.”

Lý Khả nói, làm Thư Văn cảm thấy xấu hổ: “Bây giờ anh nấu khác trước rồi.”

Lý Khả cười nói anh vừa làm món trứng rán xong thành ra thứ gì, em cắn một miếng đã thấy hối hận rồi. Anh tốt nhất nên làm món sở trường của mình đi.

Thư Văn vô thức nhìn về phía Ngả Lâm, cậu không hề có phản ứng, chỉ thủy chung ngồi im lặng, không quan tới việc gì.

Thư Văn một mình vào bếp nấu ăn, trong phòng khách chỉ còn lại Lý Khả cùng Ngả Lâm. Lý Khả đi tới một ghế sôpha ngay cạnh Ngả Lâm ngồi xuống, giống như buột miệng mà vô hỏi: “Cậu với Thư Văn đã gặp nhau bao lâu rồi?”

Ngả Lâm nhẹ nhàng trả lời: “Gần một năm rồi.”

Lý Khả cười nhẹ, nói: “Thư Văn chắc cũng kể chuyện của chúng tôi cho cậu nghe rồi đúng không? Chúng tôi đã quen nhau mười năm rồi.”

Ngả Lâm cũng cười, đáp: “Hơn mười năm? Các anh năm nay chỉ mới ngoài hai mươi tuổi mà đã quen nhau hơn mười năm rồi, lẽ nào ở bên nhau từ khi mặc quần yếm, từ khi nước mũi đang chảy thò lò đã nghĩ tới chuyện đồng tính luyện ái yêu nhau mà gặm chung kẹo đường?” (==))

Lý Khả giật mình, trở mình sang hướng khác, nói: “Khi đó còn nhỏ, đương nhiên không hiểu chuyện. Nhưng đúng là từ nhỏ chúng tôi vẫn luôn cùng nhau.”

Ngả Lâm “Ân” một tiếng, nói: “Hơn mười năm tình cảm với nhau, thế mà nói chia tay một cái là bỏ đi được luôn.”

Lý Khả bí từ không nói được câu nào, trầm mặc một lúc, mới đáp: “Tôi cũng không muốn buông tay, là do có nỗi khổ riêng thôi.”

Ngả Lâm lúc này mới nở nụ cười rạng rỡ nói lại với Lý Khả: “Không phải đâu, đây là định mệnh đấy.”

Lý Khả tiếp tục: “Hiện tại cậu mới là người yêu của Thư Văn, tôi không thể thay thế. Nhưng, tôi vẫn còn tình cảm với anh ấy.”

Ngả Lâm rốt cục đã ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Lý Khả, dứt khoát nói: “Tôi cũng yêu anh ấy.”

Giọng điệu của Lý Khả như đáng tiếc lắm mà nói: “Thế nhưng cậu còn trẻ.”

Ngả Lâm cũng không hề đắn đo liền đáp: “Anh cũng chẳng phải hơn tôi bao nhiêu tuổi.”

Lý Khả trầm mặc, y nhìn Ngả Lâm, Ngả Lâm cũng nhìn y. “Xem ra Thư Văn vẫn chưa từng thay đổi sở thích nhỉ.” Lý Khả cười nhẹ, “Anh ấy luôn nói tôi có một nốt ruồi cực kỳ xinh đẹp ở khóe mắt, vì thế luôn gọi tôi là Hồng nương, cũng bởi... bị nốt lệ chí của tôi hấp dẫn. Cậu xem, cậu cũng có một nốt lệ chí ở khóe mắt kia.”

Ngả Lâm vừa nghe xong lời này, trong lòng như có điện giật một phát nhức nhối, cậu ngẩng đầu, quả nhiên thấy Lý cũng có một nốt lệ chí ở đuôi mắt. Thoáng chốc, Ngả Lâm tưởng như đã thấu hiểu mọi chuyện. Cậu nhớ lại lúc gặp gỡ với Thư Văn lý do thích mình, Thư Văn đã trả lời: “Em biết không? Em có một viên lệ chí, rất đẹp... Em biết không? Em có một viên lệ chí, rất đẹp.... Em biết không.... Em có một viên lệ chí.... Rất đẹp.... Em.... Biết.... không... Em có một viên.... lệ.... chí....”

Ngả Lâm đột nhiên hoảng hốt đứng dậy, cảm giác như mình đang chìm dần trong một thứ không gian khác, không có bất kì thứ gì, tất cả hư vô. Lý Khả ngồi một bên thấy thế, nhẹ nhàng cười khẩy, tiếng cười ấy vang vọng sâu thẳm trong đầu Ngả Lâm, cậu cảm thấy đau đớn mãnh liệt. Ngả Lâm bỗng nhiên tỉnh táo lại, hướng về phía Lý Khả khẳng định lại: “Thư Văn đã từng thích anh vì anh có nốt ruồi ấy. Nhưng, hiện tại, anh ấy yêu tôi, là tôi, là Ngả Lâm.”

Lý Khả không nói gì nữa, y nhìn Ngả Lâm rồi cười. Nụ cười như vậy, càng làm cho Ngả Lâm khó chịu, tựa như ngồi trên đồng lửa, trong lò than, cảm giác như bị người khác lột hết quần áo, bị đứng đó cho người ta soi mói.

Đúng lúc này, Thư Văn bê điêm tâm vừa làm xong ra, hẩn miệng cường ngồi giữa hai người, vươn tay ôm

vai Ngả Lâm, nói: “Hai người đang nói cái gì mà có vẻ vui vẻ thế?” (=, = *lquan v~*)

Lý Khả mỉm cười, vươn tay lấy bánh sandwich, cắn một miếng, vừa nhai vừa nói: “Mấy năm trôi qua mà tay nghề của anh vẫn tốt vậy a!”

Thư Văn không trả lời, hắn cầm lấy một miếng bánh đưa cho Ngả Lâm, nói: “Lý Khả thích ăn cái này, tiện thể anh làm cái này ăn luôn, nấu món khác càng phiền phức thêm. Em đói bụng chưa?”

Ngả Lâm cầm cái bánh, mở miệng cắn, không hiểu vì sao, cậu lại thấy, miếng bánh này, đều là vì khẩu vị yêu thích của Lý Khả mà làm. Thư Văn ngồi một bên ân cần giúp Ngả Lâm lau khô miệng bị dính bánh, dịu dàng nói: “Hôm nay chúng ta đi chơi công viên đi, lâu rồi chưa đi đâu, được không?”

Ngả Lâm gật đầu hỏi: “Hôm nay anh cũng chưa dắt Tảo Đem đi dạo phải không?”

Thư Văn cười nói: “Anh sẽ dắt nó đi ngay bây giờ, chờ anh quay về rồi chúng ta sẽ đi chơi công viên.”

Ngả Lâm đáp: “Em cũng không có việc gì làm, hôm nay đi với anh vậy.” Nói xong, cậu đi thẳng về phòng thay quần áo. Thư Văn đứng dậy thu dọn chén đĩa, chuẩn bị đi, thì phía sau, Lý Khả chậm rãi nói: “Em lần này trở về, là muốn chúng ta tái hợp lại.”

Thư Văn trả lời: “Em cũng đã thấy rồi đấy, không còn cơ hội nào đâu. Anh biết em đã chịu nhiều khó khăn, cũng rất ủy khuất, nhưng bây giờ anh đã có Ngả Lâm rồi.”

Lý Khả tiếp tục nói: “Em sẽ không bỏ cuộc đâu.”

Thư Văn chỉ đáp: “Tìm được chỗ ở rồi, hãy nhanh chóng ra ngoài đi.”

Nói xong, hắn xoay người rời đi không ngoái lại nữa.

Lúc lên phòng Ngả Lâm cực kì trầm mặc, không biết suy nghĩ cái gì. Thư Văn biết cậu vì Lý Khả trở lại mà tâm tình không tốt, luôn nói chính mình không động tâm để trấn an. Sau cùng Ngả Lâm lo lắng cũng lâu, lấy lại dũng khí, liền hỏi Thư Văn: “Không biết Tiểu Kỳ gần đây thế nào. Anh có còn liên lạc với cậu ta không?”

Thư Văn ngăn ra: “Tiểu Kỳ? Em nghĩ cái gì mà lại hỏi cậu ấy? Em đừng nói nữa, anh không muốn nhắc đến, cậu ta không liên quan gì tới chúng ta, sao lại hỏi vậy?”

Ngả Lâm đáp: “Cậu ấy cũng đã ở cùng anh một thời gian, sao anh có thể quên nhanh như vậy được?”

Thư Văn cười nói: “Từ khi sống cùng anh đâu chỉ có một mình Tiểu Kỳ, anh đâu có thể nhớ hết?”

Ngả Lâm lại hỏi: “Anh đã bao giờ thích cậu ấy chưa?”

Thư Văn lắc đầu trả lời: “Những người như Tiểu Kỳ anh chưa từng thích, sống chung với bọn họ trong thời gian ngắn chỉ như giải trí thôi. Mà sao thế, đột nhiên lại hỏi chuyện đó?”

Ngả Lâm nói: “Không có gì, tại tự nhiên em nhớ tới cậu ấy thôi, không biết bây giờ cậu ấy sống thế nào rồi. Nhưng, nếu anh không hề thích Tiểu Kỳ, sao lại muốn cậu ấy ở cùng một chỗ?”

Thư Văn mỉm cười, nhéo má Ngả Lâm, mặt cậu đã hơi tái đi, đáp: “Hóa ra là em ghen sao? Tiểu Lâm của anh mà lòng dạ nhỏ bé vậy sao? Anh nói cho em nha, Tiểu Kỳ có một nốt ruồi, cũng rất giống với nốt ruồi này của em, lúc đó chỉ là anh thấy vừa mắt, nên rủ về sống chung mấy ngày thôi. Lí do đấy, em thấy sao?”

Ngả Lâm tự cười nhạo trong lòng, rốt cục vẫn chỉ là mình đa tình. Mình và Tiểu Kỳ, nếu so sánh với nhau, cũng chỉ khác rằng mình yêu Thư Văn thật còn Tiểu Kỳ thì không. Ngoại trừ điểm này ra, hai người bọn cậu đều giống nhau, tất cả cũng chỉ là cái bóng của Lý Khả trong mắt Thư Văn mà thôi.

Tảo Đem vui vẻ chạy lon ton tới, thân thiết cọ mình vào chân Ngả Lâm, Ngả Lâm mỉm cười ngồi xuống, lặng lẽ vuốt ve bộ lông trắng mềm mại của nó, trong lòng hồi tưởng lại: *“Em có đồng ý trở thành người một nhà với anh không, ba chúng ta là người một nhà.”*

Đột nhiên cậu quay sang nói với Thư Văn: “Bây giờ em rảnh rồi quá, muốn tìm một công việc để làm, chỉ ở trong nhà rất khó chịu.”

Thư Văn lập tức trả lời: “Được! Theo ý em vậy, chỉ là đừng cố gắng vất vả quá, sang năm em còn phải thi nữa. Ở nhà chán lắm à? Buổi chiều đi ra công viên dạo mát cho thoáng, có thể thư giãn hơn đấy.”

Ngả Lâm gật đầu, cứ như vậy đi, cậu cũng muốn ích kỷ một lần, để mình được chìm đắm trong sự quan tâm của Thư Văn.

Lúc sau, hai người cùng nhau đi công viên chơi, cậu vẫn được mua mấy cái tai thú, vẫn được Thư Văn ân cần chăm sóc, Ngả Lâm cười không ngừng, làm loạn khắp nơi, chơi hết chỗ này tới chỗ nọ, cảm giác bên nhau thế này có thể đi tới được chân trời.

Thoải mái chơi cả một ngày, Thư Văn lại theo thói quen đưa Ngả Lâm đi ăn thịt dê. Ngả Lâm mệt rã rời, cậu ngồi tựa vào Thư Văn, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Tuy nhiên chính lúc này đây, tâm tình cậu không thể yên, có cảm giác khác xa mọi lần. Ngả Lâm từ từ nhắm hai mắt, nhưng tâm trí lại cực kì thanh tỉnh, bởi cậu không ngừng tưởng tượng ra cảnh, Thư Văn cùng Lý Khả khi còn yêu thương nhau.

Hai người ăn xong, chuẩn bị về nhà, thì Ngả Lâm hỏi có cần mua đồ ăn cho Lý Khả không? Y ở nhà chắc chưa ăn cơm tối.

Thư Văn suy nghĩ một lúc, rồi quay lại quán ăn mua thịt dê. Thấy vậy Ngả Lâm hỏi nói sao không mua

thứ khác, nhờ y không thích ăn thì sao? Thư Văn cười cười mà đáp, yên tâm đi, trước đây mỗi lần đi chơi công viên xong hai người bọn họ đều về đây ăn thịt dê, y cũng rất thích món này. Tuy Thư Văn chỉ vô tâm nói mấy câu, nhưng đã khiến lòng Ngả Lâm chùng xuống mấy phần. Đúng vậy, Thư Văn đối với cậu như thế nào, đều giống như trước đối với Lý Khả. Nói không chừng, Thư Văn dù là đi với cậu, nhưng luôn coi cậu là Lý Khả cũng nên.

Hóa ra điều mà Ngả Lâm luôn thấy khó hiểu khi đi chơi công viên về lại ăn thịt dê đều là sở thích của Lý Khả và Thư Văn, trước đã thành thói quen của họ rồi. Vậy là Thư Văn vẫn luôn nhớ đến Lý Khả. Hắn không quên được người yêu cũ, sao quên được bọn họ đã yêu nhau bao nhiêu lâu như vậy, đã ân cần ôn nhu chăm sóc y như thế nào, tất cả những thứ ấy đều thuộc sở hữu riêng của Lý Khả, mãi mãi quấn chặt trong lòng Thư Văn, không bao giờ biến mất.

Ngả Lâm cuối cùng đã hiểu, mình là người thừa rồi. Cho dù Lý Khả có phản bội Thư Văn, Thư Văn sẵn sàng tha thứ cho y vô điều kiện, bởi vì, Thư Văn yêu y. Hiện tại, Lý Khả đã trở về, Thư Văn lại đang chung sống với cậu. Tuy Thư Văn không vất bỏ cậu ngay vì cậu đã ở bên hắn gần một năm nhưng những hành động quan tâm ân cần của hắn với cậu ngay trước mặt Lý Khả lại khiến Ngả Lâm khựng lại, có thể hắn làm vậy chỉ vì muốn chọc tức Lý Khả thôi, giống như con nít thù hằn mà chọc tức nhau. Ngả Lâm nghĩ, nếu thực sự đã như vậy, thì nên tác thành cho bọn họ thôi. Ngay lập tức, Ngả Lâm đến bên Thư Văn, nói: “Em nghĩ em nên dọn ra ngoài.”

Thư Văn nghe cậu nói vậy thì tá hỏa lên: “Em không được làm như vậy, ngày mai anh sẽ tìm chỗ cho Lý Khả dọn đi, em không cần ra ngoài, không ai chăm sóc em anh yên tâm làm sao được.”

Ngả Lâm cười khổ, ra ngoài kiếm sống mà cũng cần có người chiếu cố sao, em còn ở bên anh thế này khác chi con kí sinh. Cậu đáp: “Để y ở lại đi, em nghĩ kĩ rồi, em sẽ quay về tiệm bánh xin việc, ở đây cách đó quá xa, em sẽ tự thuê một phòng gần đó.”

Thư Văn càng phản ứng mạnh hơn: “Đừng đừng, em đi làm ở tiệm bánh thì anh sẽ dùng ô tô đưa đón em, như thế được không?”

Ngả Lâm chỉ có thể gật đầu. Cậu ở trong lòng biết rõ chính mình như thế là ích kỷ, biết rõ người Thư Văn yêu không phải là mình, nhưng cứ khẳng khẳng muốn ở bên hắn không chịu ly khai, thực sự đáng buồn.

15. Chương 14

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Về đến nhà, Ngả Lâm vào phòng tắm rửa trước, còn Thư Văn mang thịt dê tới phòng Lý Khả. Ngả Lâm vừa tắm xong, đang nằm nghỉ trên giường, đột nhiên thấy Thư Văn vội vàng về phòng thay quần áo, cậu liền hỏi: “Anh đi đâu vậy? Đã trễ thế này còn ra ngoài làm chi?”

Thư Văn đáp: “Trong tủ lạnh nhà chúng ta không còn kem nữa, anh đi ra ngoài mua a. Lý Khả bị sốt cao, anh nghĩ ngay tới mua kem cho y. Em cứ ngủ trước đi, anh sẽ về ngay thôi.” Nói xong, hắn mặc vội áo khoác, bước thật nhanh.

Đột nhiên Ngả Lâm cảm thấy buồn nôn. Thư Văn vừa đi, cậu lập tức xuống giường, chạy ào vào phòng tắm, nôn thốc nôn tháo. Cả ngày hôm nay ăn uống những gì đều phun ra hết, dạ dày càng lúc càng đau. Thế nhưng cậu vẫn buồn nôn, nhưng chẳng còn gì mà nôn, nên cứ nôn khan như vậy, cuối cùng lại nôn ra máu. Cậu tự cười mình, lẽ nào mình sắp chết sao? Trong người không biết có bệnh gì nữa. Cậu xả nước cho trôi hết đi, định xuống dưới nhà ăn cái gì đó cho đỡ khó chịu trong bụng. Thư Văn chưa về, Ngả Lâm suy nghĩ một chút, đi xuống dưới lầu. Lý Khả ngủ trên giường, bên cạnh để rất nhiều sách, Ngả Lâm tò mò xem thử, phát hiện ra đây là những quyển sách mình chưa từng nhìn thấy. Ngả Lâm cũng rất thích đọc sách, cậu từng ở trong phòng làm việc của Thư Văn đọc rất nhiều lần, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy những quyển này cả.

Trong phòng đó có một ngăn tủ luôn được khóa, từng có lần cậu tò mò hỏi Thư Văn trong đấy có gì mà phải khóa kỹ như vậy, Thư Văn chỉ trả lời đó là văn kiện cơ mật của công ty, không cẩn thận cất giữ sẽ bị đối thủ sai người cướp mất. Lúc ấy Ngả Lâm cũng chỉ biết có vậy, không hề hỏi thêm gì về ngăn tủ đó nữa. Trong những quyển sách này, tất cả đều là ảnh của Thư Văn và Lý Khả chụp với nhau. Địa điểm công viên chiếm đa số, còn lại là các ảnh chụp chung ở quán bar, vô số người xung quanh đông vui náo nhiệt, hình như là sinh nhật của Lý Khả, Thư Văn lúc nào cũng có mặt bên cạnh. Ngả Lâm chăm chú nhìn ảnh, không phát hiện Lý Khả đã tỉnh, y lặng lẽ quan sát Ngả Lâm, thấy cậu xem hết toàn bộ, mới lên tiếng: “Mười lần sinh nhật của tôi, chúng tôi đều tổ chức tại quán bar hết.”

Ngả Lâm trầm nghĩ nếu cứ tiếp tục xem chắc chắn sẽ không bao giờ thoát ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn này, cậu run rẩy hỏi y: “Làm thế nào anh biết được mật mã của ngăn tủ đó?”

Lý Khả chỉ cười nhẹ đáp: “Đó là ngày sinh nhật của tôi.”

Ngả Lâm cố gắng gượng để bình tĩnh, nhưng cậu không làm được. Cậu gào lên hỏi: “Anh đã ra đi rồi, sao còn trở về làm gì? Anh muốn cái gì?!!!”

Lý Khả nhìn cậu bằng con mắt thương hại, trả lời rành rọt từng chữ: “Bởi vì Thư Văn yêu tôi và tôi cũng yêu Thư Văn.”

Ngả Lâm không còn nói thêm nữa, cậu chạy thật nhanh, trở về phòng ngủ rồi trùm kín chăn.

Cậu không biết vì sao lại rơi lệ, vì sao lại có cảm giác khổ sở đến thế, lòng cậu quặn thắt. Đột nhiên dạ dày nổi một cơn đau buốt người, đầu óc Ngả Lâm mơ hồ dần, nằm yên một chỗ, yếu ớt nhìn mông lung cái gì cũng không rõ. Cậu chỉ nhớ mình mất đi ý thức rồi được Thư Văn đưa đi bệnh viện.

Không nghĩ tới lần này lại ốm nặng như vậy, cậu sốt rất cao, nằm viện mấy ngày liền mới dần dần hạ sốt. Thư Văn yêu thương quần quýt bên Ngả Lâm không rời, ngoan ngoãn đáp ứng mọi yêu cầu của cậu. Hắn biết Ngả Lâm rất ghét mùi thuốc sát trùng ở bệnh viện nên nhanh nhẹn làm thủ tục xuất viện, khi nào đi tiêm mới tới.

Nhưng thái độ Ngả Lâm khác thường, nói nhất định muốn ở lại bệnh viện. Thư Văn biết Lý Khả khiến Ngả Lâm khó xử không muốn giáp mặt, nên hắn không hề quan tâm sự phản đối của Lý Khả, mà trực tiếp đưa y ra khách sạn ở, còn trả tiền thuê phòng một tháng cho y... Tuy nhiên Thư Văn đâu biết rằng, lý do Ngả Lâm không muốn về không phải là vì Lý Khả, mà thực chất cũng chỉ vì chữ “nhà” kia – đó là nơi chôn giấu bóng dáng Lý Khả, là nơi lưu giữ kí ức của Lý Khả... Từng góc tường, từng đồ vật, đều như khẳng định với Ngả Lâm: Nơi này mãi mãi thuộc về Lý Khả, sớm hay muộn cũng phải trả cho y... Đúng vậy, trong suốt khoảng thời gian vừa qua, mình cũng chỉ là người thay thế cho Lý Khả trong lòng Thư Văn mà thôi. Mỗi lần Thư Văn đều thề hứa son sắt rằng không còn tình cảm với Lý Khả, chỉ yêu duy nhất Ngả Lâm thôi, hắn tự dối y là để chứng minh điều ấy. Ngả Lâm suy nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn quyết định rời xa Thư Văn, mặc kệ là vì chính mình hay vì Thư Văn. Chỉ có như vậy, mới có thể tạo cho Thư Văn một cơ hội nhận rõ tình cảm của hắn, cho chính hai người bọn họ có thời gian được ở bên nhau, cho Lý Khả có thể trở lại sân khấu nhận vai chính của y.

Bởi vậy, khi Ngả Lâm xuất viện về nhà, liền âm thầm tự chuẩn bị mọi việc. Ngả Lâm bị thương gãy xương sườn phải nghỉ ở nhà hai tháng trời thôi. Thư Văn cũng vì chiều cố cậu mà mang công việc công ty về làm. Đến bây giờ, công ty đã tồn đọng rất nhiều công việc cần hắn đích thân xử lý, Thư Văn không còn cách nào khác đành phải để Ngả Lâm ở nhà một mình.

Ngả Lâm liên hệ với chủ nhà cho thuê một tầng hầm cũ, họ nói khách trọ còn hai tuần nữa mới rời đi. Cậu lại có thể kiếm tiền từ cái tầng hầm bụi bặm ấy. Ngả Lâm quyết định ở nốt mấy ngày nữa, thời gian ngắn ngủi cuối cùng, thôi thì cố gắng cùng Thư Văn chung một chỗ. Ban ngày Ngả Lâm ở nhà một mình, rồi đi dạo loanh quanh, tới những nơi mà cậu cùng Thư Văn hay đi dạo nhất, tỉ mỉ ngẫm nhớ lại những kỉ niệm với Thư Văn. Tựa như tất cả đã kết thúc rồi, lần này chắc chắn là từ biệt, sẽ không còn cơ hội gặp lại nữa. Ngả Lâm mua cho Tảo Đem rất nhiều đồ ăn để trong tủ, lo rằng sau khi cậu đi, hai người kia mãi quán quýt với nhau chẳng may quên mà bỏ đói nó thì sao. Những bức ảnh Thư Văn và Ngả Lâm chụp chung với nhau, Ngả Lâm cũng không hề mang theo, duy chỉ có tấm ảnh khi họ đi chơi công viên lần đầu tiên mà thôi.

Ngả Lâm không hề nói trước Thư Văn chuyện sẽ rời đi, cậu sợ hắn phản đối. Còn những chuyện liên quan đến Lý Khả cậu cũng bỏ ra sau, không muốn nghĩ ngợi nhiều nữa, thực sự muốn an nhàn hưởng thụ những ngày cuối cùng trong ngôi nhà này. Nhưng rồi một sự việc không bao giờ ngờ đến được đã xảy ra. Hôm đó, Thư Văn không có nhà, Lý Khả tìm đến. Đối mặt với Lý Khả, Ngả Lâm luôn cảm thấy khó khăn. Ngồi đối diện với cậu hiện tại, chính là người đang chiếm trọn tâm hồn của Thư Văn, mà chính mình lại là kẻ dè tiện, cướp đoạt hạnh phúc của người ta... Ngả Lâm nói với y, Thư Văn buổi tối mới có thể trở về, nếu muốn thì cứ ở đây chờ hắn. Nhưng Lý Khả lại nói muốn tìm cậu chứ không phải Thư Văn. Nếu y đến đây chỉ để nói muốn cậu quên Thư Văn thì cậu thực sự không muốn nghe.

Tuy nhiên Lý Khả lại nói đây không phải chuyện của Thư Văn mà lại chuyện của y.

Cậu đâu nhất thiết phải nghe chuyện của y, có nghe thì cậu cũng không quan tâm.

Lý Khả lắc đầu thở dài, nói rằng không ngờ cậu lại là người tuyệt tình như vậy, vậy nếu như tôi nói rằng ra sắp chết, liệu cậu có muốn nghe hay không?

Ngả Lâm lập tức giật mình nhìn về phía Lý Khả, hỏi y vì sao?

Lý Khả bắt đầu: “Chắc cậu cũng đã biết chuyện tôi ở nước ngoài bị người khác lừa tiền đúng không? Lẽ ra tôi vốn không dám trở về đối mặt với Thư Văn, nhưng trong lòng tôi thì thực sự vẫn luôn thương anh ấy. Lần này quay về, là vì tôi bị bệnh nan y, lúc ở nước ngoài làm lưng khổ cực mãi mà vẫn không có tiền chữa trị, bất lực rồi mới phải về cầu cứu Thư Văn. Tôi vốn nghĩ rằng nếu chẳng may đã quá trễ, không chữa khỏi bệnh, thì còn có thể chết bên Thư Văn, thế cũng đủ mãn nguyện rồi. Nhưng ngờ đâu trở về lại thấy cậu và anh ấy đang hạnh phúc với nhau. Vô tình tôi lại thành người chia rẽ, giống như cậu nói đấy. Tuy vậy tôi rất muốn khỏi bệnh, mà người duy nhất chịu giúp và có thể giúp tôi chỉ có Thư Văn thôi, một trăm vạn nhân dân tệ đối với anh ấy không đáng bao nhiêu. Nhưng tôi lại vô pháp xin anh ấy, bởi anh ấy luôn cho rằng tôi là người lừa tiền mà bỏ đi. Vậy nên đành phải tìm cậu, mong cậu sẽ giúp tôi.”

Ngả Lâm nhìn Lý Khả rồi hỏi: “Anh mắc bệnh gì?”

Lý Khả trả lời y bị nhiễm trùng thận, phải có tiền để thay thận, chỉ cần có đủ tiền đổi thận thì có thể sống, bằng không chỉ có đường chết mà thôi.

“Cần bao nhiêu tiền?”

Y đáp một trăm vạn mỗi quả thận.

Ngả Lâm nói: “Tôi không bao giờ dùng tới tiền của Thư Văn, nhưng nếu là anh, anh ấy chắc chắn sẽ giúp, anh nên nói chuyện với anh ấy đi, Thư Văn chắc chắn sẽ giúp đấy.”

Lý Khả lắc đầu trả lời: “Tôi không có cách nào mở miệng mới tìm cậu giúp, nếu như tôi nói, anh ấy nhất định lại nghĩ lần này tôi quay lại tìm hấn chỉ vì tiền thôi, như vậy, tôi thà chịu bệnh chết còn hơn”, nói xong, y đưa một tờ giấy nhỏ cho Ngả Lâm: “Đây là số tài khoản của tôi, nếu cậu có thể giúp tôi giữ được cái mạng này tôi thề sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu và Thư Văn nữa, cậu không giúp cũng không sao, tôi đành chịu thua trước số phận vậy.” Dứt lời, y liền rời đi, không hề quay đầu lại.

Ngả Lâm nhìn dãy số trên tờ giấy, cảm thấy thế sự thật vô thường khó đoán, tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, ngoại trừ ông trời nào ai có hay. Ngả Lâm lo lắng trong lòng, đợi mãi Thư Văn mới về, lập tức đưa tờ giấy cho Thư Văn, kể cho hấn nghe toàn bộ câu chuyện. Thư Văn vừa nghe xong, sốt ruột không thôi, nhanh chóng lái xe vội tới khách sạn tìm Lý Khả. Nhưng đến khách sạn mới biết Lý Khả đã trả phòng rồi, còn đi đâu thì không rõ. Thư Văn oán hận mắng Ngả Lâm vì sao không giữ y lại, để một người ốm đau bệnh tật như vậy bôn ba bên ngoài (*còn e Lâm k bệnh hả a?:-<*)... Thư Văn vô cùng lo lắng gọi điện cho ngân hàng, chuyển tiền vào tài khoản kia một trăm năm mươi vạn, sau đó liên lạc cho tất cả bạn bè cũ, hỏi thăm tin tức của Lý Khả. Ai cũng nói không biết tin gì của y, Thư Văn tuyệt vọng, tự mình lại xe đi khắp nơi hỏi han, tìm tới những nơi mà y hay lui tới, công viên trò chơi, quán bar. Lúc này Ngả Lâm mới thâm cười khổ, vậy ra những nơi mình hay tới, cũng toàn là nơi mà Lý Khả thích đến nhất. Kỷ niệm của Thư Văn, cùng kỷ niệm của Lý Khả... hiện diện ở những nơi này quá nhiều, sao cậu có thể chen vào nổi đây? Thư Văn mãi không tìm được Lý Khả, đành uể oải về nhà. Về tới nơi, hấn không ngừng quát tháo Ngả Lâm, chỉ cần cậu giữ y lại thì đã không phải lao tâm khổ tứ như vậy, cũng không thể khiến y đau ốm lang thang ngoài đường. Ngả Lâm chỉ im lặng theo Thư Văn đi tìm Lý Khả, chăm chú quan sát kỹ tất cả biểu hiện của Thư Văn, rồi lặng lẽ mỉm cười. Bây giờ ngoại trừ cười ra, còn có thể làm được gì nữa đây?

Tìm kiếm khắp nơi một ngày một đêm, cả hai người đều mệt mỏi rã rời, chẳng còn tâm trạng ăn uống gì, về tới nhà liền ngủ ngay.

Thư Văn không giống như trước, ôn nhu ôm Ngả Lâm đi ngủ. Hắn đưa lưng về phía Ngả Lâm, mặc cậu cô đơn nằm một mình. Ngả Lâm tất nhiên không ngủ nổi, cảm giác rất đau đầu, dạ dày lại lên cơn quặn thắt. Thư Văn không hề hay biết Ngả Lâm chạy vào phòng tắm, lập tức nôn ra, toàn máu là máu... Lúc đầu Ngả Lâm cũng muốn đợi khi tìm Lý Khả trở về rồi sẽ xin lỗi y, sau đó sẽ ly khai. Nhưng xem ra sức cậu không chịu nổi được nữa rồi... Ngả Lâm lần cuối nhìn căn nhà, nhìn bóng lưng đang ngủ của Thư Văn, nhỏ giọng nói: Xin lỗi, anh hãy mau tìm được Lý Khả, em sẽ đi ngay.

Bỏ bao công sức thực trời không phụ lòng người. Thư Văn cùng Ngả Lâm chia nhau tìm kiếm khắp nơi suốt năm ngày liền. Cuối cùng khi không tìm thấy Lý Khả ở những nơi chữa bệnh thận thì Thư Văn lại may mắn, tìm thấy y ở một quán cafe ven đường.

16. Chương 15

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Lý Khả ngồi nhàn nhã trong một quán cafe, còn Thư Văn nhìn thấy y, đau lòng không gì sánh được, liền chạy nhào tới ôm chầm lấy y. Thư Văn ôm chặt Lý Khả, nước mắt bắt đầu rơi, hắn thật sự rất sợ, sợ trong lúc mình tìm không thấy y thì Lý Khả đã chết vì bệnh tật rồi. Thật may mắn, bây giờ có thể trông thấy y đang ngồi đây, còn sống, như vậy có thể hảo hảo bù đắp cho y rồi... Thư Văn run run nói: “Em không có chuyện gì... Tốt quá rồi... Được rồi...”

Lý Khả cũng ôm lấy Thư Văn, vỗ vai hắn nhẹ nhàng dỗ dành: “Không phải em vẫn bình an đây sao?”

Thư Văn hai mắt rung rung, một tay kéo lấy Lý Khả, nói: “Đừng sợ, có anh ở đây rồi, em không phải lo gì nữa. Anh sẽ đưa em đi bệnh viện, tiếng nong em đừng lo lắng.”

Lý Khả lộ vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, hỏi: “Sao phải đưa em đi bệnh viện làm gì?” (*muốn chém thẳng này*)

Thư Văn giật mình: “Không phải em bị nhiễm trùng thận sao?”

Nhíu mày, Lý Khả hỏi lại: “Anh nghe ai nói thế hả? Em khỏe mạnh thế này có nhiễm bệnh tật gì đâu? Anh định trừ ẻo em hả?”

Thư Văn bắt giắc lùi lại phía sau một bước, hắn đột nhiên hiểu ra gì đó, thấy mình thực ngu xuẩn, mở miệng nói: “Em không bệnh tật gì là tốt rồi. Vì sao lại trả phòng khách sạn? Làm anh đi tìm em thực là khó khăn.”

Lý Khả đáp: “Em đã tìm được một phòng trọ có thể tạm trú, ở khách sạn tốn nhiều tiền quá, em đang

định đi làm để kiếm tiền trả anh. Em cũng vừa mua điện thoại xong, anh lưu số vào đi. Em sẽ cố gắng trả lại tiền cho anh sớm thôi.”

Thư Văn lưu số xong rồi nói: “Mấy vạn đồng có nhằm nhò gì đâu, em cứ giữ lại mà dùng. Em không có việc gì là anh an tâm rồi. Lúc nào rảnh rồi thì nói chuyện sau nhé.” Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Bỗng nhiên Lý Khả kéo Thư Văn lại nói: “Em mặc kệ anh có bao nhiêu tình nhân đi chẳng nữa, em vĩnh viễn chờ anh, chờ ngày anh trở về bên em.”

Thư Văn quay người lại: “Mọi chuyện để sau hãy nói được không?”

Lý Khả kiên định gật đầu: “Đừng để cho em phải đợi lâu nga.”

Thư Văn không trả lời, nhưng hắn hơi gật đầu, sau đó xoay người rời đi. Ngồi trong ô tô, Thư Văn tức giận tới mức nghiến răng kèn kẹt. Hóa ra Ngả Lâm cũng chỉ giống bao nhiêu người đã đi qua cuộc đời hắn, dù không nói nhưng hắn vẫn biết Ngả Lâm đang âm thầm sửa soạn. Hắn vẫn luôn tin tưởng tình cảm của Ngả Lâm dành cho hắn, vậy mà tâm tình của cậu gần đây đã thay đổi, không muốn nhìn thì sự thực vẫn hiển hiện: *Cậu muốn bỏ đi!*

Ngả Lâm nhận được điện thoại của Thư Văn, nên đã về nhà hắn đợi. Nhiều ngày nay thân thể cậu không khỏe, lại phải ra ngoài bốn ba tìm Lý Khả, tình trạng càng lúc càng nghiêm trọng, lúc nào cũng bị suy nhược, sốt nhẹ không giảm. Nghe nói Thư Văn đã tìm được Lý Khả rồi, còn bảo cậu về nhà chờ. Ngả Lâm đã gọi điện cho chủ nhà trọ rồi, ngày hôm nay tìm được Lý Khả, cậu sẽ nói chuyện thẳng thắn với Thư Văn, sau đó sẽ rời đi. Thư Văn vừa bước vào nhà, đã thấy Ngả Lâm đang xách vali từ phòng ngủ đi ra để xuống phòng khách, hắn càng thêm chắc chắn mối nghi ngờ bấy lâu nay trong lòng, sắc mặt càng lúc càng thâm trầm hơn. Ngả Lâm ngồi trên ghế đợi Thư Văn, rồi tự dưng bị chảy máu cam, lúc này còn vầng đầu, cậu đành lau tạm rồi rửa đầu ra ghế sofa. Thư Văn thấy Ngả Lâm, tức giận thoáng chốc đã nổi lên, ngữ khí nghiêm khắc gắt gỏng hỏi: “Em định bỏ đi hả?”

Ngả Lâm giật mình mở mắt, thấy Thư Văn hình như đang tức giận, đáp: “Em định nói trước rồi, em muốn ra ngoài ở. Lý Khả bị bệnh tật như vậy, không thể để y lưu lạc ở ngoài được, nên để y về đây ở, anh có thể thường xuyên chăm sóc cho y.”

Thư Văn vừa nghe hết câu, lửa giận liền bùng lên, thẳng tay cho Ngả Lâm một cái bạt tai, làm cho khuôn mặt vốn trắng nhợt của cậu hiện lên dấu năm ngón tay. Bên tai cậu còn nghe được loảng thoảng thanh âm tức giận của Thư Văn: “Còn đang cố xảo biện ư? Còn muốn ám cho người ta chết đi ư? Người quả thực là người ác độc! Sao thế? Bấy giờ thấy người ta trở về rồi, người biết không thể thay thế nổi đúng không? Vậy nên người mới bày trò lừa đảo lấy tiền để trang trải khoản phí những ngày tháng ở bên ta đúng không? Phải rồi, sao ta lại quên được nhỉ, không chừng người đồng ý ngủ với ta cũng chính vì tiền đúng không?”

Ngả Lâm càng lúc càng choáng váng, từng câu từng chữ Thư Văn nói, tại sao cậu không hiểu, không hiểu chút nào hết. Thư Văn đáp Ngả Lâm ngã trên đất, quát mắng không ngừng: “Một trăm năm mươi vạn nhân dân tệ sao? Người thật có hảo công phu a, cái loại nam kỹ hạng sang cũng không đáng giá nhiều tiền như vậy đâu! Xem ra ta đã làm khó cho người rồi, để lấy chút tiền ấy, mỗi ngày đều cam tâm tình nguyện dạng hai chân ra cho nam nhân thượng! Hay cũng chính do bản thân người thấy thích bị nam nhân thượng

hả?”

Cuối cùng Ngả Lâm cũng lờ mờ minh bạch ra tình trạng của mình, cậu nhớ lại lúc Lý Khả nói chuyện với mình, cùng mấy lời Thư Văn không ngừng thóa mạ này giờ, có lẽ là vậy rồi. Cậu lau đi máu mũi đang chảy ra, lên tiếng hỏi: “Người anh yêu chính là y phải không? Vậy thì em là cái gì?”

Thư Văn rống to: “Ta sẽ cho người biết người là cái gì! Người chẳng là cái gì hết! Ta bao một tên kỹ nam như người chẳng qua chỉ vì người có một nốt ruồi giống y thôi! Không phải là người có chí tiến thủ cao lắm sao? Còn muốn thi đại học cơ đấy! Ta phi! Giả bộ cao giá, muốn tìm người cao cấp hơn sao?”

Ngả Lâm loạng choạng đứng dậy, nhàn nhạt nói: “Không nên nói khó nghe như vậy. Chuyện em muốn thi đại học, chẳng liên quan gì tới anh cả.”

Thư Văn cười lạnh: “Chúng ta chỉ lợi dụng lẫn nhau thôi, ta bỏ tiền nuôi người, người bị ta thao, hiện tại còn bị người lừa mất một trăm năm mươi vạn, coi như chúng ta tính toán đã xong! Người cứ tiếp tục đi tìm một tên nam nhân lắm tiền nào đó nuôi người học đại học đi, sau này có thể tìm được nhiều nam nhân hơn lắm tiền hơn để câu dẫn đấy!”

Ngả Lâm không muốn giải thích nữa, cũng không biết phải giải thích như thế nào, cậu cầm lấy túi xách, nói với Thư Văn: “Anh cho rằng... Đó chính là em sao?... Chúc anh hạnh phúc với y.”

Thư Văn lạnh lùng nhìn Ngả Lâm, nhưng trong ngực lại thấy đau như cắt, hấn tự nhủ với mình chẳng qua vì Ngả Lâm phản bội hấn thôi. “Mau để chìa khóa nhà lại trên bàn đi.”

Ngả Lâm không nói câu gì, cầm chìa khóa đã để sẵn trên bàn ném cho Thư Văn, xách vali đi, không quay đầu lại nữa.

Chờ cậu đi rồi, Thư Văn suy sụp ngồi xuống ghế sofa. Vì sao lại như thế này? Tiền thực sự quan trọng đến thế sao? Đầu tiên là Lý Khả, tiếp đó lại đến Ngả Lâm. Bây giờ Lý Khả đã trở về, còn Ngả Lâm thì sao? Cậu thực sự đi mất rồi sao? Để có một trăm năm mươi vạn, thực sự đã đi rồi sao? Ái tình thật là nực cười, hóa ra chẳng có thứ gì thoát khỏi cám dỗ của vật chất cả.

Ngả Lâm xách theo vali, bên trong toàn là sách nên rất nặng. Vừa bị Thư Văn đánh hai cái, trong đầu cậu vẫn còn ong ong, đi bộ dưới mặt trời, cảm giác thật khổ sở, chỉ muốn té xỉu. Ngả Lâm tự giễu chính mình, một thân nam tử thế này mà lại yếu ớt không khác gì Lâm Đại Ngọc, chẳng có một chút khí khái đàn ông gì cả. Cậu cắn răng, cố nhịn sự khó chịu để đi tới bến xe bus, lấy ra ít tiền lẻ, đi một chuyến về tầng hầm cũ.

Về tới nơi, không thể chịu đựng được nữa mà ngã ngay lên giường. Ngả Lâm không biết mình đã hôn mê bao lâu, khi tỉnh lại đã thấy mình nằm trong bệnh viện. May là, chủ nhà trọ định vào thu tiền nhà trước, thấy cậu ngủ mà gọi mãi không dậy, trên mặt còn sưng và chảy máu. Chủ nhà sợ quá, vội vàng gọi cứu thương đưa cậu vào bệnh viện.

Ngã Lâm trong người vốn không có nhiều tiền, chỉ còn lại vốn vẹn một vạn hai trăm nghìn nhân dân tệ trong sổ tiết kiệm. Năm trăm nghìn nhân dân tệ là từ hồi ở dưới quê lên đây tích góp được, bảy trăm nghìn nhân dân tệ còn lại là tiền lương tiết kiệm được không phải dùng đến lúc còn ở với Thư Văn... Lúc này nằm viện thực không có đồng nào, cậu đành phải năn nỉ chủ nhà cho vay trả tiền viện phí rồi trở về rút trong sổ tiết kiệm ra một vạn nhân dân tệ đóng tiền thuê nhà, tiền viện phí. Khi Ngã Lâm đang định rời đi, thì bác sĩ gọi lại: “Tiểu tử à! Mau đi kiểm tra toàn diện đi. Cậu tự dưng thì bị sốt như vậy, phải đi khám xem có mắc bệnh gì không chứ?”

Đúng là gần đây thân thể Ngã Lâm càng lúc càng không khỏe, suy nhược rất nhiều, đi trên đường cũng hay ngã, còn hay chảy máu mũi, lúc nào cũng có cảm giác khó chịu. Vì vậy cậu cần rằng, bỏ tám trăm ngàn nhân dân tệ ra làm kiểm tra toàn diện. Trong lúc đợi kết quả, cậu đi tìm việc làm. Tiệm bánh ga tô trước đã sớm có người khác làm, không xin vào được nữa, Ngã Lâm không còn biện pháp, đành phải đi tìm nơi khác. Mà khi lên Bắc Kinh cậu không hề quen biết ai, cũng chẳng có bằng cấp, nên chỉ tìm được mấy công việc tay chân vất vả. Cuối cùng Ngã Lâm tìm thấy một quán rượu gần chỗ mình ở, làm bưng bê phục vụ. Công việc như vậy cũng chỉ được có năm trăm nghìn một tháng, lại phải làm cả ba mươi ngày một tháng. Ngã Lâm nghĩ dù vất vả, nhưng hiện tại nếu còn muốn sang năm thi đại học, thì phải kiếm tiền thôi. May sao tiền đóng học đã tạm đủ, chỉ cần không có biến cố nào xảy ra, thì tới kì thi sang năm là được thi rồi, sau đấy cậu sẽ trở thành sinh viên.

Tuy nhiên hình như ông trời không thích ưu ái cho cậu. Vừa nhận kết quả khám sức khỏe, cậu liền tròn mắt. Ngã Lâm bị bệnh máu trắng cấp tính, cái thứ này rốt cục là bệnh gì? Sao có thể ở trong người cậu được?... Máu trắng ư?

Bác sĩ ngó lơ khuyên: “Mau mau tới làm trị liệu đi, như vậy mới chữa được.”

Ngã Lâm thực sự không biết mình nên làm gì bây giờ, cậu chỉ hỏi lại một câu: “Tôi sẽ... sẽ chết ư?”

Bác sĩ lắc đầu nhìn cậu: “Tiểu tử à! Cậu vẫn còn rất trẻ. Mọi việc đều có thể cứu vãn, cái bệnh này á, bây giờ phải nhanh chóng hóa trị đi, càng sớm càng tốt, như vậy tỉ lệ thành công mới cao. Càng chần chừ lâu, càng nguy hiểm tới tính mạng đó.”

Ngã Lâm hỏi: “Chữa bệnh này, sẽ mất bao nhiêu tiền?”

Bác sĩ trả lời: “Bệnh của cậu vẫn chưa tới mức nghiêm trọng, nếu muốn khỏi dứt thì phải nhanh chóng điều trị hóa chất, nhanh hồi phục, chắc phải mất năm mươi vạn. Nhưng quan trọng nữa là cần có tủy tương ứng, rồi còn tiền phẫu thuật với thuốc men nữa.”

Ngã Lâm chần chừ: “Nếu như... Nếu như không chữa trị ngay, thì sao?”

Bác sĩ thở dài, đáp: “Giỏi lắm thì cầm cự được tới nửa năm nữa. Tôi không biết cậu phải vất vả những gì nhưng kinh tế chính là rào cản lớn nhất để chữa trị bệnh này. Thực sự không xoay sở nổi sao? Hãy đi vay bạn bè đi, cố gắng nói với bố mẹ, mỗi người giúp một chút, phải bảo toàn tính mệnh trước đã chứ.”

Sau đó Ngã Lâm không biết vì sao mình ra khỏi được bệnh viện, cứ đi lang thang trên đường, không biết

đi hướng nào. Nửa năm? Nửa năm nữa thì làm được cái gì? Tính từ bây giờ, nửa năm nữa là tới tháng ba, lúc ấy đang là mùa xuân, trăm hoa đua nở, những ngày đó đều xán lạn ánh dương cơ mà. Năm mươi vạn? Một tháng tiền lương chỉ có năm trăm nghìn, kể cả nhịn không ăn không uống, cũng không thể để dành được tới số tiền lớn như vậy. Bây giờ phải làm sao đây? Cậu tùy tiện ngồi lên một cái xe bus, rúc vào một góc thật yên lặng, trầm nghĩ. Hiện tại Ngã Lâm rất loạn, những lời bác sĩ vừa nói cứ xoay xoay trong đầu cậu. Bỗng nhiên cậu nhớ tới người mẹ đã qua đời của mình, nói không chừng lúc đó cũng vì cái này mà mẹ phải chết. Có khi chính mẹ không hề biết bệnh này, cũng có khi phát hiện ra rồi nhưng không có điều kiện để chữa, cứ như vậy giấu giếm cho tới lúc chết. Chắc chắn bệnh này là do di truyền mà ra rồi. Nếu không, cậu đã vì tâm tình bất hảo mà cười cười vị bác sĩ kia bịa chuyện rồi. Tâm trạng mình dù thường xuyên không vui, nhưng sao có thể ảnh hưởng tới mức khiến tế bào trong người sinh bệnh được?

17. Chương 16

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Bỗng nhiên Ngã Lâm nhớ tới cha, con người cùng mẹ sinh ra mình nhưng chưa từng được gặp mặt trong đời. Rốt cục cha cậu trông như thế nào nhỉ? Liệu có giống như Thư Văn không? Ôn nhu lại chân tình? Ngã Lâm tự cười nhạo, có chết cũng không đổi tính, giờ phút nào rồi mà còn có thể nhớ tới Thư Văn kia chứ. Nhưng rồi lang thang một hồi, cậu mới nhận ra, chân mình vô thức đi lên chuyến xe bus tới nhà của Thư Văn. Ngã Lâm thầm giễu, sao lúc phát hiện ra có bệnh sắp chết lại muốn tìm Thư Văn để mong được thoải mái chứ? Thư Văn quả thật vẫn là Thư Văn, vẫn là Thư Văn mà cậu yêu. Nhưng đối với Thư Văn thì Ngã Lâm chỉ là một thể thân cho Lý Khả thôi, bây giờ Lý Khả của hắn đã trở về rồi, mình còn ảo vọng gì nữa mà mong hắn có thể khiến mình hạnh phúc chứ?

Ngã Lâm cố gắng nghĩ thật đơn giản: thôi thì làm bằng hữu bình thường cũng được? Vẫn có thể trò chuyện thoải mái với nhau, không làm người yêu thì sao. Mong sao anh ấy nói dù chỉ một câu với mình: Đừng lo lắng nhiều, em sẽ không chết đâu. Như vậy đã là nguồn cổ vũ lớn lao rồi, giúp mình có thêm động lực sống sót rồi... Mà Ngã Lâm thực sự không muốn chết, cậu mới có hai mươi tuổi. Đại học còn chưa được học, hạnh phúc cũng chưa được hưởng, cậu không cam tâm bỏ hết tất cả lại đằng sau, chẳng lẽ đời cậu không có gì gọi là vui vẻ sao? Người ta luôn nói khi còn sống thì thường không biết quý trọng, xem ra chính mình đang phải trải nghiệm đây. Đến cái ngày này rồi mới oán hận trời cao sao không cho ta thêm một chút ít thời gian. Thật ra anh ấy muốn lừa mình cũng được, sao không nói dối, nói rằng anh ấy cũng có yêu mình, có phải tốt không?

Ngã Lâm cứ tiếp tục ngồi nghĩ si ngốc, nước mắt từ lúc nào đã chảy ra. Một người trung niên tốt bụng ở bên cạnh thấy vậy, đưa khăn tay cho cậu rồi an ủi: “Tiểu tử này, đừng có khóc nữa, sao lại khóc nhiều như vậy?”

Lúc này Ngã Lâm mới biết mình đang khóc như mưa, không hề chú ý tới xung quanh. Cậu vội vàng tỉnh táo lại, cảm ơn bác gái bên cạnh, cầm khăn lau nước mắt. Người đó nhìn cậu lau nước mắt, thấy có vẻ thương tâm, lại nói: “Cháu tuổi còn trẻ như vậy, có gì nặng nề trong lòng sao? Sao không gạt bỏ nó đi, tuổi còn trẻ thì hãy tạo phúc a. Tới lúc về già, sẽ được thoải mái tận hưởng.”

Ngả Lâm gật đầu, coi như có được an ủi đi, được thế nào hay thế đó. Nhưng lúc này đây, thân mang bệnh sắp chết, thì tuổi có trẻ còn có thể làm được gì? Thời điểm phải chết đã cận kề sau lưng rồi.

Xuống xe buýt, Ngả Lâm chậm rãi đi bộ ven đường. Trên đường người qua lại đông đúc, ai hay biết trong số đó có người đang phải đối diện với cái chết, mai đây sẽ phải rời bỏ thế giới phù hoa này.

Ngả Lâm đi tới nhà Thư Văn, mới nhớ ra mình không còn chìa khóa. Cậu cũng không dám gõ cửa, nếu người mở cửa là Lý Khả thì sao? Y sẽ hỏi cậu đến đây làm gì? Chẳng lẽ lại trả lời mình muốn nói chuyện riêng với Thư Văn ư? Suy nghĩ cả nửa ngày trời, không biết phải làm thế nào cho phải, cậu quyết định ngồi xuống vỉa hè đối diện để nhìn lên cửa sổ trên lầu. Một chiếc xe đi tới, đi qua chứ không đỗ lại, Ngả Lâm liền nhớ ra hôm nay Thư Văn phải tới công ty, hẳn là giờ này còn chưa đi làm về. Như vậy cũng tốt, mình ngồi ở đây đợi cũng được.

Cậu kiên trì ngồi đợi. Tiết trời mới giữa thu, khi mặt trời lên chính Ngọ vẫn còn gay gắt, nhưng cậu vẫn chờ, chờ đến khi hoàng hôn buông xuống. Mặt trời chiều tỏ ánh hào quang đỏ rực, sắc màu lúc chạng vạng huy hoàng mỹ lệ. Trời thu ban ngày nóng nhưng vừa tắt nắng là lạnh, dù có như vậy, cậu vẫn cứ ngồi đó đợi, chú ý kĩ từng chiếc xe lướt qua, sợ sẽ bỏ lỡ cơ hội trông thấy Thư Văn.

Thế nhưng, khi trông thấy xe của Thư Văn đỗ trước cửa nhà, cậu lại mất hết dũng khí đứng lên. Thư Văn mở cửa xe ra, đương nhiên đi cùng với Lý Khả, nhìn sắc mặt y trông có vẻ hạnh phúc... Đúng là họ yêu nhau thật mới có thể cảm nhận được cái tư vị mặn nồng kia. Thư Văn không kiêng nể gì ôm lấy eo của Lý Khả, bước đi chậm chậm về phía cậu.

Ngả Lâm cúi đầu, quả nhiên là chính mình si tâm vọng tưởng. Lại còn mặt dày dè tiện mang chuyện sống chết của bản thân mong có chút hi vọng níu kéo Thư Văn sao? Có nghĩa lý gì nữa đâu? Người mà Thư Văn yêu, vĩnh viễn không phải là mình. Hiện tại anh ấy đang cùng Lý Khả hạnh phúc thế kia, sao mình có thể khổ nạn tới mức chia rẽ bọn họ?

Thư Văn sớm đã nhìn thấy hình dáng đơn bạc trong gió lạnh kia. Hắn tự nhủ trong đầu là tuyệt đối không yêu thương cậu, cậu chỉ là tên tiểu tử lừa tiền người khác, là tên vô sỉ bán thân nuôi miệng. Nhưng đã bao nhiêu lần tự nói vậy với bản thân, hắn vẫn để tâm đến khuôn mặt tái nhợt suy yếu kia, dường như không có nổi một tia huyết sắc, trong lòng hắn, lại thấy một trận nhói đau. Hắn hận bản thân mình ngu dốt, để bị lừa như thế, cư nhiên lại là người này, là người mà hắn thương yêu chăm sóc bấy lâu. Còn đang băn khoăn trong lòng thì hắn đã nghe tiếng Lý Khả nói bên tai: “Sao cậu ta lại tới nữa? Hay là thiếu tiền tiêu rồi?” Thư Văn lập tức phẫn nộ, lạnh lùng nói: “Em yên tâm, cái tên ăn mày này, nửa đồng cũng không cho!” (*muốn vả vào mặt 2 đứa X-()*)

Hai người cùng đi tới trước mặt Ngả Lâm, ráng chiều đỏ lên người cậu. Ngả Lâm chỉ thấy đối diện có hai đôi giày da hàng hiệu, kèm theo đó một thanh âm băng lãnh quen thuộc: “Người làm gì ở đây?”

Ngả Lâm ngẩng đầu lên nhìn bộ mặt lạnh lùng của Thư Văn, cùng gương mặt không biểu tình của Lý Khả. Y một bên nũng nịu với Thư Văn: “Đừng hung hăng như thế mà, là khách từ xa tới đó. Tiểu Lâm, cậu đến có việc gì không? Có phải thiếu tiền không?”

Ngả Lâm lắc đầu, thấy biểu cảm trên mặt Thư Văn, cậu chẳng còn biết nói gì nữa. Đành thấp giọng nói:

“Tôi chỉ... muốn nhìn qua Tảo Đem một chút. Được không? Nhìn chút thôi...”

Thư Văn hừ lạnh một tiếng: “Thật may không phải tới vòi tiền. Người muốn nhìn Tảo Đem hả? Đây là chó của ta, người là cái gì mà đòi nhìn nó?”

Lý Khả kéo tay Thư Văn, nói: “Tiểu Lâm cứ yên tâm đi, Tảo Đem hiện tại sống rất tốt. Mỗi ngày tôi đều cho nó ăn, bây giờ nó rất thích tôi đấy.”

Ngả Lâm lại cúi đầu, không nói thêm gì nữa. Thư Văn trông thấy cậu như vậy, lên tiếng: “Sau này người đừng có bao giờ tới đây nữa. Ta không muốn nhìn thấy mặt người nữa, Tảo Đem cũng vậy, đừng hòng gặp lại nó. Hãy mau đi kiếm một nam nhân lắm tiền nào đó đi, ta không còn là cái mỏ vàng của người nữa đâu. Kì thực ta không ngờ là người thích ăn uống tiêu xài như vậy, một trăm năm mươi vạn còn không đủ cho người dùng sao? Chê ít hả?”

Đột nhiên Ngả Lâm ngẩng đầu, dùng ánh mắt uất hận nhìn Lý Khả. Lý Khả hoảng hốt, vội nói với Thư Văn: “Kệ đi, chắc cậu ta có chuyện gì khó nói, anh cho cậu ta thêm chút tiền để cậu ta đi đi. Đừng tính toán chi li làm gì nữa, được không?”

Thư Văn hừ một tiếng, xoay người bỏ đi, Lý Khả bước ngay theo hần. Ngả Lâm nhìn hai người họ rời đi, bỗng nhiên gọi: “Đợi đã.” Cậu đứng dậy đuổi theo tới trước mặt bọn họ, vì chạy gấp, thở hổn hển, mãi mới nói với Thư Văn: “Em mang trả anh một thứ.” Nói xong, móc trong túi ra cái MP4 mà Thư Văn tặng cậu vào sinh nhật, đưa cho hần.

Thư Văn liếc mắt khinh bỉ nhìn Ngả Lâm, mặc kệ cậu mà đi tiếp. Ngả Lâm vội kéo hần lại: “Cái này em không nên tiếp tục giữ nữa, trả lại cho anh.”

Thư Văn nhạo báng cười: “Tới lúc này rồi còn tỏ vẻ thanh cao? Một trăm năm mươi vạn người lấy, còn thứ đồ linh tinh này lại đem trả sao? Không bằng người đem bán lấy tiền tiêu vật đi. Bằng không thì ném vào thùng rác ấy.”

Ngả Lâm nghe hần nói như vậy, có chút tiếc nuối mà lùi bước, nhưng vẫn muốn đưa cho hần: “Cái này là của anh, hãy cầm lấy đi.”

Thư Văn không muốn cùng Ngả Lâm nói chuyện vô ích, cầm lấy cái máy MP4, bước tới sọt rác trước cửa nhà rồi vứt vào trong. Ngả Lâm trợn mắt, nhìn hần ném cái máy đi. Cậu chậm rãi đi đến nhặt lại, cẩn thận lau vết bẩn đã dính vào, cất vào túi. Ngẫm nghĩ một chút, cậu lại lấy cái máy ra, đi loanh quanh đó tìm một góc đất nhỏ, tự đào một cái hố rồi bỏ máy vào chôn. Ngả Lâm tự áp chế mơ tưởng của mình, lên xe buýt về nhà.

Ngồi trong nhà, Thư Văn như người mất hồn, tivi bật trước mắt mà không hề xem. Lý Khả thấy hần như vậy mới hỏi: “Anh đang nghĩ gì thế? Chương trình không hay ư?”

Thư Văn đưa điều khiển cho Lý Khả đáp: “Em cứ xem đi, anh thấy không hay thôi.”

Lý Khả cầm lấy, tắt tivi đi rồi nói: “Cuối tuần này là sinh nhật của anh. Thế nào? Anh muốn tổ chức ra sao?”

Thư Văn nghe hai chữ “sinh nhật”, cảm giác lòng lại nhói lên một chút. Hắn nhúu mày, trả lời: “Tùy em! Sao cũng được.”

Lý Khả chỉ cười, không nói thêm. Đêm hôm ấy hai người quan hệ với nhau, trong phòng không bật đèn. Thư Văn ôm Lý Khả, hỏi nhỏ: “Gần đây không làm, liệu có đau không?”

Lý Khả lặng im không đáp. Thư Văn thấy y không lên tiếng, mới mơ hồ nhớ ra người nằm trong lòng mình không phải Ngã Lâm mà là Lý Khả. Hắn nhẹ nhàng hôn lên môi Lý Khả, nói xin lỗi.

Y hỏi hắn: “Cậu ta đối với anh quan trọng như vậy ư?”

Thư Văn nặng nề thở dài trả lời: “Mấy chuyện này xảy ra không phải rất đúng lúc sao? Bằng không anh và em sao có thể làm lành được?”

Lý Khả nhìn hắn nói: “Thư Văn, anh đã thay đổi rồi, đã trở nên tuyệt tình rồi.”

Thư Văn cười cười: “Không dứt tình với hắn sao có thể trở lại cùng em được? Em phải tin tưởng anh, anh vĩnh viễn không bao giờ tuyệt tình với em.”

Cười thỏa mãn, Lý Khả hỏi: “Em vừa thấy sau cánh cửa có cái điều, trông có đẹp đấy, là của anh mua à?”
Thư Văn có chút hoảng: “Nga, cái này là của đồng nghiệp đấy, anh thấy hay hay nên mượn về xem thôi. Em nhắc anh mới nhớ. Ngày mai phải đem đi trả thôi.”

Hôm sau, Thư Văn lập tức mang theo con điều đi làm. Hắn cũng không biết vì sao mình lại muốn giữ vật gì đó của Ngã Lâm. Con điều nhỏ bé như vậy, để ngoài thật không an toàn. Hắn đặt vào trong tủ kính phòng làm việc, cùng với ảnh chụp chung của hai người.

18. Chương 17

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Thư Văn và Lý Khả có một thói quen bất thành văn, đó là hễ tới sinh nhật của ai thì đều đến quán bar uống rượu ăn mừng. Trong quá khứ bao nhiêu năm đều là như vậy, thậm chí trong mấy năm Lý Khả bỏ đi Thư Văn vẫn cố níu kéo, năm nào cũng tự đi quán bar uống rượu một mình. Nhưng sinh nhật năm nay,

không biết vì sao Thư Văn mới sáng sớm đã thấy tâm phiền ý loạn. Buổi tối lúc tan tầm nhận được điện thoại của Lý Khả, nói rằng phải đi quán bar, còn hẹn không được tới trễ. Thư Văn chán nản ngồi xử lý xong hết việc trong công ty mới lái xe tới quán bar hẹn với Lý Khả. Y đã ngồi gọi rất nhiều rượu bia, còn chọn một chỗ rất tốt của quán, từ đây có thể nhìn được toàn cảnh sân nhảy và quán bar, nhưng xung quanh lại không nhìn được vào.

Thư Văn vừa tới, phục vụ dẫn hắn đi đến bàn mà Lý Khả ngồi. Lý Khả thấy Thư Văn, liền cười tủm tỉm lấy ra một cái bánh ga tô. Thư Văn ngồi xuống, cười hỏi: “Sao tự đứng lại mua bánh ga tô cho anh a? Em đúng là rất biết nghĩ cho anh, cảm ơn em!”

Lý Khả mỉm cười, vừa chấm nến vừa nói: “Cảm tạ cái gì chứ? Mọi năm sinh nhật bánh toàn là anh mua, em chưa bao giờ mua cả. Năm nay chúc mừng chúng ta giương võ lại lành, em cố ý mua đây. Cái bánh này thật đẹp a! Lần này em cố tình mua ở nơi khác, tên rất hay nha!”

Thư Văn châm thêm một ngọn nến để trên bàn cho sáng, hỏi: “Tên là gì? Có ý nghĩa gì sao?”

Lý Khả trả lời: “Rất hay a! Tiệm bánh tên là Hạnh Phúc, làm kem bánh cực kì ngon, còn có...”

Thư Văn khựng tay, chăm chú nhìn cái bánh ga tô, trong lòng không ngừng tự hỏi: Liệu cái bánh này có thể là do cậu làm không? Liệu cậu có quay lại chỗ đó làm việc tiếp không??? Trong đầu hắn nháy mắt đã thấy hình ảnh của cậu hiện lên, dáng người gầy yếu, khuôn mặt xinh đẹp đang cười. Thư Văn dùng sức lắc đầu, mong gạt hình ảnh đó đi. Thế nhưng hình như trời rất không thích chiều lòng người, Thư Văn mới chỉ đảo mắt nhìn quán bar, đã thấy cậu thật sự bằng xương bằng thịt.

Ngả Lâm mặc một cái áo sơ mi trắng cùng quần bò, đang ngồi ở phía quầy bar. Đã vài ngày không gặp, trông cậu gầy đi nhiều quá, thần tình có vẻ không khỏe, không biết cậu ở một mình có ăn được không? Xương quai xanh xanh xao lộ cả ra, không biết cậu có hảo hảo chiều cổ được bản thân không?

Lý Khả nhìn theo ánh mắt Thư Văn đang si ngốc, lập tức nhăn mặt lại, có chút mất hứng, nói: “Sao ngay cả chỗ này cũng nhìn thấy mặt cậu ta? Chúng ta đến quán khác đi.”

Thư Văn đè tay Lý Khả đang định cầm bánh đi, nói: “Quên đi, mặc kệ hắn, dù sao thì hắn cũng không nhìn thấy chúng ta đâu.”

Lý Khả ngừng lại, lui tay về, rót rượu cho Thư Văn: “Cậu ta thật là có tiền rồi thì nhàn nhã a, nhỏ như vậy đã thích tới quán bar hỗn độn mà chơi.”

Những lời thoáng qua này này lại chạm vào chỗ nhức nhối trong lòng Thư Văn: “Hắn không có tiền thì không nên tới chỗ này chứ?”

Lý Khả trả lời, chêm thêm vài câu (*bơm đều*): “Sớm biết cậu cần tiền dùng vào việc này đã không đưa cho rồi, nhỉ? Anh xem bộ dạng cậu ta xấu xí thế kia, hay là đã nghiện thuốc phiện rồi cũng nên? Sau này nếu lại quay về tìm anh đòi tiền thì sao?”

Thư Văn nghe y nói mà giật mình kinh ngạc: “Hít thuốc phiện?!”

Lý Khả lại nói tiếp: “Còn không phải sao? Cái bọn thanh niên bây giờ tuổi thì nhỏ, mà chỉ biết ham chơi hưởng lạc không chịu học hành, toàn đi đến mấy nơi này, lêu lổng bỏ nhà. Cứ như vậy, chẳng mấy chốc là hít thuốc phiện như thường thôi.”

Thư Văn nghe xong, quay đầu quan sát Ngã Lâm chăm chú. Lý Khả hạ mắt kính, nói: “Không tin anh nhìn mà xem, chỉ chốc lát sẽ có đầy người lân la tới chỗ cậu ta thôi.” Kỳ thực Lý Khả chỉ thuận miệng nói mà thôi, ai tới quán bar mà chẳng để uống rượu, thành ra có rất nhiều người tới gần cậu. Thư Văn chăm chú, hết lần này tới lần khác đều giật mình thon thót khi có người đến gần cậu, chỉ sợ cậu có quan hệ bất hảo với người xấu.

Ngẫm nghĩ rất lâu, Ngã Lâm mới quyết định bỏ công việc mình đang làm. Cậu tới quán bar này ngồi ngày ra đã mấy ngày này rồi, cậu đang phải làm cái nghề là trước đây Tiểu Kỳ đã làm chỉ vì kiếm tiền chữa bệnh. Năm mươi vạn phí điều trị với một người làm công lao động mò mẫm lên Bắc Kinh như cậu mà nói, đó là con số trên trời. Số tiết kiệm chỉ có một vạn, là để dành đóng tiền học, Ngã Lâm muốn học đại học, số tiền ấy không thể đụng vào. Càng nghĩ, cậu thấy chỉ còn công việc này là có thể kiếm ra tiền nhanh. Cậu phải trị bằng thuốc tây trước, nên giờ chẳng có tiền mua thuốc, sợ không chịu nổi được lâu nữa. Cái nghề này đích thực kiếm được nhiều tiền. Có khi may mắn, một giờ có thể kiếm được mấy trăm ngàn, nếu tiếp hai người liên tiếp trong một tối, thì đã đủ tiền mua một hộp thuốc chữa bệnh máu trắng rồi.

Trước đây Ngã Lâm liên tục bị xuất huyết, bác sĩ nói đây là triệu chứng rồi, nghiêm trọng thì phải tiêm thêm bạch cầu vào người để giảm bớt bệnh tình. Những tưởng chỉ cần không để chảy máu sẽ may mắn không sao, thế nhưng cậu tránh không được, mà túi tiêm bạch cầu lại vô cùng đắt, một nghìn nhân dân tệ mới được một túi đó. Một tuần phải tiêm ít nhất một túi, lại mất thêm một vạn nữa, so với cái khoản năm mươi vạn khổng lồ kia thì chẳng đáng chút nào. Hơn nữa cậu biết, sau này khi hóa trị thì người sẽ giống như cái cây chết, lúc ấy dù có muốn kiếm tiền cũng không được nữa. Thế nên bây giờ phải cật lực kiếm ra cho đủ tiền hóa trị và phẫu thuật, sau này mới có thể an tâm chữa bệnh được.

Thế nên Ngã Lâm liều mạng, có lúc vừa tiếp xong khách kia, đã vội vã quay về quán bar chờ người tiếp theo, nếu còn sức thì cố làm tới đêm khuya. Qua vài ngày như vậy, có thể mua được mấy túi thuốc tiêm rồi. Ngã Lâm cũng không ra giá với khách nhân, chỉ cần có thể cho cậu hai trăm, cậu có thể tiếp một lần. Có khách nhân thấy cậu thanh tú, lại còn trẻ, nên cho cậu thêm kha khá tiền. Cứ như vậy Ngã Lâm sống chết bặt mạng kiếm tiền, nhưng chẳng may không biết đã chọc giận mấy tay côn đồ trong quán, có lần đã ăn đòn một trận. Sau đó mới biết ở trong địa bàn của người khác kiếm tiền thì phải giao nộp một phần ra bảo hộ cái mạng.

Tuy có giao lộ phí, nhưng không sao tránh hết khỏi rắc rối. Có vài kẻ thấy cậu thanh tú, mỹ lệ, trẻ trung nên thử qua cậu một lần xong còn muốn thử thêm lần khác, khiến mấy người làm nghề giống cậu rất bất mãn, hay kiếm chuyện với cậu. Ngã Lâm không để ý tính toán với bọn họ, chỉ muốn kiếm tiền nhanh chóng, chữa hết bệnh cho mình... Hôm nay là sinh nhật Thư Văn, Ngã Lâm vẫn như mọi ngày đợi trong quán. Ban ngày hầu như không có khách, phải tầm tám giờ, nhưng Ngã Lâm thường hay ngồi từ sáu giờ, hi vọng có thể tìm được thêm một ai đó, kiếm thêm tiền... Cậu không hề biết Thư Văn đang an vị ở góc phòng, chăm chú nhìn cậu.

Chỉ một lát sau, một người khách tới tìm Ngã Lâm, hai người ra giá với nhau rồi Ngã Lâm theo chân khách nhân ra khỏi quán. Lý Khả cùng Thư Văn ngồi đó đều nhìn thấy hết, có người tới tìm cậu nói tùy tiện vài

câu, rồi thân mật ôm eo ra khỏi quán. Không biết vì sao Thư Văn lại mộ khí xung tâm, đứng bật dậy. Lý Khả vội vàng kéo hắn lại nói: “Đừng có làm càn, đây là quán bar đó.”

Hai mắt Thư Văn gần như phun ra lửa, gầm nhẹ: “Em không thấy ư? Hắn cố súc rồi anh đi chưa được mấy ngày, thế mà quan hệ với kẻ khác rồi.”

Lý Khả trầm tư, cái kiểu quan hệ nói chuyện kia, không giống như quan hệ bằng hữu, tựa hồ là... mua dâm ư? Đang suy nghĩ, không kịp kéo, Thư Văn đã lao ra ngoài.

Ngả Lâm cùng với khách chỉ vừa đi tới gần bàn của Thư Văn. Dưới ánh sáng mờ ảo mơ hồ, bỗng người vụt ra chặn đường. Ngả Lâm giật mình, nhìn kỹ hóa ra là Thư Văn. Hắn đang trừng mắt, có vẻ như muốn được nghe giải thích.

Ngả Lâm mỉm cười ngọt ngào, hỏi thăm: “Thư Văn, có khỏe không a?” Cậu nhìn xung quanh, quả nhiên thấy Lý Khả đang ngồi. Cậu lại cười tiếp: “Lý Khả tới rồi kìa. Ngày hôm nay là sinh nhật anh, bánh ga tô có vẻ đẹp đó, nhất định sẽ rất ngon. Ha ha ha.”

Thư Văn bị cậu nói như thế, mặt lập tức nóng rần lên, hắn một tay kéo Ngả Lâm, nói: “Ta muốn nói chuyện với người, nhanh lên!”

Ngả Lâm bị hắn kéo mạnh nhất thời lảo đảo, nhưng lập tức vùng ra khỏi tay hắn: “Em còn có việc phải làm, không rảnh! Đi trước đây!” Nói xong, liền kéo tay khách nhân, đi khỏi đó thật nhanh.

Thư Văn cảm thấy thật bất lực, hắn nhìn bóng dáng Ngả Lâm cùng nam nhân khác rời đi, ánh mắt giống như tiểu hài tử bị ủy khuất. Lý Khả kéo hắn trở lại, nói: “Xem ra Tiểu Lâm thích người kia thật, chuyện của bọn họ anh đừng có quản.” Thư Văn nghe y nói “chuyện bọn họ”, tâm tình trong lòng càng nặng trĩu, cái gì cũng không muốn nữa, tự lấy cốc rượu uống một hơi. Lý Khả không nói thêm, hai người cứ thế uống rượu, trải qua ngày sinh nhật.

Thư Văn không hiểu nổi trong đầu mình nghĩ cái gì, biết rõ rằng đối với Ngả Lâm tiền mới là quan trọng nhất, cậu là người vô tình, nhưng vẫn không kiềm chế được mà nhớ tới cậu. Hắn biết mình có lỗi với Lý Khả khi nhớ đến Ngả Lâm, nhưng không thể ngừng lại được.

Có đôi khi Thư Văn hồi tưởng, nhớ khi cậu bị lạc đường, đứng trong gió mưa nhưng vẫn đi tìm mình? Chẳng lẽ lại là người bạc tình sao? Nhưng sự thực tàn khốc lại hiện diện ngay trước mắt. Đúng là thời gian đầu hắn đối với cậu không phải là thật tình, nhưng hắn thấy mình đâu có sai, hắn vẫn chung tình nhớ về người yêu, sao hắn có thể nhẫn tâm lừa dối tình cảm của mình đây? (*Editor không chịu được nữa* = “*đạp đạp* sao người ngu vậy?”)

Thư Văn không sao nghĩ ra được, hắn hận Ngả Lâm. Hắn tới nghiền răng nghiền lợi. Nhưng hôm sinh nhật đó thấy Ngả Lâm, sau đây lại nhớ cậu không sao kiềm chế được. Hắn suy nghĩ loay quanh quá nhiều tới mức đau cả đầu. Thư Văn quyết định quên Ngả Lâm đi, hảo hảo sống cùng với Lý Khả. Vậy mà buổi sáng vừa hạ quyết tâm, buổi chiều vừa hết giờ làm, hắn lại lập tức lao xe tới cái quán bar đã trông thấy Ngả Lâm hôm nọ.

Mình định làm cái trò gì đây? Nếu nói đến đây chờ Ngả Lâm, sao thừa nhận được?

Hôm đó sinh nhật Thư Văn, Ngả Lâm chỉ tiếp có một người khách nhân, cậu không muốn đối mặt với Thư Văn hay Lý Khả. Ngả Lâm định đổi đến một quán khác, nhưng như vậy thì phải nộp tiền cho bọn khác một lần nữa. Suy nghĩ một chút, gặp Thư Văn làm sao, thôi thì quên đi. Chính mình với anh ấy đã chấm dứt quan hệ, chẳng còn gì nữa, trông thấy thì có thể sao chứ? Lòng tự trọng rất quan trọng, rất đáng giá, nhưng nếu so với tính mạng, đâu có đáng một đồng. Tình trạng của cậu bây giờ rất rõ ràng, tiền hay là tính mạng? Về vấn đề tự trọng của bản thân, đã không còn bận tâm nữa rồi.

Hôm nay Ngả Lâm quyết tâm vẫn tới đây bình thường, xem ra hôm nay có thể sẽ là ngày may mắn của cậu. Vừa vào quán ngồi một lúc, tên khách quen lắm tiền đã gọi cho cậu, đọc địa chỉ khách sạn. Lão già này có đặc điểm rất thích bạo lực (*ét mớ*), nên ai cũng né lão ta. Ngả Lâm muốn nhanh chóng kiếm đủ tiền, còn kén chọn gì nữa. Mặc dù mỗi lần quan hệ với lão xong đều rã rời không tiếp nổi người khác nữa, nhưng tiền lão ta cho lại nhiều bằng cả mười người khác cộng lại. Ngả Lâm nhận được điện thoại, trái lại còn cảm thấy may mắn. Đêm nay, ít nhất cũng kiếm được hai nghìn. Cậu tự cười nhạo mình, đúng là trời sinh bản tính dè tiện, biết sẽ bị người khác giày xéo thân thể, vậy mà vẫn cảm thấy vui vẻ.

19. Chương 18

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Thư Văn đến chỗ quán bar, đang do dự không biết nên mở miệng nói gì với Ngả Lâm, thì đã nhìn thấy cậu nhận điện thoại, sau đó vội vàng đi khỏi. Thật ảo não, hắn đã nghĩ cách bắt chuyện cả nửa ngày trời nào ngờ giờ đây lại không gặp được, thở dài một hơi, nghĩ thầm: Em không ở đây, mình còn vào làm cái gì, về nhà cho xong.

Ra khỏi cửa, hắn chợt thấy Ngả Lâm vẫy xe taxi ở trước mặt. Ngẫm lại chính mình đang không có việc gì làm, hay là đi theo xem cậu ấy làm gì. Ngả Lâm ngồi trên xe, đi thẳng tới khách sạn của khách nhân, hít một hơi thật sâu, cố đè nén nỗi sợ đau xuống, rồi cậu đi lên thang máy, lên phòng. Tới khách sạn rồi, nhưng hắn chỉ nhìn cậu đi vào chứ không theo sau. Sao Thư Văn không biết vào khách sạn để làm việc gì, trong đầu hắn không ngừng nghĩ ngợi cái tên hôm qua liệu có trên đó đợi Ngả Lâm không? Chỉ mới nghĩ tới Ngả Lâm sẽ ở cùng người khác, hai gò má ửng đỏ nằm dưới thân của nam nhân khác, Thư Văn nhìn không được chỉ muốn xông lên đập tung cửa ra, đánh cho tên đó chết thì thôi. Tự nhủ rằng cậu đúng thực không kiên nhẫn, vừa mới ly khai hắn lập tức xuất ngay mị lực quyến rũ nam nhân khác thua xa hắn, cười nhạo cậu sao lại có thể chọn người kém cỏi đến vậy (*ghen thì thôi sao phải dài dòng:-<*). Cứ như vậy Thư Văn im lặng ngồi trong xe suy nghĩ miên man, không biết thời gian trôi qua bao lâu. Rốt cục cũng thấy Ngả Lâm bước ra khỏi đó.

Ngả Lâm chậm rãi bước đi, dáng dấp tiêu tụy, sắc mặt so với lúc bước vào còn kinh khủng hơn, so với trong suy nghĩ của Thư Văn, hai gò má ửng hồng thực khác xa, trông cậu thực sự rất yếu ớt. Không phải Ngả Lâm tới đây làm cái chuyện ấy sao? Chẳng phải vậy sao? Tên nam nhân lần trước cùng cậu còn quan hệ với nhau nữa không?

Đột nhiên Thư Văn thấy đầu óc mình thật vô dụng, không nghĩ ra được, thôi thì đừng nghĩ nữa, đi theo cậu ấy đã. Trông Ngả Lâm không giống như bình thường, hai chân đi có vẻ khó khăn. Cứ đi một đoạn lại phải dừng lại nghỉ. Bên đường có mấy cái taxi bấm còi mời cậu lên xe, nhưng cậu đều lắc đầu từ chối. Lúc tới đây được khách bỏ tiền ra, còn bây giờ về không cho, cậu còn phải để dành tiền chữa bệnh nữa.

Thư Văn quan sát rất lâu, cứ nhìn cậu tập tễnh đi từng chút một, tới bến xe bus. Chỗ đó rất ít người, Thư Văn nhìn đồng hồ trên tay, đã mười một giờ rồi. Không biết bây giờ còn xe không nữa, xe bus hình như cũng chỉ chạy tới mười giờ rưỡi thôi. Nhưng thật may mắn, Ngả Lâm đứng đó đã bắt được đúng chuyến xe về thẳng nhà mình. Nếu như không kịp, chắc phải bắt taxi mất. Cậu bước lên xe, chọn một chỗ thật khuất, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Trên chuyến xe cuối ngày, hành khách rất ít. Ngả Lâm ngồi trong góc khuất, chậm rãi nhắm mắt. Trên người cậu chỗ nào cũng rất đau, vừa mới bị tên khách giày vò đau đớn muốn ngất. Đủ mọi loại đồ chơi, dụng cụ đặt trên người, chính cậu cũng nghĩ mình như một món đồ chơi. Vì tiền, mình cam tâm làm một món đồ chơi bị mọi người tha hồ nghịch, thực vừa buồn cười vừa đáng hận. Tên đó làm cho cậu đau gần chết, nhưng càng như vậy thì hần càng hưng phấn, nổi thú tính lên khiến cậu vật vờ nửa sống nửa chết mới buông tha. Ngả Lâm thấy bản thân mình bây giờ rất bẩn thỉu, ô uế cả trong tâm hồn.

Cậu tuy rất muốn khóc, nhưng sợ có người nhìn thấy, nên mới chọn ngồi ở góc khuất. Không phải vì khổ cực hay vất vả mà khóc, chỉ vì đau đớn quá thôi, cậu nhủ thầm. Tất cả mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, hãy cố gắng kiếm tiền, trị khỏi bệnh rồi thi đại học, học đại học xong có thể có cuộc sống tốt hơn. Bây giờ chịu khổ, sau này sẽ thấy mọi thứ cũng đáng. Dù có chuyện gì đi nữa, cũng phải kiên trì tồn tại, phải học được đại học, vì tương lai của chính mình.

Thư Văn đi theo sau xe bus, vừa lúc nhìn thấy Ngả Lâm tựa đầu lên cửa kính trên xe, nhắm mắt lại. Hình như cậu đang ngủ, hai mắt nhắm nghiền, đầu tựa vào cửa kính che khuất một bên mặt. Về mặt của cậu lặng lẽ mà hiền hòa, giống như không thiết bất cứ thứ gì trên thế gian, càng khiến Thư Văn thấy phiền não.

Nhờ vào ánh đèn neon sáng chói trên đường, Thư Văn có thể nhìn thấy giọt nước mắt trong suốt chảy dài trên gương mặt Ngả Lâm. Nước mắt trượt qua nốt ruồi màu râm nắng ở đuôi mắt, rồi lăn xuống chiếc cằm thon gầy.

Cậu ấy có nốt ruồi rất đẹp, nhưng Thư Văn lại cảm thấy đau đớn. Hắn không thể kìm lòng nghĩ, nếu không có nốt ruồi kia, liệu Ngả Lâm có bớt rơi lệ nhiều như vậy không?

Thư Văn cứ theo sát Ngả Lâm trên chiếc xe ấy, thì thoảng lại len lén nhìn cậu. Vì cả người Ngả Lâm đau nhức nên cứ mơ mơ màng màng, tới lúc phát hiện ra, thì đã đi qua nhà mấy trạm rồi.

Ngả Lâm mơ hồ xuống xe, phát hiện chỗ này quả thực hẻo lánh, người còn ít chứ đừng nói có xe taxi. Cậu đành ngồi đợi trên ghế, may ra có cái xe taxi nào đi qua thì gọi.

Lúc ngồi chờ, cơ thể mệt mỏi làm Ngả Lâm quên mất việc đợi taxi. Cậu lại nhắm mắt. Thư Văn dừng xe ở xa xa, tắt đèn, ngồi quan sát cậu. Ngả Lâm ngồi yên mãi không nhúc nhích, trông không giống như định đứng dậy về nhà. Thư Văn không biết cậu muốn làm gì ở đây nữa.

Một lát sau, vẫn không hề thấy cậu động đậy, hắn định đi đến, chợt thấy ba tên còn đồ lại gần, một trong số chúng giật cái túi mà Ngả Lâm cầm. Ngả Lâm giật mình tỉnh giấc còn chưa biết chuyện gì xảy ra, ba người kia đã chạy mất. Khi phát hiện ra, Ngả Lâm dùng hết sức đuổi theo, tóm được áo một tên. Trên đường vốn vắng vẻ, ba tên kia thấy Ngả Lâm không sợ chết đuổi theo, liền dừng lại vây xung quanh cậu. Một trong số chúng bắt đầu đánh.

Trong nháy mắt Ngả Lâm bị đánh tới tấp, Thư Văn thấy vậy, vội vàng rồi xe chạy tới chỗ cậu. Ngả Lâm không sợ chết cứ gào to: “Mau trả lại cho tôi.” Bọn chúng thấy có xe phóng tới, ngay lập tức nhìn nhau chạy trốn. Ngả Lâm mặc kệ, vẫn dùng tay kéo áo tên kia, miệng hô lớn: “Trả lại cho tôi.” Tên kia thấy xe càng tới gần, cuống quýt rút con dao nhỏ ra đâm vào tay Ngả Lâm. Thấy tay chảy máu, cậu mới hoảng hốt. Ba tên kia lập tức chạy mất dạng.

Ngả Lâm ngồi phịch xuống đất, cố hết sức cầm máu ở miệng vết thương. Bệnh này sợ nhất là chảy máu, không giống như người thường có thể cầm máu nhanh, nếu nhẹ thì thiếu máu, nặng thì có thể chảy máu tới chết. Ngả Lâm đang hoảng sợ thì bỗng có người chạy tới ôm cậu.

Thư Văn thấy Ngả Lâm gặp chuyện ở đằng xa, liền phóng xe tới, nhưng vì khoảng cách quá xa, tới nơi thì cậu đã bị đâm một dao, chảy rất nhiều máu. Hắn vội vàng chạy đến, ôm chặt lấy Ngả Lâm, cởi áo mình ra tìm cách cầm máu. Ngả Lâm nhìn kĩ, phát hiện ra là Thư Văn, lúng túng hỏi hắn: “Anh làm gì ở đây?!”

Thư Văn không thêm để ý, rống lên: “Người bị ngu si sao? Tiền quan trọng hơn cái mạng sao? Chúng nó cướp rồi thì thôi chứ? Còn đuổi theo làm gì, chẳng may mất mạng thì sao?”

Ngả Lâm giống như tiểu hài tử làm sai cúi đầu thật thấp, ủ rũ nói: “Em chỉ nghĩ rằng... Có thể giật lại được...” Thư Văn đỡ cậu đứng lên mắng: “Ngốc tử, ta sẽ đưa người đi bệnh viện.”

Ngả Lâm lắc đầu từ chối: “Không phải phiền phức vậy đâu, em tự về nhà được.” Nói xong, cậu né tránh Thư Văn, vội bước nhanh trên vỉa hè.

Thư Văn nhanh chóng đuổi theo tóm cậu lại: “Bây giờ làm gì còn taxi nữa? Nếu người về nhà, ta sẽ đưa người về.”

Ngả Lâm một mực lắc đầu, cố chấp đi trên vỉa hè. Thư Văn thấy vậy cực kì tức giận: “Được, người cứ bướng bỉnh không chịu lên xe của ta hả? Người tính làm trò gì? Mặc kệ người!” Nói xong, hắn tức giận lên xe bỏ đi.

Thế nhưng năm phút sau, hắn đã lái xe quay lại (=,=). Cậu vẫn lang thang trên đường chờ taxi. Thư Văn mở cửa xe, nói: “Mau lên đi, ta tiện đường đưa người về nhà.” Cuối cùng Ngả Lâm cũng lên xe Thư Văn.

Trên đường, Thư Văn thấy Ngả Lâm bên cạnh có vẻ trầm mặc dị thường. Len lén nhìn, nghĩ cậu lại giống lúc ở trên xe bus, nhắm mắt nghỉ ngơi. Thư Văn biết cậu không hề ngủ, nên bắt đầu hỏi: “Vết thương còn đau không?”

Ngả Lâm im lặng một lúc lâu, sau đó mới nhẹ giọng trả lời: “Không đau.”

“Ở nhà có thuốc tím không? Về nhà bôi vào. Còn cả thuốc kháng sinh nữa, nhớ uống để vết thương không nhiễm trùng.” Ngả Lâm “Àn” một tiếng, rồi không trả lời nữa.

Tự nhiên Thư Văn thấy vô cùng xấu hổ, không phải mình thấy hắn đang ghét lắm sao? Vì sao vừa thấy hắn gặp nạn là lập tức cuống quýt như vậy? Rồi Thư Văn lại nghĩ, dù cho Ngả Lâm có lừa hắn, nhưng trong khoảng thời gian chung sống, cậu cũng đã cho hắn thấy chút hạnh phúc sung sướng. Mà dù sao nếu là người qua đường, gặp phải sự tình này, thì cũng giúp đỡ thôi. Mới nghĩ như vậy, phiền muộn trong lòng hắn đã vơi đi ít nhiều. Thư Văn tiếp tục nói: “Sau này, nếu gặp phải chuyện này thì đừng có liều mạng nữa. Bọn chúng muốn lấy thì cứ mặc kệ đi, đừng có cố chấp.”

Ngả Lâm nghe thấy câu ấy, trầm mặc một lúc lâu, rồi chậm rãi nói: “Tiền của em, chúng nó không làm ra mà cũng muốn lấy. Mất rồi là muốn em chết sớm hơn một chút sao?”

Thư Văn không hiểu ý tứ trong lời nói của Ngả Lâm: “Cái gì mà tiền quan trọng hơn chứ? Ta nói với người rồi, an toàn mới là trọng yếu!”

Ngả Lâm cười khổ, muốn nói thêm nữa nhưng không thốt nên lời. Trong ngực mãi thổn thức: Tiền đây là để cứu cái mạng này của em, bị lấy mất thì lúc đó chết cũng khác gì nhau? Huống chi, số tiền đó, là dùng thân thể đổi lấy.

Thư Văn đưa Ngả Lâm về nhà, xuống xe đi theo cậu tới tận cửa tầng hầm. Ngả Lâm quay lại nói: “Cám ơn anh đã cứu em, anh nên về đi, em đi xin lại chủ nhà chìa khóa.”

Thư Văn nhìn Ngả Lâm, đôi mắt trong suốt như nước, tại sao giờ đây trông lại bi thương đến vậy? Nhìn đôi môi hồng nhạt nổi bật trên làn da trắng bệch, đột nhiên hắn lại nảy sinh ham muốn được hôn lên nó.

Ngả Lâm chậm rãi rời khỏi, Thư Văn vừa nhìn cậu vừa thở dài: Chẳng qua mình quá nhẹ dạ. Người này đã từng lừa dối mình, tại sao còn quan tâm tới hắn làm chi?

Thư Văn về tới nhà đã là mười hai giờ hơn. Lý Khả chưa đi ngủ, còn ngồi ở phòng khách đợi hắn. Thấy uể oải trong người, Thư Văn nhàn nhạt nói một câu: “Sao bây giờ còn chưa đi ngủ?” rồi quay về phòng ngủ thay quần áo. Lý Khả đi theo hắn, gắng hỏi: “Sao bây giờ anh mới về? Đã đi đâu vậy?”

Thư Văn định cởi áo khoác, mới nhớ ra đã dùng nó để quần vết thương cho Ngả Lâm, hắn chỉ đáp: “Ở công ty có việc, anh phải làm cố.”

Lý Khả nói tiếp: “Em có chuyện phải nói với anh.”

Thư Văn mặc y, tiếp tục đi vào phòng tắm: “Để sáng mai hẵng nói, bây giờ em ngủ sớm đi!”

Lý Khả nói: “Về chuyện của Ngả Lâm.”

Thư Văn dừng bước, quay đầu lại nhìn y. Lý Khả thấy vậy mới nói tiếp: “Rốt cuộc anh đã cho cậu ta bao nhiêu tiền? Đúng là một trăm năm mươi vạn sao?”

Thư Văn khẳng định: “Đúng! Một trăm năm mươi vạn!”

Lý Khả dừng cười khẩy, nói: “Vậy thì cậu ta đúng là người có lòng tham. Một trăm năm mươi vạn, chưa đủ để ăn cả đời hay sao? Còn thích đi làm cái nghề ấy nữa!”

Thư Văn thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh, hẩn chăm chú nhìn Lý Khả.

Lý Khả nói: “Anh không biết sao? Cậu tới quán bar đó, là để bán mình kiếm tiền đấy.”

20. Chương 19

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Thư Văn thực sự không dám tin những lời Lý Khả đang nói, nhưng hẩn và Lý Khả đã nhìn thấy Ngả Lâm thân mật với nam nhân khác trong quán bar. Thư Văn chợt giật mình. Nhớ tới biểu cảm hôm nay của Ngả Lâm ra vào khách sạn, Thư Văn đã biết đây là sự thực. Ngả Lâm làm cái nghề bán thân xác này, tất cả chỉ vì tiền.

Thư Văn chỉ cảm thấy trong lòng mình ảm ức không thôi, cảm giác như bị Ngả Lâm sỉ nhục, sao cậu dám làm loại chuyện này cơ chứ? Sao lại đi làm nam kĩ rẻ tiền như vậy?! Vậy khoảng thời gian hẩn sống chung với mình, tất cả có ý nghĩa gì?!

Hẩn nghiêng răng nghiêng lợi xé nhỏ ảnh chụp chung với Ngả Lâm, ném khỏi cửa sổ. Ngả Lâm, Ngả Lâm, Ngả Lâm, hóa ra người vẫn luôn là con người như vậy! Đồ không biết xấu hổ, đồ dê tiện, vì tiền, cái gì cũng không thiết, kể cả tính mạng, đồ vô liêm sỉ, dám đi làm nam kĩ! Hóa ra đây là bộ mặt thật của người! Vậy mà ta đã bị người che mắt suốt một thời gian dài, ta thực sự là một người ngu xuẩn, ngu xuẩn!

Thư Văn nghiêng răng kèn kẹt, con mắt hẩn lên cả tơ máu, trong đầu tràn ngập hình ảnh của một Ngả Lâm vô liêm sỉ, làm cho hẩn cực kì tức giận. Lý Khả thấy hẩn nổi giận lôi đình như vậy, yên lặng lại gần, từ phía sau ôm lấy thắt lưng hẩn, nhẹ giọng nói: “Anh còn có em có mà!”

Thư Văn xoay người lại, hung hăng ôm lấy Lý Khả. Bây giờ, hẩn thực sự cần người thỏa mãn hẩn, người

cần hẵn, chứ không phải loại người kia vì tiền mà lừa dối tình cảm của hẵn.

Tất nhiên Thư Văn không nhin nổi cục tức này. Hẵn thấy mình như một kẻ ngu si, ngây ngốc lo lắng đi theo Ngã Lâm cả đêm qua, còn cứu cậu khỏi bị khi dễ, còn đưa cậu về tận nhà, ân cần hỏi han, thực sự trên thế gian không còn người ngu ngốc như hẵn.

Vậy nên, ngay hôm sau, vừa tan sở xong, Thư Văn ngay lập tức tới quán bar đó. Quả nhiên không ngoài dự kiến, Ngã Lâm đang lẳng lặng ngồi uống bia chỗ quầy bar. Sắc mặt cậu vẫn y như hôm qua, trắng bệch yếu ớt, không một tia huyết sắc. Nhìn thấy Ngã Lâm như thế, Thư Văn càng thêm phần nộ, mặc kệ sống chết bán mình để thành bộ dạng ma quỷ như vậy, còn muốn kiếm tiền sao?

Thư Văn đi thẳng tới trước mặt Ngã Lâm, chưa nói cái gì, đã hung hăng cho cậu một cái tát. Ngã Lâm thấy hẵn không dưng vô cớ đánh mình, khóe miệng còn chảy máu, trong lòng thập phần ủy khuất, gào to: “Người bị điên rồi sao? Thích đánh ta tới mức nghiện hả?”

Thư Văn thấy cậu ăn nói bây giờ mạnh miệng như dân chợ búa, càng tức giận hơn: “Ta muốn đánh chết người! Người là đồ đê tiện, lừa tiền ta chưa đủ sao còn muốn đi làm nam kỹ! Thế nào? Có sung sướng không?” Một bên mắng, một bên kéo tóc lôi đầu cậu đi ra ngoài.

Ngã Lâm bị hẵn tóm khỏi ghế, trong lòng uất ức, liều mạng vùng khỏi tay hẵn, quát: “Người dựa vào cái gì mà đòi đánh ta? Người là người thế nào với ta mà đòi đánh ta! Ta chẳng nợ nần gì người hết!”

Thư Văn gào to: “Người chỉ là một tên nam kỹ! Người không nợ gì ta nhưng người dám đi bán thân thì có khác gì đập vào mặt ta?”

Ngã Lâm cắn chặt răng, nói: “Nếu như người còn dám đánh ta nữa, ta sẽ đi báo cảnh sát người tội hành hung!”

Thư Văn bị nói như vậy chỉ có cười khẩy: “Đi báo cảnh sát hả? Được, để rồi xem cảnh sát tin ta hay tin người.”

Ngã Lâm cười rộ lên, thề thắm lau vết máu ở khóe miệng: “Tất nhiên ta là nam kỹ, sao có thể đụng tới người được, phải không? Các người đều tự cho là kẻ có tiền thì tha hồ ức hiếp người như chúng ta, nhưng bản thân các người lại sinh hoạt trên người chúng ta. Ta tự nguyện làm nam kỹ, không mất nhiều công sức mà có thể kiếm ra tiền, người quản được ta sao? Hơn nữa, người quên rằng chính người coi ta là nam kỹ ở bên người suốt thời gian trước sao? Người lấy tư cách gì quản ta?”

Thư Văn ngày càng tức, cười lạnh nói: “Tốt lắm! Ta không thềm xen vào chuyện của người nữa. Người không phải là cần tiền sao? Định bán cho ai? Ta mua! Mau nói đi, bao nhiêu tiền? Ta bỏ tiền ra thì cái gì người cũng làm phải không? Ta bắt người bò giống chó người cũng đi phải đúng, chỉ cần có tiền, cái gì cũng làm được đúng không?”

Ngã Lâm phần uất nhìn hẵn, môi cắn tới mức lại chảy máu: “Ta có chết, cũng không bán mình cho người!”

Lửa giận đã bốc lên tới đỉnh đầu, hấn nắm tay đâm vào bụng Ngả Lâm một phát, làm cậu đau tới gập người lại, thở cũng khó khăn. Nhưng Thư Văn vẫn không để ý, tiếp tục nắm lấy tóc Ngả Lâm, đánh thêm vài cái vào mặt cậu: “Ta có tiền! Người có bán không? Ta cứ đánh, ta sẽ bỏ tiền lại mua thuốc men cho người! Người bán hay không? Bán không?!”

Ngả Lâm bị hấn đập khí lực trong người như bị rút hết đi, bụng đau quá! Dạ dày như lộn hết cả lên, căn bản không còn sức để phản kháng. Cậu nỗ lực hét lên: “Cút!”

Thư Văn đang định đánh thêm thì mấy tên bảo kê trong quán nhào ra, giữ lấy hấn. Ngả Lâm được diu vào phòng nghỉ để bôi thuốc còn Thư Văn bị tổng khởi quán. Tuy hôm qua bị khách nhân ngược đãi nặng nề, hôm nay còn bị Thư Văn đánh cho một trận, toàn thân khó chịu muốn chết nhưng cậu vẫn cắn răng phải bụi bẩn trên người, liều mạng đi ra ngoài chờ khách. Ông chủ quán khuyên cậu về nhà nghỉ vài ngày, Ngả Lâm chỉ cười nói không sao, làm cái nghề này có mấy khi không bị khách kiếm chuyện, đã quen rồi.

Kỳ thực Ngả Lâm có muốn cũng không nghỉ ngơi được, ngày hôm qua bị cướp mất túi, bên trong có thuốc uống hằng ngày, bây giờ chỉ còn cách mua lại thôi. Hơn nữa càng lúc càng thấy trong người khó chịu, vạn nhất sau này đi làm hóa trị không kiểm ra tiền, thì bây giờ còn có được ngày nào hay ngày đó vậy. Xem ra không thể tránh khỏi thay tủy rồi, cậu phải mau kiếm tiền thì may ra mới có đường sống.

Nhưng ngày hôm nay của cậu, so với hôm qua còn đen tối hơn. Sau khi Thư Văn bị đuổi ra ngoài, Ngả Lâm lại tiếp tục tiếp thêm một người khách khác. Khi ở khách sạn làm xong, đang trong lúc trả tiền, bỗng cảnh sát ập tới. Hai người đều bị đưa về đồn. Khách làng chơi đó chỉ bị giáo huấn vài câu, phạt tiền rồi được rời đi. Còn Ngả Lâm bị kết tội hoạt động mại dâm, bị nhốt trong nhà giam mười lăm ngày. Cậu bị nhốt chung với nhiều người khác. Các phạm nhân bên trong nghe nói cậu hoạt động mại dâm mới bị bắt, lại thấy cậu có khuôn mặt xinh đẹp khả ái. Trong tù lâu ngày không được phát tiết, nháy mắt thấy cậu mấy tên đó liền phát hỏa.

Ngả Lâm bị mấy người đè xuống đất. Cảnh sát coi ngục bên ngoài hoàn toàn mặc kệ, thậm chí còn ngồi cười. Ngả Lâm nản người, cậu đã cố gắng phản kháng lại, nhưng cả người vẫn cứ yếu ớt vô lực, không địch lại nổi mấy nam nhân thân hình cường tráng kia!

Trong bụng lại quặn đau vì vừa rồi bị đánh, Ngả Lâm mỉm cười đau khổ, có lẽ mình sắp chết đến nơi rồi. Đến khi bị những bàn tay thô ráp chuyển xuống dưới đùa bỡn hạ thể, Ngả Lâm không nhận được mở miệng. Cậu nói một câu, khiến tất cả bọn người thô lỗ đó dừng tay trong nháy mắt: “Ta bị AIDS đấy!” Những người đó lập tức hết hoảng, tránh xa cậu. Tuy rằng cũng có người mơ hồ không tin, nhưng nghĩ lại một người đi bán dâm, tự nói mình đang bị AIDS thì không phải không có. Lũ người đó bỗng chốc mất cơ hội phát tiết dục vọng, liền muốn trút giận lên người Ngả Lâm, định lao vào đánh cậu. Ngả Lâm lạnh lùng cười khẩy nhìn đám người, nói: “Các người thích thì cứ đánh đi, bệnh AIDS này truyền trực tiếp qua máu đấy!”

Cậu nói này vừa thốt ra, làm không ít người giật mình. Bọn chúng nhìn nhau rồi nói: “Cái tên tiểu tử này khiến người ta mất hứng quá đi, mau tránh hấn xa một chút.”

Ngả Lâm bị bọn họ ném vào trong góc phòng nên may mắn được một chút bình yên. Cậu lấy tay ôm hai chân, đầu gục xuống. Trên người cậu chỗ nào cũng đau nhức, nhưng chẳng nơi đâu nhức nhối bằng ngục.

Cứ tiếp tục sống thế này liệu còn có cơ hội học đại học không? Chỉ là sống thôi, sao nhiều khổ cực đến vậy? Càng nghĩ, nước mắt lại chảy ra càng nhiều hơn.

Ngã Lâm bị nhốt tới trưa ngày thứ hai thì có người nộp tiền bảo lãnh cho ra. Người đó nộp tiền xong, không để lại danh tính mà đi mất. Ngã Lâm không biết đó là ai, chắc hẳn là khách nhân hôm qua có chút tâm nên bỏ tiền bảo lãnh mình đây.

Hôm qua, Thư Văn bị đuổi ra ngoài, giận dữ vào trong xe ngồi, dùng sức đánh vào tay lái cho hả giận. Tại sao Ngã Lâm không biết xấu hổ như vậy? Tại sao? Hắn cũng hận mình mà? Rốt cuộc mình bị sao vậy? Rõ ràng bây giờ không còn quan hệ gì với hắn nữa. Vì sao còn vì chuyện của hắn mà tức giận?

Đang hồi hận trong lòng, bỗng nhiên thấy Ngã Lâm đi ra cùng một nam nhân xa lạ, Thư Văn tức giận, không biết nên làm gì. Hắn đã bị chửi nhục nhã như vậy, còn tiếp tục muốn tiếp khách nữa sao? Thư Văn phần nộ lái xe đi theo, nhìn Ngã Lâm cùng với nam nhân kia vào khách sạn. Thư Văn bỗng đứng sinh ác ý. Được lắm, nếu ta không quản được người, vậy thử gọi cảnh sát đến đây, cho người ném chút mùi khở sở, cho người biết phải giữ đạo đức như thế nào (*ăn k đk đập đổ, beta tức gần chết!!! >"<*). Cảnh sát tới, đúng như ý nguyện của hắn, bắt Ngã Lâm và tên khách làng chơi. Biết Ngã Lâm bị bắt mười lăm ngày, Thư Văn rất đắc ý. Cho người ngồi tù mà suy ngẫm lại, sau này còn có muốn làm nam kỹ nữa không?

Nhưng rồi đến ngày thứ hai, Thư Văn biết được một chuyện bất ngờ. Sáng sớm đi làm hắn nghe được mấy người ở phòng nhân sự công ty nói chuyện với nhau về một trường hợp kỹ sư trong công trình hắn đang hợp tác. Nghe đâu người nọ từng bị đi tù hai năm về tội kinh tế. Trước khi đi tù vốn là người tài giỏi xuất chúng, sau khi ra tù thì ngay lập tức bị ghẻ lạnh, không còn ai tin dùng nữa mặc dù rất giỏi bởi vì đã bị dính vết nhơ kia, không một công ty nào muốn nhận hắn nữa.

Thư Văn giật mình gọi điện cho thư kí tìm hiểu về chuyện của Ngã Lâm. Liệu có ảnh hưởng tới hồ sơ thi đại học của cậu không? Khi hỏi luật sư mới biết, tuy không bị ảnh hưởng, nhưng nếu ở trong tù quá năm ngày sẽ bị lưu vào hồ sơ, khi ấy dễ dàng lùnh ra ngay. Thư Văn thở phào nhẹ nhõm, ít ra chuyện này sẽ không ảnh hưởng tới chuyện Ngã Lâm học đại học. Hắn không biết vì sao còn quan tâm đến chuyện đó, dù bản thân mình cực kì ghét bỏ. Hắn còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, thì luật sư lại nói nếu ở trong đó lâu không biết sẽ phát sinh chuyện gì, vì những người mắc án bán dâm đều bị khi dễ khi ở trong tù. Thư Văn nghe tới đây lông tơ dựng hết lên, hắn vội vàng hỏi phải làm sao?

Luật sư nói rằng phải nộp tiền bảo lãnh thì có thể thả cậu ra. Lúc này Thư Văn mới thấy ân hận cái mồm ác độc của mình, làm hại Ngã Lâm phải vào nhà giam. Hắn tức tốc chạy ngay tới đồn công an, nộp tiền bảo lãnh không lưu tên lại. Lúc Ngã Lâm được thả, hắn ở một góc khuất đứng nhìn trộm. Trên người Ngã Lâm có rất nhiều vết đánh, quần áo cũng bị xé nhiều chỗ, trên mặt chỉ thấy sắc xanh nhợt nhạt. Cậu đi lảo đảo, chậm chạp. Từ đằng xa nhìn Thư Văn thấy đau lòng, trong miệng thì thầm nhẹ nhẹ: “Đừng... đi làm nam kỹ nữa, không được sao?”

21. Chương 20

Editor: Joco

Chỉ còn một mình Ngả Lâm cước bộ trên đường cái. Hôm qua bị Thư Văn đánh bầm tím mấy chỗ trên người, ban đêm trời lạnh Ngả Lâm không sao ngủ được, nằm trần trọc. Sáng nay giống người say rượu, đi trên đường đầu cứ choáng váng. Cậu biết bị thế này là do cơ thể bệnh tật của mình đang gào thét. Cậu còn bị thiếu máu rồi sốt cao. Khi phát tác những triệu chứng này, chỉ có thể hảo hảo nằm trên giường nghỉ ngơi, kiêng khem, không được để thân thể hoạt động quá sức, bằng không, sau này sẽ không thể hóa trị.

Gần đây mọi việc đều không thuận lợi, kiếm không đủ tiền cho một lần hóa trị. Bây giờ, còn phải hảo hảo nghỉ ngơi, sau đó lại cố gắng kiếm tiền, không thể mạo hiểm tính mạng lần nữa. Ngả Lâm có chút mơ hồ, lần đầu tiên thấy nghi hoặc với chính mình: Không buông xuôi là một dạng cố chấp, mà cố chấp buông xuôi lại là vô tình. Đã biết phải kiên trì, nhưng phải làm sao đây? Mình đang níu kéo cái gì? Không muốn buông tha cái gì? Cái tính mạng này sao? Nếu cứ cố gắng sống như thế này thực sự rất khổ sở, sống như này mà là hạnh phúc sao? Học đại học, vẫn luôn là tâm niệm của cả đời mình, nhưng là vì cái gì chứ? Nếu kiếm đủ tiền trị bệnh, được học đại học, rồi sau này sẽ làm? Có sinh viên đại học nào giống mình không? Mang cái thân thể dơ bẩn này đi trong trường?

Là số mệnh, tất cả là số mệnh rồi, cưỡng cầu cũng không đạt được gì. Nếu như vậy, thì nên sớm giải thoát đi. Nghĩ tới đây, cậu tỉnh tâm trở lại, buộc mình mở miệng cười, chậm rãi đi ra giữa đường cao tốc. Rồi bên tai có tiếng phanh gấp của ô tô. Cậu đang nghĩ sẽ nhanh chóng bị xe đụng đau đớn sau đó chết đi, nào ngờ, lại nằm trong lòng ngực ấm áp của một người.

Xung quang đột nhiên an tĩnh lại, tài xế ô tô sau khi hết hoang mang liền thò đầu ra ngoài, mắng mỏ hai người vô ý vô tứ lao ra giữa đường cái vài câu rồi lái xe đi. Người cứu Ngả Lâm chính là Thư Văn, hẩn nhìn cậu ra khỏi đồn cảnh sát, rồi thấy bộ dạng cậu ngây ngốc định lao ra đường, Thư Văn ngay lập tức chạy ra khỏi xe, đến cứu cậu. Thư Văn nhào ra muốn đẩy cậu ra, vô thức lại ôm cậu vào trong lòng mình.

Đợi nguy hiểm qua đi, Thư Văn đứng dậy, tiện tay kéo Ngả Lâm đến đoạn đường an toàn. Vừa phủi bụi quần áo cho cậu, vừa mắng: “Tại sao đi đứng lại không nhìn đường? Nhỡ đâu bị tai nạn thì sao? Người có bị thương ở đâu không?”

Ngả Lâm ngẩn ngơ nhìn xung quanh, không hiểu vì sao Thư Văn lại xuất hiện từ đằng sau cứu mình. Hôm qua người này còn ở trong quán bar nhục mạ, đánh mắng mình, vì sao trong nháy mắt lại trở về hình ảnh người tình ôn nhu trước kia vậy? Cậu ngơ ngác nhìn Thư Văn vì lao ra bảo vệ mình mà bị ngã xước tay, chảy máu... Ngả Lâm không trả lời, chỉ ngây ngốc nhìn vết thương trên tay mình, bỗng nhiên Thư Văn thấy rất cảm động. Nhẹ nhàng đỡ cậu ngồi vào xe, đưa cậu về nhà, cẩn thận lấy khăn ướt lau vết thương cho cậu.

Ngả Lâm giống như con mèo con dính bấn lem nhem khắp người. Tối hôm qua cậu khóc nhiều không kịp lau, ngày hôm nay dính bụi trên đường nên rất lem luốc cả mặt, ngoan ngoãn ngồi im cho Thư Văn lau, giống như một tiểu hài tử ngồi yên cho mẹ chăm sóc.

Thư Văn thấy lòng mình mềm hẳn ra, nhìn Ngả Lâm ngơ ngác như vậy, chỉ muốn ôn nhu ôm lấy cậu, làm cậu cảm thấy hạnh phúc. Hẩn lau mặt giúp Ngả Lâm, rồi lấy chai nước, đưa cho cậu uống. Thấy Ngả Lâm không cầm, chỉ ngồi im lặng ở một góc, hẩn đi tới, ôn nhu nói: “Uống ít nước đi, miệng của người khô quá rồi.”

Ngả Lâm như bị đánh mất khả năng phản ứng, tùy ý để hấn nâng cằm mình lên, đưa cốc nước mớm một ngụm. Chờ Ngả Lâm uống nước xong, Thư Văn đưa cho cậu một túi thuốc to nói: “Trong này có mấy hộp thuốc ngoại, còn có bạch dược của Vân Nam, với nhiều loại thuốc trị thương, nếu về nhà thấy thiếu gì thì bảo ta. Ngày hôm qua thực sự xin lỗi, ta không nên đánh người.”

Ngả Lâm không đưa tay ra nhận, ngơ ngác nhìn túi thuốc của Thư Văn. Thư Văn thở dài, để túi thuốc sang một bên, nói: “Ta sẽ đưa người về nhà!” rồi đi khởi động xe.

Có phải bởi vì quá tuyệt vọng rồi không? Nên mới yếu đuối tới vậy? Ngả Lâm thực sự không biết, như chính lúc này, cậu căn bản không thể cự tuyệt Thư Văn. Ngay hôm qua bị hấn đánh hiện tại vẫn còn thấy đau, nhưng bây giờ lại biểu hiện lo lắng quan tâm, còn quên mình cứu cậu một mạng. Hấn nói độc miệng, cậu không bao giờ quên, nhưng khi hấn ôn nhu hỏi han chăm sóc, thì trong thâm tâm lại nổi lên một trận dao động. Nếu như mình nói hết sự thực với hấn, liệu sự tình có như thế này không?

Không thể! Ngả Lâm phản bác lại chính mình. Trong lòng hấn chỉ nghĩ tới duy nhất Lý Khả, cho dù hấn tin mình không lừa tiền hấn, thì sẽ thế nào? Bỏ mặc Lý Khả mà trở về với mình chắc? Hay là cho hấn biết bệnh tình của mình, sắp chết đến nơi, để được hấn yêu thương? Như vậy còn có ý nghĩa gì chứ!

Cả người lẫn tâm tư của cậu như đang rơi vào trong trạng thái lơ lửng, huyền hoặc bản thân thấy ấm áp ra sao, mơ tưởng có người ở bên mình nói chuyện, bao bọc, cho mình sức mạnh. Giống y cô bé bán diêm kia vậy, cô bé trước khi chết, chẳng phải cũng tưởng tượng ra mình được một tia ấm áp an ủi sao?

Bây giờ chính mình, với cô bé đó khác gì nhau? Rõ ràng hấn khinh bỉ mình như vậy, căm ghét mình như vậy, nhưng ngay khi hấn vừa mới ôn nhu một chút, liền cho mình cảm thấy ấm áp, mơ mộng càng lúc càng nhiều.

Nghĩ tới đây, Ngả Lâm quay mặt đi, không nhìn Thư Văn nữa, trong lòng thầm thủ thủ với chính mình: Nếu như người mà biết ta sắp chết, liệu có thể đối xử tốt với ta không? Tuy rằng sau khi chết, ta cái gì cũng không cảm thấy được nữa, nhưng vẫn mong muốn sao, trước đó, có thể có được kí ức đẹp đẽ.

Thư Văn lái xe đưa Ngả Lâm về nhà, dọc đường đi giống như Ngả Lâm đắm chìm trong tâm sự của mình. Hấn không biết xuất phát từ cái gì mà lại quan tâm tới Ngả Lâm như vậy. Nhất là thời khắc thấy cậu sắp gặp nạn, tim hấn thiếu chút nữa ngừng đập.

Chính hấn là một người rất thoáng tính, Ngả Lâm cũng đã từng nhận xét như vậy. Trước nay đã từng quan hệ với không ít nam kỹ nhưng chưa bao giờ kì thị họ cả. Nhưng vì sao khi chuyện này xảy ra với Ngả Lâm, mình lại phần uất tới vậy? Không sao kiên nhẫn được. Chẳng lẽ chỉ vì tức giận cậu vì tiền mà chịu nhục sao? Hay bởi vì mình không muốn cậu làm nghề ấy?

Hấn nhớ lại lúc trước, lần đầu tiên gặp Ngả Lâm: ban đầu không hề để ý, sau đó mới chú ý tới cậu vì nốt ruồi nơi đuôi mắt kia, rồi cuối cùng quyết định hẹn hò với cậu. Cậu xinh đẹp, khả ái. Cậu lương thiện, đa sầu đa cảm. Cậu thông minh, có chí tiến thủ. Chính cậu khiến hấn động tâm, càng lúc càng yêu cậu hơn. Hơn nữa cậu luôn quan tâm tới hấn, cả thể xác lẫn tinh thần đều dâng hiến cả cho hấn. Dù đang buồn đau hay cô độc, chỉ cần có cậu, hấn sẽ vui lên. Cậu cho hấn cảm giác không chỉ là tình nhân yêu nhau, còn giống như một gia đình, ấm áp và cảm động.

Cuối cùng Thư Văn đã biết: Hấn thực sự yêu Ngả Lâm.

Nhưng vì sao cậu lại muốn làm chuyện như vậy? Vì tiền mà lừa đảo hấn, còn muốn ly khai hấn? Thư Văn rất phần hận. Hấn không thể hiểu nổi tại sao Ngả Lâm lại như vậy. Hai người yêu nhau, không phải quan trọng nhất là tin tưởng hay sao? Vì sao em không tin ta, lại ghen với Lý Khả? Vì sao lại làm cho ta không tin nổi em nữa, em ở bên ta, thực sự cũng chỉ vì một chữ tiền thôi sao?

Bao nhiêu tình cảm thoáng chốc tan nát, trong nháy mắt khiến Thư Văn bị mất phương hướng. Tìm đến Lý Khả lúc này, cũng chỉ là một cách trốn tránh như tàu tìm cảng tránh bão thôi. Hấn muốn che giấu nhưng mỗi khi nghĩ tới Ngả Lâm, mỗi khi muốn quên cậu đã phản bội mình thế nào thì hấn lại càng thương nhớ cậu?

Bởi vì, hấn đã yêu Ngả Lâm mất rồi!

Ngay giây phút biết Ngả Lâm làm loại chuyện bại hoại này, phản ứng của hấn quá đáng vô cùng. Thậm chí chủ động tìm tới nơi Ngả Lâm làm việc mà gây chuyện, tức giận mà đánh cậu. Tất cả đều là do quá quan tâm tới cậu nên không kiềm chế nổi. Hấn không muốn Ngả Lâm tiếp tục làm chuyện này nữa, cho dù có chia tay, cũng muốn có quan hệ bình thường với cậu, hảo hảo che chở nhau. Phần nộ như vậy, cũng bởi vì nhìn thấy cậu quá tiêu tụy không thêm quan tâm tới bản thân. Nhìn cậu mà hấn vô cùng đau lòng. Nhìn cậu đi lại không vững, sắc mặt trắng bệch, hấn rất muốn có thể ôm cậu vào lòng, hảo hảo chăm sóc. Thư Văn hối hận, đáng lẽ ra hấn không nên làm như thế, muốn cản cậu thì cũng chỉ nên khuyên bảo, không nên đánh cậu. Ngả Lâm một mình ở nơi hiểm ác kia, chắc chắn đã rất sợ hãi. Trên mặt cậu còn bị thương, nhất định đã bị nhiều người khi dễ. Hễ gặp chuyện liên quan đến cậu, hấn luôn không kiềm chế được lòng mình, mong cậu không xảy ra chuyện, thực tâm mong cậu an toàn.

Thư Văn liên tục tự nói với mình, nhất định phải thật lý trí. Hảo hảo khuyên răn cậu, để cậu quay lại với đường quang minh chính đại. Mặc kệ một trăm năm mươi vạn kia, coi như bồi thường cho cậu khi chia tay, cho cậu thoải mái học đại học. Cậu cần tiền, chắc cũng phải định dùng để làm gì đó! Ngả Lâm đâu phải người yêu tiền tới mức đó, phải có việc gì mới mượn có lẽ tiền mình như vậy chứ. Không dám hỏi xin thẳng chắc cũng có nguyên nhân. Hấn khẽ quay sang nhìn lên Ngả Lâm đang ngồi bên cạnh. Khuôn mặt không một chút biểu cảm nào, trông thực ôn nhu, hàng lông mi dài, đôi môi khô nứt không huyết sắc, làn da trắng nõn, tất cả đều đã từng là của hấn, ở trong tay hấn, được hấn thương yêu.

Thư Văn quyết định rồi. Mặc kệ cậu đã từng làm gì, hấn đều tha thứ hết đi. Hãy cố khuyên bảo cậu, để cậu tâm phục. Dù sao đã từng sống với Ngả Lâm một thời gian dài vậy, mình cũng phải có chút trách nhiệm, Thư Văn thầm nghĩ trong lòng.

22. Chương 21

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Đi cùng Ngã Lâm xuống tầng hầm, tuy trước đây đã tới nhiều lần, nhưng Thư Văn vẫn không khỏi nhũn mảy: Nơi này sao có thể cho một người ở được! Không khí ẩm ướt lại lạnh lẽo, thậm chí không thông gió nên còn có mùi nấm mốc. Đồ dùng cũ nát, có sạch sẽ, nhưng trông vẫn rất sập xệ. Thư Văn cảm thấy khó tin, cứ nghĩ Ngã Lâm phải ở một nơi rộng rãi thoải mái sáng sủa như nhà mình, ở một nơi như vậy, làm sao có thể chịu được chứ.

Vốn Ngã Lâm chỉ muốn mau chóng đi về nhà ngủ một giấc, nào ngờ Thư Văn cũng đi vào trong ngói, cũng chẳng đuổi hẩn đi được, đành để hẩn ở lại. Ngã Lâm mệt chết đi được, cũng chẳng quản được Thư Văn, nhanh chóng nằm lên ghế để ngủ. Thư Văn nói cậu hãy ngồi dậy để hẩn bôi thuốc cho rồi mới nghỉ ngơi, cậu chỉ đáp không cần phải phiền phức như vậy, hẩn có thể đi được rồi, cậu không khóa cửa. Thư Văn đi loanh quanh một hồi, lấy chăn đắp cho Ngã Lâm trước, rồi đi vào trong đun ít nước nóng, sau đó ngồi thổi cho nguội bớt, lấy miếng cao dán vết thương cùng thuốc giảm đau, đem tới trước ghế sofa. Hình như Ngã Lâm đã ngủ, cậu lặng yên nằm quay mặt vào tường. Cái chăn đơn bạc ôm lấy cơ thể gầy gò của cậu, khiến Thư Văn đột nhiên muốn ôm cậu vào lòng.

Thư Văn đặt viên thuốc cùng với cốc nước ấm lên bàn, tới bên cạnh đánh thức cậu, nhẹ nhàng vỗ: “Tiểu Lâm, mau tỉnh lại! Uống thuốc rồi ngủ tiếp!”

Vỗ vài cái, Ngã Lâm mới có chút phản ứng, Thư Văn nhẹ nhàng kéo cậu ra. Bị hẩn động như vậy, Ngã Lâm giật mình mở mắt. Thư Văn đau thắt ruột gan, thấy trên mặt Ngã Lâm, nước mắt đang rơi vô thức. Đôi mắt Ngã Lâm ngập nước trông càng trong suốt, lẳng lặng nhìn Thư Văn. Như bị biểu cảm đau thương của cậu làm chấn động, chưa biết nên làm gì giúp cậu cảm thấy thoải mái hơn, hẩn đã vô tri vô giác tiến tới chủ động đỡ lấy gáy cậu, hôn lên đôi môi nóng rực. Ngã Lâm ngây dại, Thư Văn vẫn hôn cậu, khiến cậu thực sự không biết làm gì? Tựa như mất đi khả năng phản ứng, chỉ có thể trợn tròn mắt, tùy ý để cho hẩn hôn mình. Dù rằng trước đây đã từng hôn nhau rất nhiều lần, nhưng lúc này đây, Thư Văn có thể cảm giác được, Ngã Lâm rất cứng nhắc. Càng ôn nhu hôn cậu, cậu lại càng vô cảm, giống như bao đau thương của cậu, không muốn để hẩn chạm vào.

Chuyện này có nghĩa gì đây? Ông trời đang thương hại mình sao? Nên lúc này, ban cho mình cái hạnh phúc cuối cùng này sao? Bây giờ hạnh phúc, sau này còn gì nữa đây? Ngã Lâm không muốn nghĩ nữa, cậu nhắm chặt hai mắt lại, nước mắt mãnh liệt trào ra. Thư Văn càng lúc càng muốn ôn nhu chăm sóc cho cậu, nhưng nhìn Ngã Lâm, hẩn lại càng tuyệt vọng hơn. Hẩn buông Ngã Lâm ra, thấy nước mắt của cậu vẫn lăn dài, trượt qua nốt ruồi tuyệt đẹp nơi khóe mắt, nhẹ nhàng hỏi: “Người có yêu ta, đúng không?”

Hẩn nhìn Ngã Lâm vẫn không nói lời nào, hỏi tiếp: “Người yêu ta, tại sao lại không cho ta hôn người?”

Ngã Lâm nghe thấy thế, cười khổ, nhàn nhạt đáp: “Người hiểu lầm rồi, chẳng có nguyên nhân gì cả, bây giờ chỉ không thể hôn được thôi.”

Thoảng cái Thư Văn có cảm giác bị tổn thương, hẩn không chịu được bộ dạng đau khổ như vậy của Ngã Lâm. Sâu trong lòng, Thư Văn luôn mong muốn Ngã Lâm có thể đối với hẩn như trước, vì vậy gắng hỏi: “Vì sao lại không thể hôn? Vừa rồi không phải chúng ta hôn nhau sao?”

Ngã Lâm rất muốn nói cho hẩn biết: Đối với người bị bệnh máu trắng nếu hôn người khác sẽ rất dễ bị thương, nếu nhiễm trùng còn chết nhanh hơn. Nhưng rồi cậu lại nghĩ, nếu nói như vậy thật, liệu hẩn có nghĩ mình chết cũng không muốn hôn hẩn không? Ngã Lâm đành lạnh lùng đáp: “Chúng ta không thể hôn

khách được, rất dễ bị nhiễm bệnh.”

Thư Văn rất khó chịu, hắt những tưởng Ngả Lâm định nói cậu không chịu hôn khách nhân mà chỉ mong được hôn mình, nào ngờ câu trả lời của cậu lại đả kích mình đến vậy. Hắt định mắng Ngả Lâm một trận, nhưng nhớ tới quyết tâm muốn khuyên bảo cậu tránh xa con đường này, nên áp chế lại cơn tức giận, hỏi: “Vì sao lại đi làm cái nghề kia? Người nghiện thuốc phiện rồi sao?”

Ngả Lâm ngạc nhiên hỏi lại: “Hút thuốc phiện?”

Thư Văn tận lực khống chế ngữ khí nói chuyện của mình, ôn nhu nói: “Ta nghe nói người hay cầm theo bình thuốc nhỏ, lại còn rất hay uống. Có phải người bị nghiện rồi không? Cái này tốn rất nhiều tiền, bằng không vì sao một trăm năm mươi vạn người dùng hết nhanh như vậy? Bây giờ còn đi bán thân kiếm tiền, bao nhiêu cũng không đủ đâu...”

Ngả Lâm yếu ớt nói lại: “Ta làm như vậy, chỉ là mong mình có thể sống lâu hơn một chút, có gì sai?”

“Muốn sống tốt có nhiều cách a, người đi hút thuốc phiện để tìm vui vẻ là không tốt! Như vậy là tự hủy đi tính mạng của mình đó...”

Ngả Lâm thực sự không thể nghe thêm được nữa, cậu nói nhỏ: “Người có thể đi ra ngoài không? Ta mệt lắm rồi, chỉ muốn ngủ một giấc thôi.”

Thư Văn nhìn vẻ mặt cậu tiêu tụy uể oải, nghĩ thầm sau này có thể khuyên cậu sau, bây giờ phải để cậu nghỉ ngơi cho tốt đã: “Uống thuốc trước đi! Còn nữa, để ta xem vết thương trên người người, cẩn thận bị nhiễm trùng thì sao.”

Ngả Lâm lạnh lùng: “Không cần đâu, người đi về đi, tự ta có thể bôi thuốc được.”

Thư Văn nói: “Tự mình bôi thuốc không tiện đâu! Tuy chúng ta chia tay rồi, nhưng cũng không cần giữ ý tứ. Ta giúp người bôi thuốc xong, người có thể thoải mái nghỉ ngơi hơn, được không?”

Ngả Lâm cười cũng không nổi nữa. Cậu thấp giọng nói: “Ta xin người đó, đi về đi, được không? Xin người đẩy.”

Thư Văn hơi hoảng, vội vàng nói: “Được rồi, đừng nóng giận, ta sẽ để cho người tự bôi thuốc. Người nhớ phải bôi thuốc nhé, ngủ đi cho khỏe. Ta đi đây.”

Sau đó, hắt vội vội vàng vàng đi ra ngoài. Ngả Lâm nhìn hắt đi, trong lòng có bao nhiêu mối tơ vò. Tuy rằng hắt hiểu lầm mình như thế, nhưng không còn sỉ vả mình nữa, còn muốn khuyên can mình bỏ cái nghề mặt hàng này đi, còn mua thuốc cho mình. Chắc hẳn chính là người nộp tiền bảo lãnh rồi, không thì sao vừa mới ra khỏi đó đã gặp hắt. Hắt hẳn cũng có quan tâm tới mình, không thì sao hắt lại biết cái nguyên tắc không được hôn khách nhân, thậm chí còn hỏi thăm những người khác, không thì sao có thể biết mình

luôn mang theo thuốc bên người. Những chuyện này, Ngã Lâm biết, hẳn có nghĩ tới mình, quan tâm tới mình.

Nghĩ lại thiếu chút nữa đã chết dưới bánh xe, trong lòng cậu lại cảm thấy sợ hãi. Nếu như lúc đó chết rồi, chẳng phải những việc này mình đều sẽ không biết được sao? Vừa đuổi hẩn đi, nhưng đã ở trước mặt hẩn lại nhìn không được mà khóc. Mình nỗ lực lâu như vậy, chẳng phải vì muốn sống sao? Mình cố gắng tới mức này rồi, bây giờ bỏ đi không phải phí phạm sao? Ngã Lâm mỉm cười dù nước mắt vẫn rơi, trong lòng tràn ngập ý chí được sống sót. Ngã Lâm cầm túi thuốc của Thư Văn, cởi áo ra, tự quay người nhìn gương, chậm rãi bôi thuốc. Hiện tại phải quý trọng chính mình, như vậy khi hết sóng gió mới có thể thấy hạnh phúc được. Chỉ cần trị hết bệnh, vào học đại học, tất cả những khốn khổ này sẽ quên đi hết, sẽ tan thành mây khói! Ngã Lâm tự nhủ mình không được khóc, lúc này cái mình cần, chính là dũng khí. Cố lên! Không cố gắng, sao có thể thành người! Ngã Lâm! Nỗ lực lên! Ngã Lâm hạ quyết tâm.

Định mặc áo vào nhưng thuốc sẽ dính vào, Ngã Lâm để yên như vậy nằm trên ghế. Cậu nhìn lên trần nhà, tưởng tượng sau này sẽ có bao nhiêu hạnh phúc, bất tri bất giác đi vào giấc ngủ.

Thư Văn rời khỏi tầng hầm, thở dài. Tâm tình hẩn rất phức tạp, nhìn Ngã Lâm bị vây hãm trong vũng bùn, vừa thấy thương vừa thấy giận. Thấy thương cậu không chịu chăm sóc chính mình, rồi cũng tức giận vì cậu đi làm loại nghề này.

Hẩn ngồi ở trong xe, hút điếu thuốc lá, nghĩ cách xem phải khuyên răn cậu như thế nào, để cậu từ bỏ con đường đen tối đó. Cứ ngồi ngẫm nghĩ trong xe suốt nửa giờ, cuối cùng cũng khởi động xe định về nhà. Vô tình nhìn qua kính chiếu hậu, thấy ghế sau có hộp thuốc Vân Nam hẩn mua riêng cho Ngã Lâm.

Đột nhiên Thư Văn nhớ lại lúc xuống xe Ngã Lâm đã chủ động để lại hộp thuốc kia. Cậu thấy hẩn bị trầy xước ở cánh tay nên mới để lại, trong lòng cực kì cảm động bởi tâm ý của cậu. Cậu rõ ràng là có quan tâm tới mình mà! Hẩn muốn gào lên thật to, như vậy thì mình sẽ có thể khuyên bảo cậu thành công rồi! Không bằng rèn sắt khi còn nóng, cậu sẽ mềm lòng với hẩn thôi! Bây giờ phải quay lại khuyên cậu tiếp tục theo đuổi giấc mơ học đại học...

Nhưng Thư Văn lại nghĩ thái độ của cậu với hẩn lúc này. Trông cậu thực uể oải, thôi thì để cậu nghỉ ngơi uống thuốc trước. Dem thuốc về trước rồi sẽ quay lại khuyên vào lúc khác. Tiểu Lâm sao lại cảm thấy xấu hổ chứ, tuy là đã chia tay, nhưng thân thể cậu còn chỗ nào mà mình chưa từng thấy qua đâu? Nghe thấy mình muốn giúp bôi thuốc, sao phải phản ứng dữ dội như thế chứ! Thật là! Thư Văn càng thấy buồn cười (*tự sướng quá a ơi*)! Hẩn hào hứng lái xe đi, tới mấy cửa hàng mua rất nhiều đồ ăn bình thường Ngã Lâm thích, cháo ngô và kem. Thấy cậu lúc này cũng bị sốt, hẩn nghĩ cậu đúng là nên ra ngoài rèn luyện thân thể nhiều hơn, thanh niên hai mươi tuổi sao lại có thể hay ốm đến như vậy chứ? Thư Văn nghĩ đến những kế hoạch định làm cho cậu, cười khúc khích, giống như một hài tử ham chơi, muốn khoe gì đó cho mẹ. Mua xong mấy vật này nọ, hẩn quay lại chỗ tầng hầm.

Gõ cửa mãi, không thấy Ngã Lâm ra mở cửa. Thư Văn mới sực nhớ ra, hay là cậu đang ngủ, nhưng trước đây cậu rất khó ngủ mà, mình đi vệ sinh đêm cậu còn biết, sao có thể không nghe thấy mình gọi... Hay là... Chết tiệt!!!

Hẩn chạy ra phía cửa sổ không ngừng gọi: “Ngã Lâm! Ngã Lâm!” Gọi bao nhiêu lâu, vẫn không thấy động tĩnh gì, rốt cục làm cho chủ nhà bên trên bức mình thò đầu xuống mắng: “Đừng có gọi nữa! Định không

cho ai ngủ hay sao?”

Thư Văn nhìn thấy chủ nhà, nhanh chóng nghĩ ra, nói: “Đại tỷ, tôi là bằng hữu của Ngả Lâm! Cậu ấy đang bị bệnh, hình như có chuyện rồi, gọi không có thưa, đại tỷ giúp tôi mở cửa được không?”

Chủ nhà thấy Thư Văn, nói a một tiếng: “Anh chính là người lần trước giúp cậu ấy dọn nhà hả?”

Thư Văn nhanh nhẹn gật đầu: “Đúng đúng! Là tôi, đại tỷ còn nhớ tôi!”

Chủ nhà có cảm tình tốt với Thư Văn. Đợt trước Thư Văn dọn nhà, có cho bà một ít tiền báo đáp, nên bà ta không ngại Thư Văn, lập tức cầm chìa xuống mở cửa cho Thư Văn, nói: “Gần đây trông cậu ấy có vẻ không khỏe đâu! Hồi cũng không nói. Có lúc bị sốt cao rồi còn chảy máu mũi, có lần tôi phải đưa cậu ta tới bệnh viện, một thân một mình sống ở ngoài thật không dễ dàng.”

Thư Văn nghe chủ nhà nói vậy, lòng như lửa đốt. Giục chủ nhà mở cửa nhanh, cảm ơn một câu rồi vội lao vào nhà. Đập vào mắt hắn đầu tiên, chính là hình ảnh Ngả Lâm đang cởi trần nằm trên ghế sofa.

23. Chương 22

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Thư Văn không thể tin vào mắt mình, sao đó có thể là Ngả Lâm. Da trắng nhợt nhạt, một tia huyết sắc cũng không có. Tuy lúc nhìn cậu mặc quần áo, cũng thấy cậu tiêu tụy đi nhưng không thể ngờ lại gầy đến thế này! Hắn nhìn thấy rõ cả xương sườn của cậu, chỗ gãy trước đây vẫn còn vết thâm đen. Đau lòng nhất chính là, trước đây thân thể này trong tay hắn luôn trơn láng, bây giờ đầy rẫy những vết thương to nhỏ! Các vết này ở khắp người, phần bụng hắn đánh Ngả Lâm hôm qua vẫn còn bầm tím. Thư Văn nhìn thấy cả chỗ bị tên côn đồ đâm đêm hôm đó. Trước những vết thương chồng chất này, hắn vừa sợ vừa giận.

Thư Văn biết có những người đặc biệt thích ngược đãi khi quan hệ để tìm khoái cảm. Nhưng hắn không dám tin cái loại khách này mà Ngả Lâm cũng dám đồng ý! Trên người cậu có đủ loại vết thương: chỗ bị bỏng, chỗ bị trầy da, nơi có vết roi da, vết dây thừng trói lại. Tầng tầng lớp lớp phủ lên da thịt mỏng manh này. Viên mắt Thư Văn đỏ lên, hắn thương Ngả Lâm, đau lòng muốn chết.

Hóa ra lí do cậu không cho hắn bôi thuốc, là vì những vết thương chằng chịt này. Quả nhiên Ngả Lâm vẫn mê man, Thư Văn tiến đến, run run dang tay ôm lấy cậu. Ngả Lâm bị sốt cao, toàn thân phát nhiệt. Vì vậy mà mơ mơ màng màng, cảm giác có người đang nâng mình lên, chạm vào vết thương trên người. Cậu cố gắng ép mình tỉnh lại, thì thào một mình: “Không! Đừng đụng vào... Đừng...”

Thư Văn lo lắng, vội vàng đặt Ngả Lâm trở lại, lấy chiếc chăn bên cạnh quần lấy người cậu rồi bế cậu lên. Nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng, hần khẽ nói: “Ta sẽ mang người đi bệnh viện.”

Ngả Lâm được hần ôm đi như vậy, từ từ tỉnh lại, nghe hần nói muốn mang mình tới bệnh viện, lập tức giãy giụa từ chối: “Không cần, chỉ là sốt thôi, ta uống thuốc là được rồi.”

Thư Văn buông cậu xuống, mau chóng đem thuốc hạ sốt tới: “Đi truyền nước biển đi, nghỉ vài ngày cho khỏe đã.”

Ngả Lâm uống thuốc hần đưa, chỉ đáp lại: “Không được, túi truyền nước giá vài ngàn, ta không có tiền.”

Thư Văn nói: “Người lại khách khí với ta sao? Ta còn tính tiền với người chắc?”

Ngả Lâm không muốn nói chuyện bệnh tật này với hần, vì vậy hỏi: “Làm sao người vào được đây? Chủ nhà mở cửa à? Người quay lại làm gì?”

Lúc này Thư Văn mới nhớ ra vì chuyện gì mình quay lại. Hần chỉ đồng đồ ăn và thuốc đặt trên bàn, nói: “Người không mở cửa thì ta phải gọi chủ nhà chứ sao. Ta nhìn kĩ nhà người rồi, chẳng có đồ ăn gì nên ta đi mua vài thứ, chúng ta cùng nhau ăn được không?”

Ngả Lâm nhìn lên bàn, toàn là những thứ cậu thích ăn nhất. Trong nháy mắt, tự nhiên cậu rất muốn khóc. Vội vàng kìm nén lòng mình lại, cậu mỉm cười nói: “Người tốt quá, mời ta ăn như vậy. Đa tạ người.”

Nhìn Ngả Lâm cười, Thư Văn cũng cười. Hần thấy trong lòng thật thỏa mãn. Hần lấy đĩa ra đút cho Ngả Lâm mấy miếng thịt bò, chợt nhớ ra cái gì, quay lại lấy cháo ngô, nói: “Ta nhớ người cứ lên cơn sốt là thích ăn món này, ta có mua rồi, hâm nóng lại cho người nhé?”

Ngả Lâm lắc đầu nói không cần, cố húp miếng cháo trong tay hần, dù cháo rất ngọt nhưng vẫn khó nuốt trôi. Thư Văn lấy hộp kem ra nói: “Người nhìn xem, tại người không mở cửa nhanh, nên kem chảy hết mất rồi. Muốn ăn bây giờ không hay ta cho vào tủ lạnh?”

Ngả Lâm trông thấy kem, sắc mặt thoáng đã ảm đạm. Lúc này, thấy nó chỉ có nghĩa muốn nhắc nhở cậu rằng: Người Thư Văn yêu là Lý Khả, rõ ràng không phải Ngả Lâm. Trước đây mỗi lần Ngả Lâm sốt cao, Thư Văn đều mua kem về cho cậu ăn. Cậu cứ mơ tưởng được yêu chiều gì chứ, kết quả mỗi lần như vậy cũng chỉ là thể thân cho Lý Khả được Thư Văn chăm sóc thôi. Càng nhớ, lại càng thấy khổ sở. Cậu lắc đầu nói không muốn ăn, lặng lẽ đứng dậy mặc quần áo. Thư Văn khó hiểu hỏi lại: “Làm sao thế? Không phải người thích ăn cái này nhất sao? Mỗi lần sốt cao đều đòi ăn kèm còn gì.”

Ngả Lâm nhìn hần đáp: “Ta không thích ăn cái này chút nào, thực sự đó.”

Thư Văn không hiểu được suy nghĩ của Ngả Lâm, nhưng trông cậu đột nhiên trầm mặc, làm hần bất giác thấy thương yêu. Hần buông hộp kem xuống, bất đắc dĩ cười, nói: “Được rồi, không ép người đâu, thực

sự rất khó chiều mà. Không ăn cũng được, mau lại ăn cơm đi, còn uống thuốc nữa. Nhưng người thực sự không muốn tới bệnh viện cho yên tâm sao?”

Ngả Lâm lắc đầu, yên lặng ngồi xuống dùng đồ ăn trên bàn. Rốt cục Thư Văn đang toan tính cái gì đây? Đã quyết định chung sống cùng Lý Khả rồi, cậu cũng đã tránh xa bọn họ rồi, sao hắn còn muốn gì nữa?

Thư Văn im lặng đợi một lúc, nhìn Ngả Lâm ăn, rồi cố gắng nói chậm rãi: “Tiểu Lâm, sau này... đừng đến làm việc ở quán bar nữa được không?”

Thấy Ngả Lâm không nói câu nào, hắn tiếp tục: “Cũng đừng hút thuốc phiện nữa. Người thấy đó, bao nhiêu tiền cũng không đủ dùng, hơn nữa sự việc này càng sa lầy càng không rút chân ra được đâu! Mà càng khiến người người không khỏe. Người xem lại bộ dạng mình bây giờ đi, quá tiêu tụy rồi! Người mới có hai mươi tuổi thôi mà, sau này sẽ có cuộc sống tốt hơn, đừng tự giày vò bản thân như thế.”

Ngả Lâm càng nghe càng khó chịu, một lần nữa ngẩng cao đầu trả lời cương quyết: “Ta không hề hút thuốc phiện.”

“Người cũng đừng có gạt ta nữa được không? Nhìn cánh tay người đi, bao nhiêu vết tiêm châm li ti thế kia, còn rỉ máu nữa. Hơn nữa, nếu không hút thuốc phiện, một trăm năm mươi vạn kia không đủ cho người sống tốt hay sao, còn tới quán bar làm cái nghề này? Ta không biết người bị nghiện từ lúc nào, nhưng chắc chắn không thể lâu được. Người đừng nản lòng, cũng đừng tự ti, ta sẽ không hại người! Ta sẽ giúp người bỏ nó, được không?”

Ngả Lâm hững hờ đáp: “Người thích cai nghiện thì tự đi mà làm, ta không có công phu đó.”

Thư Văn thở dài: “Tiểu Lâm, người vẫn luôn là một thanh niên có chí tiến thủ, rõ ràng muốn học đại học cơ mà. Người luôn nói học xong sẽ tới công ty ta làm việc sao? Vì sao không tiếp tục theo đuổi giấc mơ của mình? Hết lần này tới lần khác tuột tay khỏi nó? Sau này... đừng hút thuốc phiện nữa, cũng đừng tới quán bar kia làm nữa, nguy hiểm lắm! Vạn nhất mắc bệnh, hỏng cả đời. Còn nữa! Người mới hai mươi tuổi, còn rất nhiều thứ đang chờ đợi mà.”

Ngả Lâm cười khổ nói: “Muốn thành người tốt như người nói, cũng phải có tiền mới thành được. Ta hiện tại không có tiền.”

Thư Văn thấy cậu nói vậy, vội vã thề thốt: “Ta có thể giúp người mà! Người cần bao nhiêu tiền? Cứ nói cho ta biết, sau này coi như người là đệ đệ của ta, có gì khó khăn có thể tìm tới ta, ta sẽ giúp người. Nếu người không có tiền sinh hoạt, ngày mai ta sẽ gửi hai vạn vào sổ tiết kiệm của người, người cứ yên ổn ở nhà chăm chỉ ôn thi đại học, sau này đỗ rồi, cứ yên tâm, ta sẽ lo toàn bộ tiền học cho người, cứ yên tâm theo đuổi ý nguyện đi. Khi đó, tất cả sẽ đạt được thôi! Hơn nữa, còn có ta ở đây, người không phải lo lắng gì cả, có ca ca nào lại không quan tâm cho đệ đệ đâu? Người thấy ta nói đúng không?”

Ngả Lâm nghe xong chữ “đệ đệ” thì cười nhẹ, chờ Thư Văn dứt câu, mỉm cười đáp lại: “Ta có vận may gì đây lại có thể có một người ca ca vĩ đại như người nhỉ?”

Thư Văn hơi tức giận, sao Ngả Lâm lại cố chấp như thế? Muốn mắng, nhưng lại sợ cậu tự ái, đành ôn nhu nói: “Ta có thể giúp người, có thể cho người tiền, có thể quan tâm tới người mà. Tiểu Lâm, đừng cố chấp nữa, ta quan tâm người cũng vì khoảng thời gian chúng ta từng chung sống với nhau. Ai lại đi quản một người xa lạ chứ? Ta đối với người như vậy, cũng là vì một lòng quan tâm, người đừng từ chối lòng tốt của ta, được không?”

Ngả Lâm không hề gật đầu: “Ca ca vĩ đại, người có thể cho ta được bao nhiêu tiền?”

“Tất cả những gì người cần, chi tiêu sinh hoạt, tất cả đều có thể cho người, chỉ cần người quay về chính đạo, không làm cho ta thất vọng.”

Ngả Lâm nói: “Kì thực bằng hữu của ta đang mắc một bệnh hiểm nghèo, cần rất nhiều tiền chữa trị.”

Lần này Thư Văn bực mình thực sự, lập tức muốn ức chết: “Tiểu Lâm! Người thích như thế sao? Lừa ta một trăm năm mươi vạn cũng dùng cái cớ này, người tưởng dùng lại thì ta tin người sao? Người có bằng hữu hay không có bằng hữu sao ta không biết? Ta với người ở cùng nhau một thời gian dài như vậy cũng không hề thấy người có bạn bè.”

Ngả Lâm chỉ mỉm cười: “Ta chỉ đùa chút thôi, kích động cái gì? Ta sớm đã biết người không tin tưởng ta.”

Thư Văn thở phào nhẹ nhõm, nói: “Đừng... đùa kiểu đó nữa được không? Ta đang rất nghiêm túc. Tiểu Lâm, nghe ca ca một câu đi, hãy gắng học tốt. Người thông minh như thế, tương lai nhất định sẽ là một nhân tài, đừng tự phá hủy chính mình. Người cần gì, muốn làm gì, ta đều có thể giúp người, cứ nói cho ta!”

Ngả Lâm không hề gật đầu, đáp hờ hững: “Ta biết rồi!”

Thư Văn rất cao hứng, cuối cùng cũng thành công rồi. Giúp Ngả Lâm có được tiền đồ tốt, hẳn sao có thể không vui vẻ. Nghe xong những lời này, Ngả Lâm nghĩ mình còn chịu ủy khuất gì nữa đây? Nhưng cậu rõ nhất, vừa rồi mới dấy lên được tia hi vọng, đã bị vật gì đó vô tình đập tan. Trên đời này, người duy nhất có thể dựa vào, quả nhiên chỉ có chính mình thôi. Thư Văn cao ngạo, vọng tưởng có thể cứu vớt cả thế giới sao? Hẳn thậm chí còn không nghe mình, mà mình cũng chẳng giải thích được gì. Dù không biết gì cả, nhưng hẳn vẫn nói rất nhiều, chỉ một mực làm theo ý mình, thực buồn cười.

Lúc này mới ăn được một chút, đau đớn trong lòng lại làm cho cậu buồn nôn. Thôi thì cũng nên lưu lại cho bản thân một phần tôn nghiêm đi, nghĩ thế, cậu cười với Thư Văn, Thư Văn nói cái gì cậu cũng đáp ứng. Thấy Ngả Lâm thuận theo ý mình, trong lòng Thư Văn sung sướng nghĩ có thể dùng lời nói giúp cậu cải tà quy chính. Hắn ăn cơm tối với Ngả Lâm, vừa ăn vừa trò chuyện này nọ, hơn một tiếng đồng hồ. Cuối cùng sau khi Ngả Lâm xác nhận sau này sẽ không làm chuyện kia nữa, Thư Văn mới an tâm rời đi. Ngả Lâm cũng không có ảo tưởng gì nhiều, nếu trên đời này chỉ có thể dựa vào chính mình, thì cũng phải giữ mình cẩn thận. Cậu lục túi thuốc trên bàn, theo chỉ dẫn uống thuốc giảm sốt. Phải mau chóng dưỡng bệnh, mau chóng kiếm tiền, mau chóng làm hóa trị, sau đó phẫu thuật thành công, cuối cùng có thể sống sót.

Thư Văn không biết mình bị sao nữa? Nhìn Ngả Lâm phá hủy bản thân, khiến lòng hắn đau đớn. Trong đầu hắn chỉ tràn ngập có thân ảnh của Ngả Lâm. Về nhà, dù đường đường chính chính đối mặt với Lý Khả,

hắn không hề có một chút tình cảm mãnh liệt nào. Thậm chí đôi lúc nhìn Lý Khả, lại nhớ đến Ngả Lâm. Ngả Lâm thích uống trà xanh, Ngả Lâm biết làm điều, Ngả Lâm thông minh học tập chăm chỉ, Ngả Lâm đẹp dễ thanh tú hơn người... Tuy... chỉ là những chi tiết nhỏ... Nhưng hết lần này tới lần khác đều hiện lên trong đầu hắn. Hắn thậm chí dần hoài nghi chính mình, rốt cục có còn yêu thương Lý Khả hay không? Nếu như nói yêu, vậy thì sao ở ngay bên y, mình lại liên tục nhớ đến người khác? Nếu như nói không yêu, tại sao lại luôn mong mỗi y trở về, luôn nhớ tới y, luôn cảm thấy không cam tâm?

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không thể giải thích được nguyên do. Vậy nên hắn khẳng định trong đầu, bây giờ cứ như vậy là được rồi, quan hệ với Lý Khả là chung sống cả đời. Hiện tại y toàn tâm toàn ý dựa vào mình, mình cũng không thể phụ bạc y (*-Ờ bh mới hết trì độn đây:-w*). Nhưng cũng không quên Ngả Lâm, bây giờ với hắn mình là ca ca, chỉ giáo cho hắn về đường đi đúng đắn. Hắn đang lúc khó khăn, mình phải giúp đỡ hắn, giáo dục hắn. Sau này hắn học hành thành tài, sẽ có được hạnh phúc, khi đó hắn có hoài niệm quãng thời gian khó khăn này, cũng sẽ nhớ đến một người ca ca hảo tâm giúp đỡ hắn, vậy là được rồi.

Sau này cậu sẽ tìm được hạnh phúc riêng của mình, tìm được một cô gái xinh đẹp, rồi sẽ sinh con đẻ cái, mua nhà làm việc, con của cậu chắc chắn cũng khả ái giống cậu, cái miệng xinh xắn liên tục gọi ba ba, ba ba... Nghĩ tới chuyện đó, trong tương lai hạnh phúc của cậu không có hắn, tự dưng, Thư Văn lại thấy trong lòng có chút khó chịu?

24. Chương 23

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Ngả Lâm nằm ở nhà nghỉ ngơi ba ngày, chờ thân thể không còn mệt, mấy vết bầm tím bớt đi một chút, rồi bắt đầu tới quán bar đợi khách. Ngày hôm nay, ở cửa quán bar, cậu gặp một người không ngờ: đó là Tiểu Kỳ. Không còn bộ dạng của một thanh niên tràn đầy sức sống như trước, sắc mặt Tiểu Kỳ khô vàng, quần áo tả tơi ngồi xổm ở góc đường, trong tay cầm một cái bát méo mó, xin tiền bố thí từng người qua lại. Ngả Lâm chợt ngây dại, đó có thể là Tiểu Kỳ sao? Ngả Lâm vừa đau lòng vừa hoài nghi, chậm rãi đi tới trước mặt cậu ta. Sao lại ra nông nỗi này? Tiểu Kỳ ngồi ở đây ăn xin đã một ngày nay, bỗng nhiên thấy có bóng người đến gần, không biết vì sao lại giật mình, đứng bật dậy nép vào tường. Ngả Lâm nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Kỳ...”

Tiểu Kỳ nghe thấy tiếng gọi, mờ mịt nhìn xung quanh, tìm kiếm nơi phát ra âm thanh. Ngả Lâm nhìn cậu, hai mắt cậu đã mù lòa, lo lắng Tiểu Kỳ sợ hãi, nhẹ giọng hơn nữa: “Tiểu Kỳ...”

Cuối cùng Tiểu Kỳ cũng đáp lại, giọng nói khàn khàn mỗi một: “Là Ngả Lâm... Có phải không?”

Ngả Lâm không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với cậu mà khiến cậu trở nên như vậy, khổ sở ôm lấy thân hình run rẩy của Tiểu Kỳ, nói: “Tiểu Kỳ! Là tôi! Tiểu Lâm đây!”

Tiểu Kỳ xúc động ôm cậu, nức nở: “Tiểu Lâm! Tiểu Lâm! Tiểu Lâm...”

Lần này gặp lại nhau sau bao lâu, mà cả hai đã không còn như trước. Ngả Lâm không tới quán bar, nhanh nhẹn gọi xe, mang Tiểu Kỳ bị mù về căn phòng ở tầng hầm mà cả hai từng sống chung.

Giúp cậu tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo tử tế, rồi xuống bếp làm đồ ăn cho cậu. Chờ mọi việc bình tâm trở lại, Ngả Lâm mới hỏi Tiểu Kỳ lý do vì sao lại thành ra như vậy, một năm qua với cậu, đã có sự thay đổi lớn lao. Tiểu Kỳ thoát nhìn về mặt từng trải mà vô cảm, nhưng khi nói ra rồi, lại khiến cho Ngả Lâm không cầm được nước mắt. Cậu ôm lấy Tiểu Kỳ an ủi, tuy có khóc tới đâu, cũng không sao sánh được với đau khổ đã trải qua... Sau khi rời khỏi Thư Văn, Tiểu Kỳ trở về quán bar đi tiếp khách như trước. Lúc đó cậu gặp được một nam nhân cực kì tâm đầu ý hợp, hẳn ta không chỉ bỏ người bạn gái đã đính hôn, không hề khinh rẻ nghề nghiệp của cậu, muốn cùng cậu chung sống tới hết đời. Nam nhân này vốn là người lắm tiền, còn có gia đình quyền thế, cha mẹ dù có bức hôn, hẳn cũng từ bỏ gia đình, theo Tiểu Kỳ chung sống. Tiểu Kỳ cảm động bởi tấm chân tình của hắn, nên đã cùng thề ước sẽ sống với nhau suốt đời, đồng sinh đồng tử. Nhưng trời có chiều lòng ai bao giờ, vị hôn thê bị hắn vứt bỏ tụt sọt, tuy không thành công, nhưng bị mất đi thủy tinh thể, trở thành một người mù. Người đàn ông đó khóc lóc nói với Tiểu Kỳ rằng: “Tuy người anh yêu là em, nhưng anh không thể bỏ rơi cô ấy. Cô ấy vì bị anh hại mà thân tàn ma dại, nếu anh không có trách nhiệm, sẽ thành người bất nhân. Cả đời này, anh đã hại cô ấy, phụ cả em, mong cho kiếp sau chúng ta có thể chung sống một chỗ, lúc đó anh sẽ bù đắp cho em.”

Lúc đó Tiểu Kỳ rất yêu hắn, một người nam nhân yêu mình như vậy, sao có thể buông tay? Cậu đi tìm vị hôn thê kia, nhưng khi gặp được, trông thấy đôi mắt vô thần, mù lòa của cô gái, cậu biết mình đã sai rồi, sao có thể cướp đi hạnh phúc của người đáng thương như thế?

Cậu tìm đến người đàn ông kia, nói là đồng ý chia tay, nhưng muốn ở cùng hắn một đêm cuối cùng. Đêm ấy khi hai người quan hệ xong, hắn ta đột nhiên nói là quá yêu Tiểu Kỳ! Không có Tiểu Kỳ thì chẳng khác nào bị chết, không sao sống được. Thế nên hắn quyết tâm, trả giá cho cô gái bằng đôi mắt của mình, như vậy mới có thể quang minh chính đại sống cùng với Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ khóc, một người nam nhân tốt như vậy, đúng là vô pháp khiến cậu có thể buông tay. Rồi cậu nói rằng hay là chúng ta mỗi người đền cho cô ấy một con mắt, sau này hai người một mắt sống hạnh phúc cả đời bên nhau cũng được! Nam nhân kia đồng ý, hứa với cậu sống hạnh phúc cả đời. Thế nhưng sau khi phẫu thuật, mọi thứ đều thay đổi.

Họ đánh thuốc mê Tiểu Kỳ, rồi mổ lấy luôn cả hai bên giác mạc, để cấy vào mắt cho vị hôn phu của hắn ta. Pháp luật Trung Quốc không cho phép người sống hiến tạng, nên gia đình quyền thế kia đã làm giấy tờ giả rằng Tiểu Kỳ đã chết. Tên đàn ông đồn mạt kia, sau đấy liền quang minh chính đại kết hôn cũng bạn gái. Tiểu Kỳ tới tận lúc đó mới biết được, hóa ra mình đã mắc lừa, nữ nhân kia vốn dĩ đã sớm bị mù, không tìm ra người hiến giác mạc, hẳn ta rất yêu cô ấy, nên đã quyết định lên kế hoạch lừa người lấy giác mạc cho người yêu. Tiểu Kỳ không cam tâm bị lừa, bao nhiêu lần thưa kiện, nhưng đều bị gia đình kia dùng thế lực cản trở. Gần đây nhất, bị họ coi như cái gai trong mắt, thuê xã hội đen tới đánh cho cậu một trận, đe dọa chuẩn bị quan tài.

Đây chính là hiện thực, Tiểu Kỳ không còn cách nào khác, nhưng cậu không cam chịu chấp nhận số mệnh, cậu muốn đòi công đạo! Trước tiên là phải kiếm tiền, cậu về làm nghề cũ, trở lại quán bar. Tuy nhiên không ai chấp nhận cho một tên mù như cậu làm việc. Dần dần cậu rơi vào đường cùng, hoàn cảnh đã dồn ép cậu tới mức phải ra đường ăn xin để kiếm sống.

May sao, gặp được Ngả Lâm, không thì đêm nay cậu phải loạng choạng đến gầm cầu ngủ rồi. Ngả Lâm xúc động ôm cậu, an ủi, không cần phải lo lắng nữa rồi, có tôi ở đây, cậu sẽ không cần lo chỗ trú ngụ nữa! Cậu muốn trả thù nam nhân kia, trước tiên là phải sống sót, phải cho hắn thấy, người bị hắn cướp mất giấc mạc, nhưng vẫn có thể sống tốt! Không những thế mà là sống rất rất tốt!

Tiểu Kỳ lập tức đồng tình, cậu nói rất đúng. Tôi cũng muốn được giống như cậu, không chùn bước, muốn có bản lĩnh như cậu, học đại học, đường đường chính chính làm người tốt!

Ngả Lâm đáp: “Tất nhiên là phải nỗ lực rồi, chúng ta sẽ cùng nhau cố gắng!”

Bỗng nhiên nhớ ra điều gì, Tiểu Kỳ hỏi: “Chẳng phải cậu đã thi đỗ rồi sao? Tháng sáu có cuộc thi, bây giờ khai giảng rồi! Sao nghe giọng cậu nhiều ủy khuất như vậy, hẳn là có chuyện gì xảy ra rồi phải không?”

Ngả Lâm cười khổ trả lời: “Tất nhiên tôi đã cố gắng, nhưng thành công hay không đâu có nằm trong ý muốn.” Thấy khó hiểu Tiểu Kỳ liền truy hỏi tới cùng, cuối cùng Ngả Lâm cũng đem chuyện sau khi cậu bỏ đi tới gần đây nói cho Tiểu Kỳ biết.

Giờ đến lượt Tiểu Kỳ thông cảm phần uất cho cậu. Tiểu Kỳ đã sớm cảm thấy Thư Văn không hề yêu thật sự nên mới bỏ đi như vậy, hóa ra là do Lý Khả! Nghe Tiểu Kỳ mắng, Tiểu Lâm liền biện hộ cho hắn, nói rằng dù hắn không yêu thật lòng, cũng đừng nên lên án hắn!

“Bây giờ tôi cũng chẳng cố được nữa, giải thích hay không giải thích cho Thư Văn cũng chẳng giải quyết được gì. Hơn nữa anh ấy căn bản không tin tôi, tôi cũng chẳng có chứng cứ gì cho anh ấy tin, giải thích làm gì, để tự chuốc nhục a?”

Tiểu Kỳ nói: “Còn có tôi đây cơ mà, để tôi nói cho hắn biết tất cả đều là âm mưu của Lý Khả! Tôi sẽ nói với hắn cậu vô tội!”

“Vô dụng thôi, trên đời này, người anh ấy tin tưởng nhất chỉ có Lý Khả. Hơn nữa bây giờ tôi làm cái nghề này, anh ấy lại càng không thể tin tôi được nữa. Mong cậu đừng đi tìm anh ấy, tôi còn muốn giữ chút tôn nghiêm cho bản thân.”

“Thể hiện tại cậu đang làm gì? Không phải ở tiệm bánh ngọt sao?”

Ngả Lâm lắc đầu trả lời: “Tôi cần tiền, nên tới quán bar làm việc rồi.”

Tiểu Kỳ chỉ biết thở dài, im lặng một hồi lâu, mới nói: “Vì sao vậy? Chính cậu luôn khuyên tôi từ bỏ nghề này? Sao bây giờ đến cậu cũng?... Vì sao lại cần tiền nhiều như vậy?”

“Cậu phải thể không được cho Thư Văn biết, tôi mới nói.”

Tiểu Kỳ không đồng ý: “Sao có thể thề thế được, tôi muốn cho hắn biết rằng cậu vô tội! Cậu làm gì cũng có nguyên nhân, chứ không phải là lừa hắn!”

Ngả Lâm nài nỉ: “Cầu xin cậu đấy, anh ấy nhất định sẽ không tin, sẽ lại nghĩ tôi dùng có này để lừa tiền anh ấy thôi! Tôi cũng không cần anh ấy biết, tự tôi có kế hoạch để kiếm tiền chữa bệnh, nên đừng có nói cho anh ấy, nói vậy chỉ khiến anh ấy càng thêm khinh bỉ tôi thôi.”

Tiểu Kỳ có chút do dự, nên Ngả Lâm nói: “Tôi bị bệnh máu trắng.”

Đã oán hận cuộc sống của mình, lại càng thương cảm cho tình cảnh của Ngả Lâm, trời cao đúng thật bất công, Tiểu Kỳ ôm chặt Ngả Lâm, chỉ biết gào khóc.

Ngả Lâm cũng khóc rất nhiều, cậu nhẹ nhàng vỗ lưng Tiểu Kỳ, nói: “Đừng lo lắng, tôi vẫn có thể sống, hơn nữa, còn muốn sống thật tốt. Chúng ta đều phải sống sót, được chứ?”

Tiểu Kỳ đáp ứng: “Đúng vậy, chúng ta không cần ai thương hại, chính chúng ta cũng có thể sống tốt! Cậu đừng có lo lắng, hai người chúng ta sẽ cùng kiếm tiền, nhất định có thể chữa hết bệnh cho cậu. Khi còn bé tôi đã từng học qua dương cầm, ngày mai sẽ đi xin việc đánh đàn ở quán nào đó!”

Tiểu Kỳ quả nhiên làm việc rất nhanh, cậu nhờ Ngả Lâm bảo chứng thân phận cho mình, đi kiếm việc đánh đàn dạo trong mấy quán trà, tuy nhiên không kiếm được nhiều tiền, cậu còn xin làm thêm trong quán mắt xa, mấy nhà tắm công cộng. Nghề này kiếm được khá hơn, làm tốt còn được khách thưởng tiền boa, dần dần cậu được chuyển sang làm chính, đánh đàn dạo chỉ là nghề kiếm thêm. Cố gắng kiếm tiền, cậu muốn giúp Ngả Lâm được chữa khỏi bệnh, sau này còn phải hóa trị nữa chứ.

Hai người sống nương tựa vào nhau, khổ cực cũng bớt đi phần nào. Ngả Lâm vẫn kiên trì tiếp khách, bởi chủ yếu tiền thuốc chỉ có thể dựa vào nghề này mà duy trì, bản mình nguy hiểm khổ cực, nhưng là cách duy nhất có thể kiếm được năm mươi vạn. Cậu rất thương Tiểu Kỳ, bị người yêu lừa dối, không chỉ mất đi đôi mắt, còn mất cả lòng tin. Tiểu Kỳ đang cố gắng kiếm tiền, nếu tương lai mình tốt đẹp hơn, nhất định sẽ giúp cậu ấy chữa khỏi đôi mắt.

Tiểu Kỳ rất mến Ngả Lâm. Cậu ấy luôn yêu thương người đó như vậy, bây giờ chỉ vì sinh tồn mà phải làm nghề trái với lương tâm. Mình chẳng thể giúp gì cho cậu ấy, bây giờ trông cậu ấy khổ cực như vậy đành phải nhắc nhở bảo bạn. Tuy vội vã kiếm tiền nhưng Ngả Lâm vẫn phải chú ý đến bản thân, đứng nên quá sức, nếu thân thể không chịu được thì tiền kiếm được sau này cũng vô dụng. Ngả Lâm nghe lời cậu, sau đấy không còn ép buộc bản thân quá đáng nữa. Cậu hết sức kiếm tiền chữa bệnh, nhưng thân thể mới là quan trọng nhất, không thể tự hại mình. Bây giờ mà xảy ra chuyện gì, có kiếm ra bao nhiêu tiền cũng là vô ích, còn phải giữ sức sau này chiến đấu với hóa trị nữa.

Có Tiểu Kỳ ở bên an ủi khuyên bảo, cảm giác dễ chịu hơn nhiều. Dù sao về nhà cũng có người quan tâm hỏi han, có người biết mình vất vả khổ cực, có người để chia sẻ, thực sự khiến Ngả Lâm giảm bớt áp lực, tâm tình khá hơn rất nhiều.

25. Chương 24

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Tâm tình Thư Văn gần đây không vui lắm. Sắp đến cuối năm, chuyện trong công ty bẽ bộn, nên dù rất muốn đi xem Ngả Lâm đau ốm ra sao, nhưng không thể tới được, chỉ có thể gọi điện cho cậu mà ân cần hỏi han. Tất nhiên Ngả Lâm không nói mình vẫn tiếp tục đi quán bar tiếp khách, Thư Văn chỉ biết chờ tới khi hoàn thành đồng công việc mới có thể qua xem. Nhưng hết lần này tới lần khác Lý Khả quẩn quýt mè nheo bảo muốn có tiền xây dựng sự nghiệp riêng. Y nói bây giờ khó tìm đối tác, không bằng tự mình lập công ty kiếm tiền. Thư Văn thật sự không muốn nghe y nói tới việc này. Hắn thấy y thực kỳ lạ, chưa bao giờ đi làm ở công ty nào, mà đã muốn thành giám đốc rồi. Tuy nhiên cứ bị y ôm chặt nì nèo mãi, không có cách nào khác, đành phải miễn cưỡng đồng ý sẽ giúp đỡ y.

Lý Khả tìm được một người muốn góp sức với y nữa, có thể thành lập chung. Chỉ cần Thư Văn cho y vay một nghìn vạn là có đủ vốn thành lập công ty, đến khi hoạt động ổn định có thể nhanh chóng hoàn trả tiền. Một nghìn vạn không phải là con số nhỏ, tuy Thư Văn không phải không có, nhưng muốn lấy khỏi ngân hàng không thể nhanh chóng đơn giản mà được. Hắn nói với Lý Khả, đối tác kia còn chưa thấy mặt, không biết có đáng tin hay không? Sau này hoạt động thì làm ăn kiểu gì? Mỗi lần như vậy Lý Khả đều thề thốt rằng đã thỏa thuận với người ta cả rồi, hiện tại đều chuẩn bị xong xuôi, chỉ còn thiếu tiền nữa thôi. Thư Văn yêu cầu y nói tỉ mỉ kế hoạch hoạt động của công ty, hắn thực sự không an tâm chút nào. Lý Khả muốn mở công ty môi giới việc làm. Bây giờ sinh viên ra trường rất khó tìm việc nên y muốn làm đối tượng bắc cầu giúp họ dễ tìm việc ưng ý hơn. Thư Văn nghĩ ý định này rất hay, nhưng tỉ mỉ là như thế nào?

Lý Khả trình bày rằng sinh viên mới tốt nghiệp thì sẽ cho đăng kí trước, sau đó bảo bọn họ ra ngoài lôi kéo bạn bè tới công ty của mình đăng kí thêm, đến khi đủ số người thì đưa tới các công ty khác để bọn họ chọn lựa. Thư Văn nhú mày, thế số người đó còn lại chưa có việc làm sẽ tính sao?

Lý Khả đáp y vẫn sẽ để cho bọn họ đi giới thiệu công ty với sinh viên mới tốt nghiệp, nếu giới thiệu được nhiều sẽ trả tiền cho họ, coi như cấp tạm một công việc tại công ty mình đi, hơn nữa khi tìm được được vị trí tốt, y sẽ ưu tiên cho họ.

Thư Văn vặn hỏi sao y không tìm tới nơi cần người trước, để đủ số lượng đăng kí mới tìm công ty chẳng phải là lừa đảo người ta sao? Sẽ sinh ra rất nhiều rắc rối đó.

Lý Khả chê Thư Văn gốc gác nghèo, hiện tại thị trường việc làm thiếu thốn, khi mình có người thì họ ắt sẽ tự tìm tới.

Thư Văn vẫn cảm thấy không yên tâm, nên càng gắng hỏi chi tiết. Lý Khả làm loạn lên không muốn nói nhiều ra. Thư Văn cũng không muốn nói nữa, chỉ bảo với y hắn muốn gặp mặt đối tác đó để tìm hiểu kĩ hơn.

Lý Khả nói đối tác của y rất giỏi nghiệp vụ, còn có rất nhiều kinh nghiệm. Thế là y sắp xếp một cuộc hẹn ở quán rượu cho Thư Văn gặp mặt.

Nhưng tại buổi gặp gỡ hôm đó, Thư Văn thực sự tức giận.

Người hợp tác với Lý Khả có nói chuyện kinh doanh lần này của bọn hắn tuyệt đối không thể bị lỗ. Nhưng đã là kinh doanh thì sao có thể tránh khỏi thua lỗ lúc đầu.

Phía đối tác đó còn nói khi có người tới công ty môi giới này cần việc, thì phải nộp một khoản phí dịch vụ, nếu trả tiền công giới thiệu cho họ thì cũng là trích từ đó mà ra, như vậy căn bản công ty sẽ không bị thua thiệt một đồng nào.

Thư Văn nghe ngữ khí nói chuyện không đàng hoàng của tên đó lập tức nổi khí xung thiên, liền quát rằng làm như thế chẳng khác nào bọn bán hàng đa cấp chỉ biết lừa đảo! Đây là việc trái pháp luật!

Lý Khả thấy Thư Văn nổi cơn thịnh nộ, vội vàng xin lỗi với người ta, rồi kéo Thư Văn vào toa lét.

Thư Văn nổi xung với Lý Khả. Hắn không hề biết y lại muốn đi làm loại việc như bán hàng đa cấp! Hắn nói nhất định sẽ không cho y một đồng nào!

Lý Khả vội vàng giải thích, thanh minh rằng đây không hề giống bán hàng đa cấp, khi công ty hoạt động ổn định đi vào quỹ đạo thì có thể quang minh chính đại rồi.

Thư Văn chỉ mắng y không biết suy nghĩ, làm như vậy lừa đảo, hắn quyết không đầu tư.

Lý Khả còn muốn khuyên, nhưng Thư Văn đã muốn bỏ đi. Bất chợt hắn trừng mắt nhìn vào một ngăn toa lét họ đang đứng. Một nam nhân trông mặt rất thỏa mãn đi ra từ trong đó, bước tới bồn rửa tay, nhưng, thu hút ánh mắt của Thư Văn, không phải là cái người kia, mà là Ngã Lâm đang ngồi bên trong. Cậu ngồi xổm, không ngừng nôn mửa, y phục lòi thối, quần còn chưa kịp kéo lên, chỉ hơi có ý che trên người. Vẻ mặt của cậu có vẻ rất thống khổ, hai tay gấu gao bám lấy thành bể, nôn ác liệt, như thể muốn đem hết ruột gan tống ra ngoài. Cậu cũng chưa kịp lau sạch tinh dịch của nam nhân còn vương trên người, cứ như vậy hiện rõ trước mắt mọi người.

Máu trong người Thư Văn lập tức đông lạnh lại rồi tuôn trào, hắn quay lại hung hăng đánh tên nam nhân kia. Người đó không có chút đề phòng, bị hắn đánh cho ngã lăn quay. Thư Văn không ngừng chửi bới: “Mày là cái tên khốn nạn nào hả? Mày đã làm gì với cậu ấy?! Nói mau! Mày đã làm gì cậu ta? Tao đánh chết mày! Xem mày còn dám khi dễ cậu ấy nữa không?”

Tên kia bị tấn công bất ngờ nên không thể đánh lại được, chỉ có thể nằm trên sàn nhà kêu ú ớ, không rõ nói gì. Ngã Lâm vừa bị khách nhân dấn vật, thân thể còn đang suy yếu, người chỉ run lên từng đợt, chút khí lực cũng không có. Nhưng khi thấy nam nhân kia bị Thư Văn đánh đến điên cuồng, cậu gom hết sức mình, đứng dậy nói: “Đừng đánh nữa!”

Thư Văn nghe được thanh âm của Ngã Lâm, chợt dừng tay lại. Nam nhân đang nằm trên mặt đất lúc này mới hoàn hồn, lập tức đứng dậy kêu to: “Mày là ai hả? Tao đến đây tiêu khiển lại cần mày xen vào sao?”

Thư Văn nghe vậy, buông tay ra. Hắn hướng mắt nhìn Ngả Lâm, như chờ cậu giải thích. Nam nhân kia liền chớp lấy cơ hội, chạy như bay khỏi đó. Ngả Lâm thấy hắn ta chạy mất, vội vàng gọi với theo, nhưng thoát ra khỏi miệng lại thành tiếng nói yêu ớt: “Tiên sinh, ngài còn chưa trả tiền!”

Thư Văn lúc này mới biết sự thật, Ngả Lâm vẫn tiếp tục đi bán thân. Hắn khổ tâm thương nhớ trông ngóng cậu mấy ngày nay, vậy mà kết quả lại là như vậy đây. Cậu vẫn muốn đi bán thân lấy tiền. Mấy ngày trước cậu nhu thuận đáp ứng với hắn sẽ bỏ nghề, thế mà cuối cùng, chính hắn lại bị cậu lừa. Một người cũng lắm chỉ bị lừa có một lần, chẳng lẽ mình lại bị lừa tới lần hai lần ba thế này sao?

Đến lúc này, Thư Văn không còn tỉnh táo được nữa, lửa giận chiếm giữ trong lòng bùng lên khiến hắn gần như điên cuồng.

Hắn tiến đến túm lấy cổ áo Ngả Lâm, lôi cậu ra khỏi ngăn toa lét ấy, không thèm để ý cậu đang lão đảo suy yếu. Đẩy cậu lên bồn rửa tay, gào vào mặt cậu: “Không phải người đã đồng ý với ta rồi sao? Tại sao vẫn còn muốn đi bán thân hả? Không bị nam nhân thượng sẽ chết sao?”

Ngả Lâm vẫn còn mơ hồ, lúc bị Thư Văn ném lên bồn rửa, thất lưng đụng vào cạnh bàn đá, rất đau đớn. Nhưng cậu không muốn quan tâm nữa. Cậu đã mất bao lâu để hầu hạ chiều lòng khách, đột nhiên bây giờ xảy ra sự tình khách chạy mất, tiền công còn chưa cầm trong tay. Cậu chán nản lắm rồi, trừng mắt nhìn Thư Văn, nói to: “Ta chỉ là muốn nỗ lực để sống sót, thế thì có gì sai chứ?”

Thư Văn thấy cậu nói như vậy, tựa như có chết cũng không hối cải, hắn tóm chặt lấy cánh tay Ngả Lâm, giận dữ nói: “Nếu người đã muốn dựa vào cái tài này để sống sót, được lắm, vậy bán cho ta đi, ta mua không phải xong sao? Chẳng phải chỉ cần trả tiền cho người là có thể thượng người sao? Ta cũng sẽ như đám khách nhân đó trả thù lao cho người! Muốn bao nhiêu ta trả bấy nhiêu! Người cần tiền còn để làm cái quái gì nữa? Muốn hít thuốc phiện, được, cứ hít tới chết đi ta không thèm quản nữa!”

Ngả Lâm nghe xong, nản lòng chẳng muốn đòi co nữa. Cậu nhàn nhạt đáp: “Một lần ba trăm, không kì kèo.”

Thư Văn nổi giận. Hắn buông Ngả Lâm ra, móc ví ném một xấp tiền vào mặt Ngả Lâm, khinh bỉ nói: “Số tiền này không biết thừa bao nhiêu! Nếu còn thấy thiếu thì ta cho thêm!”

Liếc mắt nhìn những đồng tiền đỏ rực rơi tung tóe trên mặt đất, Ngả Lâm không nói câu nào nữa, im lặng tự cởi từng nút áo của mình. Mỗi cái cúc mở ra, dần dần lộ ra thân thể đầy vết thương mới cũ. Ngả Lâm cúi đầu, bàn tay đi chậm xuống dưới cởi quần ra. Nhìn động tác uể oải chậm chạp của cậu, giống như đang hung hăng đá kích Thư Văn. Hắn cảm thấy nếu tiếp tục nhìn nữa thì mình sẽ càng đau lòng hơn. Ngay trước khi Ngả Lâm kịp cởi quần, Thư Văn chạy ào ra khỏi cửa.

Lý Khả vẫn lạnh lùng đứng ở một bên trông thấy tất cả. Thư Văn đã nhanh chóng lao như bay rời khỏi, lúc này Ngả Lâm mới buông thông hai vai, biểu cảm lạnh nhạt trên mặt khi nãy đã vỡ nát, trông cậu rất đau thương. Lý Khả bước tới, nhặt đồng tiền rơi vãi trên sàn nhà đưa cho Ngả Lâm rồi nói: “Đừng có không biết xấu hổ như thế! Buông tha cho Thư Văn đi! Anh ấy rõ ràng không thích người!”

Ngả Lâm chậm rãi vươn tay, nhận tiền từ tay y: “Thế giới thật nhỏ bé a. Xem ra chúng ta có duyên phận với nhau, tới chỗ nào cũng có thể gặp các người được. Phiền người nhấn lại cho hần, chuyện của ta không cần hần phải quản, làm sao để hần buông tha cho ta đi, ta chỉ muốn yên lặng mà tồn tại thôi. Hần đánh khách nhân của ta, tiền này là bồi thường cho số tiền công mà ta không nhận được lúc này.” Nói xong, cậu vịn tay vào tường, chậm rãi rời khỏi, dù vẫn đi lại tập tễnh, nhưng cậu vẫn gắng giữ khí thế kiên định cho mình.

Thư Văn sau khi lao ra ngoài, không hề để ý tới Lý Khả đang gọi, vội vã lái xe rời đi. Trong đầu xoay vòng vòng những cảnh Ngả Lâm ở bên nam nhân khác, làm hần thấy thật sự tuyệt vọng. Áo nào, phần hận, vì sao mình tới tình trạng này còn có thể thương xót cho hần cơ chứ? Hần vô cùng thống khổ, mà mọi thống khổ đó lại từ một tay cái người đang bán thân kia tạo thành, hần còn tưởng mình có thể giúp cậu trở về với con đường cũ, làm một người bình thường, hần thương cảm cho người kia, hần luôn muốn giúp Ngả Lâm có điều kiện học tập tốt mà!

Được lắm! Không phải người thích sống như vậy sao? Ta sẽ thành toàn cho người!

Người cố ý phụ lòng tốt của ta! Ta đây sẽ theo ý người, cho người cuộc sống đúng theo ý người! Ta sẽ cho người tiền, cho người làm trai bao, cho người làm tất cả những gì người thích!

Ngả Lâm, hãy chờ đây!

26. Chương 25

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Ngả Lâm tự cảm thấy được gần đây thể trạng của mình càng lúc càng yếu dần. Nếu cứ tiếp tục cố hết sức duy trì thì sắp tới, khi điều trị bằng hóa chất sẽ khó mà chịu được. Cậu cảm thấy không nên quá cố gắng nữa. Nửa tháng nay đi tiếp khách, tuy gom góp lại được kha khá, nhưng tính ra chỉ bằng ba lần trị hóa chất. Bác sĩ nói rằng phải làm bốn lần mới đủ, còn tiền của một lần nữa, kiếm thế nào đây? Cậu nói chuyện đó với Tiểu Kỳ, Tiểu Kỳ khuyên hần không nên lo nhiều, mau chóng nghỉ đi trị bệnh, trước tiên cần giữ mạng đã, chuyện tiền nong để cậu ấy lo.

Ngả Lâm suy nghĩ một chút, rồi nói rằng, không bằng cậu tiếp tục kiên trì, chỉ sợ sau khi trị bệnh bằng hóa chất xong sẽ không thể làm nổi cái gì nữa, dù sao vẫn còn phải lo tiền giải phẫu. Tiểu Kỳ hỏi: “Vậy phẫu thuật cần bao nhiêu tiền?”

Ngả Lâm trả lời: “Tôi cũng không rõ bệnh tình mình nghiêm trọng tới đâu, nhưng nếu là phẫu thuật, chắc cũng phải cần hai mươi lăm vạn, sau khi phẫu thuật còn rất nhiều thuốc phải uống, ít nhất cũng thêm một vạn, tốt nhất là lo đủ bây giờ để sau này đỡ phải nằm một chỗ sốt ruột.”

Tiểu Kỳ nghe vậy cũng không biết nên làm gì. Ngược lại Ngả Lâm còn làm bộ thoải mái nói Tiểu Kỳ không cần lo lắng, lúc còn có khả năng kiên trì thì vẫn phải cố gắng, không biết trước được thế nào, phải chuẩn bị đầy đủ. Bác sỹ nói cũng có trường hợp không cần phẫu thuật chỉ cần hóa trị đã khỏi, nhờ đâu cậu lại rơi vào trường hợp may mắn đó thì sao?

Tiểu Kỳ sực nhớ ra hỏi: “Thế lúc phải giải phẫu thì lấy tủy ở đâu ra? Cậu không hề có thân nhân.”

“Cậu cứ yên tâm, nghe nói có ngân hàng tủy, nếu có tủy phù hợp thì lập tức phẫu thuật ngay.”

Cứ như vậy, Ngả Lâm tiếp tục lê thân thể bệnh tật đi tới quán bar tìm khách. Hôm nay, cậu gặp một người khách đặc biệt. Người kia nói với Ngả Lâm: “Ta sẽ bao người một ngày một đêm, trả năm nghìn, hẹn ngày mai lúc mười hai giờ.”

Ngả Lâm có chút do dự. Cậu không biết trời cho cơ hội tốt thế này nhưng sẽ phát sinh cái gì đây, vậy nên cẩn thận hỏi lại: “Chỉ quan hệ không thôi ư?”

Nam nhân tươi cười, đáp: “Đúng, chỉ quan hệ thôi. Nếu như người chê ít, có thể thương lượng thêm, tám nghìn?”

Ngả Lâm nghe xong, suy nghĩ một chút. Bình thường trong hai ngày cũng không kiếm nổi tám nghìn, nhưng một ngày một đêm có thể được trả tám nghìn. Cậu quay lại nói: “Phải mang bao.”

Hắn ta cười cười, đồng ý: “Tất nhiên ta chưa muốn chết, yên tâm đi!”

Ngả Lâm gật đầu, đi theo nam nhân, tới một tòa chung cư. Cậu nghi hoặc hỏi: “Sao lại tới đây? Tới khách sạn không phải tiện hơn ư?”

Nam nhân kia nói: “Trong khách sạn không thể sạch sẽ bằng chỗ này.”

Ngả Lâm trong lòng hơi lo sợ, gặp phải một tên nam nhân biến thái thích giết người điên cuồng thì chết. Nhưng nhìn lại nam nhân này, trông rất đỉnh đặc, nên cậu vẫn tiếp tục đi theo hắn lên lầu.

Vào trong, nam nhân bảo Ngả Lâm vào phòng ngủ cởi quần áo ra. Ngả Lâm có chút khó hiểu, dù rằng đã tiếp qua không ít khách nhân, cậu vẫn luôn thấy người ta bắt cậu phải tẩy rửa cơ thể sạch sẽ rồi mới lên giường nằm chờ. Nam nhân này bắt cậu cởi quần áo ngay trước mặt, làm cậu không thoải mái.

Nam nhân kia hình như cũng biết cậu xấu hổ, không hề ép buộc mà vào nhà tắm xả nước cho cậu tắm trước, còn hắn ngồi bên ngoài chờ. Ngả Lâm tắm xong, ra ngoài thấy chỗ này không giống như ở khách sạn, không hề chuẩn bị trước bao cao su. Cậu lặng lẽ bước vào phòng ngủ, không có một ai, cũng không chút động tĩnh. Thật kì quái, nam nhân kia không biết đã đi đâu rồi? Không phải là chờ cậu tắm xong sẽ quan hệ sao? Cậu lấy quần áo mình tự mặc vào, thấy trên giường cũng không hề có chăn gối.

Căn nhà này cũng rất kì lạ. Giữa phòng ngủ chỉ có một cái giường Queen Size cỡ lớn, còn các loại đồ đạc khác đều không có. Cậu rất muốn bỏ đi, nhưng lại nhủ thầm. Đã đồng ý giao dịch rồi, mình phải cố gắng vì tám nghìn kia, nam nhân ấy không có ở đây, chỉ cần tới trưa mai thôi, không bằng bây giờ ngủ một lúc. Hình như cơ thể quá yếu, lại tiếp khách hơi nhiều nên rất mệt mỏi, cậu nằm trên giường chỉ chốc lát đã thiếp đi.

Trong lúc đang mê man, bỗng nhiên cảm thấy hạ thể có một trận đau đớn dữ dội, càng lúc càng đau làm cho cậu tỉnh mộng, mơ màng nhìn thấy xung quanh mình, có tới năm nam nhân cường tráng vây lấy.

Nam nhân nhả nhận kia đã biến đâu mất, chỉ còn năm người đàn ông này. Cả người đầy hình xăm trở đáng sợ đang xích lô không ngừng vây lấy mình. Quần cậu đã bị bọn họ cởi ra, cảm thấy đau đớn như vậy là do phía hậu đình bị cắm một món đồ chơi tình dục. Nhìn thấy cậu đã tỉnh, vẫn không thèm quan tâm mà tiếp tục giày vò, lập tức nhấn một cái nút, làm món đồ chơi trong người Ngả Lâm bắt đầu di chuyển kịch liệt.

Ngả Lâm chỉ cảm thấy rất đau, còn chưa rõ tình huống mình đang lâm phải, chỉ vô thức với tay ra sau, muốn bỏ món đồ chơi đang giày vò mình ra, giảm bớt đau đớn. Hai nam nhân bên cạnh thấy như vậy, lập tức ghì chặt lấy tay cậu, trói chặt lại. Những bàn tay khác không ngừng di chuyển dâm loạn trên người cậu. Những người còn lại cũng nhanh chóng tiến tới, tham lam giày vò cậu. Áo của Ngả Lâm bị xé bỏ, một tên cúi đầu xuống không ngừng liếm mút ngực Ngả Lâm. Cậu bị bọn họ hành hạ như vậy, xấu hổ cùng nhục nhã trào dâng mà gào lên: “Các người muốn làm gì? Buông ta ra!”

Mấy người kia không hề để ý tới cậu, chỉ cúi đầu xuống hôn hung bạo, khiến Ngả Lâm không nói được nữa. Ngay khi môi được tự do, Ngả Lâm lại hét to: “Các người mau buông ta ra! Đây là xâm phạm thân thể!”

Người đang điều khiển món đồ chơi trong hạ thể Ngả Lâm nhìn cậu cười to, nhìn sang hai nam nhân bên cạnh, ý bảo gì đó. Ngay lập tức chân Ngả Lâm bị mở to ra, món đồ chơi kia càng dễ dàng tiến nhập. Nam nhân đó một bên vừa thêm lực cho món đồ chơi trong người cậu, vừa nói: “Người cũng chỉ là đi bán dâm thôi, tám nghìn một lần, chính người đã đáp ứng hết điều kiện cơ mà?”

Ngả Lâm phút chốc lạnh người, cậu không nghĩ tới nam nhân nhả nhận lúc này lại muốn cậu làm trò này! Nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống, nhưng ngay lập tức bị một người liếm đi. Cậu cố nén cơn buồn nôn trong người, hét: “Các người mau buông ra, ta không làm nữa.”

Một tên da ngăm đen đem hạ thể tới trước mặt cậu, tát vào mặt cậu một cái đau rát. Cậu khổ sở quay đi, lại bị người khác gắt gao giữ lại, hấn ta lại tiếp tục đánh, nói tiếp: “Trông người cũng đâu phải con cừ non, không phải lần đầu tiên tiếp khách chứ?! Người ta giao nhiều tiền như vậy một lần, cũng phải tự biết sẽ làm trò gì chứ? Còn cố tỏ ra đạo đức làm gì? Đã vào đây rồi, đừng hòng chạy thoát!”

Lúc này Ngả Lâm mới biết mình hoàn toàn bị lừa. Nam nhân kia mua mình về, là để cho năm tên này cường bạo. Cũng do mình quá muốn kiếm tiền đây, không hỏi rõ ràng đã theo người ta, hiện tại rơi vào bẫy rồi, có muốn cũng không thoát nổi! Đừng nói là năm nam nhân cùng đè, lúc này chỉ cần một hoặc hai người, cậu không biết rằng cơ thể mình có chịu nổi được hay không?

Ủy khuất, xấu hổ và giận dữ, khuất nhục, không cam lòng, bị thương, tuyệt vọng, các loại tâm tình bị ai nháy mắt đã tràn ngập trong lòng cậu.

Một tên bỗng ngừng hôn Ngả Lâm rồi nói: "Được rồi, các người hãy làm cho sạch sẽ, ta sợ bị nhiễm bệnh đấy."

Chỉ là một lời cậu cũng vô lực để nói, sao có thể làm bọn chúng lưu tâm đây? Bọn chúng vốn dĩ không để ý tới cậu, cùng nhau trên người cậu giở đủ trò dâm loạn, thay nhau phát tiết trên cơ thể cậu...

Ngả Lâm không khóc nữa, và nửa điểm thanh âm cũng không kêu. Cậu cắn chặt môi, không muốn tỏ ra mình mềm yếu, cho dù lúc này, bản thân không thể phản kháng. Nam tử hán đại trượng phu, chảy máu chứ không đổ lệ, sao có thể... chỉ vì chuyện nhỏ nhặt như vậy mà khóc chứ? Mình còn muốn sống tiếp, còn phải kiên cường đối đầu với bệnh tật chứ, bây giờ không thể bỏ cuộc được! Dù rằng tự nhủ với mình như thế, nhưng nước mắt cứ không thể kìm hãm mà dần dần chảy ra, khiến đau khổ bị thương trong lòng cậu vơi bớt từng chút một, khiến cậu bỗng dưng sinh ra suy nghĩ bắt đầu hối hận.

Đêm nay trăng không tròn, nhưng rất sáng.

Ngả Lâm chăm chú nhìn vào nguồn sáng duy nhất bên cửa sổ. Thấy trăng trên trời, bây giờ có cơ hội ngắm nhìn, sau này không biết có còn không? Cậu cố gắng làm cho tâm tư mình thật thoải mái, tự nhủ rằng những đau đớn này không phải cơ thể mình, đây chỉ là một công cụ kiếm tiền. Kiếm được tiền rồi mới có thể giữ mạng sống. Nên đau đớn đều là để bù đắp cho sau này. Mặc kệ cơ thể bẩn thỉu đáng khinh tới mức nào, cũng chỉ là một thân xác thôi, chỉ làm một công cụ kiếm tiền thôi.

Nhưng rồi khi những nam nhân kia phát tiết xong, lại dắt từ góc phòng ra một con chó ngao lớn, dù đã cố gắng rất nhiều, Ngả Lâm biết mình khó mà sống nổi.

Con chó ngao cực kì to lớn, nó nhảy lên tấm thân đã vô lực nhúc nhích của Ngả Lâm. Bị một con súc sinh đặt dưới thân làm ra loại chuyện này, thực sự không khác gì dã thú giao cấu, nhục nhã vô cùng.

Trên mặt còn cảm thấy hơi thở hồng hộc của con thú, Ngả Lâm ho khan vài tiếng. Trước mặt mơ hồ bỗng trắng toát, rồi tự nhiên hiện lên hình ảnh mẹ cậu trước đây từng ho khan, từng ngày từng ngày bệnh nặng rồi ra đi, để lại cậu một mình.

Trong chốc lát Ngả Lâm đã học ra một ngụm máu lớn. Cậu có thể mơ hồ thấy bên cạnh, một vũng máu tanh do chính mình nôn ra. Sau đó cậu liền rơi vào mê man, không còn biết gì nữa...

Mấy nam nhân kia bắt chợt hoang mang, con chó ngao còn chưa bắt đầu giao cấu với cậu, mà cậu đã thổ huyết, nôn rất nhiều, tựa hồ bao nhiêu máu trong người đều nôn ra hết. Bọn họ vội vàng kéo con chó hung dữ ra, vây quanh Ngả Lâm, ái ngại nhìn nhau. Liệu có phải đã chết rồi không?

Thư Văn nằm trần trọc trên giường, không thể ngủ được. Trăng bên ngoài sáng tỏ, cứ như muốn soi rõ hết tâm sự trong lòng hắn.

Tuy đã có Lý Khả ở bên cạnh, nhưng trong lòng hắn lại không ngừng nhớ đến tên trai bao không biết bao nhiêu lần lừa gạt hắn. Đang yên tĩnh, điện thoại trong tay hắn bỗng đổ chuông. Chuông điện thoại của

hắn rất quen thuộc: “*Trước khi nói ta chỉ nhắc một câu thôi, hãy nói ngắn gọn, cái gì không cần thì đừng nói. Vậy ngài muốn nói gì đây?*”

Chính Ngã Lâm nghịch ngợm đã thay chuông điện thoại của hắn. Bao nhiêu người nghe tiếng chuông này của hắn, liền cười cười Thư giám đốc ngày ngày nghiêm trang như vậy lại dùng thứ nhạc chuông trẻ con này. Dùng một thời gian, lúc đầu còn hơi xấu hổ, nhưng sau khi Ngã Lâm vận dụng đủ mọi kỹ năng làm nũng ép hắn giữ lại nhạc chuông này, hắn quen dần, không thay nữa.

Thư Văn thất thần nhớ lại chuyện cũ, trong lòng không khỏi nổi một trận bồi hồi. Lý Khả đang ngủ bên cạnh nghe tiếng nhạc cực kì khó chịu, lè nhè nói: “Nghe thì nghe, không thì thôi, mau ra ngoài tiếp điện thoại đi!”

Thư Văn lúc này mới tỉnh mộng, cầm điện thoại đi ra ngoài.

27. Chương 26

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Nghe xong điện thoại Thư Văn liền gầm gừ, phẫn nộ: “Không phải ta nói các người làm nhục hắn chút là được rồi sao? Ta không hề nói các người đã thương hắn. Bây giờ ý các người là sao hả?”

Người trong điện thoại tiếp tục nói thêm vài câu, quả thực Thư Văn muốn phát cuồng lên: “CHÓ? Các người đem cả chó ra hù dọa hắn sao? Hiện tại như thế nào rồi, hắn sợ tới ngất đi rồi hả?”

Nghe thêm một chút nữa Thư Văn đã ức muốn chết: “Hắn đã thổ huyết rồi còn gọi điện quanh co báo cho ta biết?! Sao không đưa hắn tới bệnh viện đi?! Hắn mà xảy ra chuyện gì thì các người biết tay ta đấy!” Suy nghĩ một chút, hắn lại nói: “Các người đang ở chỗ nào? Ta sẽ đến ngay, đừng có chạm vào hắn, nghe rõ chưa?”

Gào lên xong, hắn nhanh chóng cúp máy, chạy vào phòng mặc quần áo. Lý Khả ngái ngủ nhìn hắn hỏi: “Anh đi đâu đó, nửa đêm rồi có chuyện gì mà gào thét như vậy?”

Thư Văn vội vàng mặc quần áo: “Bằng hữu của anh bỗng nhiên thổ huyết, anh phải đi xem thế nào! Em cứ ngủ đi.”

Dứt lời, lòng như lửa đốt chạy ra khỏi cửa, Thư Văn đi thật nhanh tới khu nhà mà Ngã Lâm vừa tới.

Không để ý năm nam nhân trắng kiện đang đứng bên cạnh và trợ lý, hắn lao vào phòng rồi chạy tới bên Ngả Lâm. Không ai dám động vào người cậu. Chỉ thấy toàn thân cậu đã xích lỏa. Làn da trắng bệch càng lộ rõ vết thương. Thứ duy nhất khiến người ta nhìn rõ nhất trước cảnh tượng ấy, chính là một vũng máu lớn mà cậu ho ra. Trông thấy mà ghê người, hắn không biết vì sao Ngả Lâm có thể nôn ra nhiều máu đến vậy? Hắn đặt nhẹ tay lên ngực Ngả Lâm kiểm tra, vẫn còn hơi ấm. Chợt tỉnh ngộ, mau lẹ với lấy cái áo khoác mà trợ lý đã chuẩn bị, hắn đắp cho Ngả Lâm xong rồi ôm cậu dậy lao ra ngoài. Gọi trợ lý đi theo mình: “Mau lái xe đi!”

Tay trợ lý không nghĩ đến năm tên kia dám lôi con chó ngao ra hù dọa Ngả Lâm, lại còn dọa cậu sợ tới mức thổ huyết, nên cũng cực kì hoảng loạn, nhanh chóng lao ra xe, lái đi.

Thư Văn ôm Ngả Lâm ngồi ở ghế sau. Hắn có thể cảm thụ được rõ ràng người trong lòng mình đang suy yếu dần dần, nhìn không được mà khóc. Hắn vuốt ve khuôn mặt gầy gò của Ngả Lâm, đau lòng nói: “Xin lỗi! Làm người phải sợ hãi rồi. Tất cả là lỗi của ta, đừng có giận ta nhé. Được không?”

Ngả Lâm không thể nói lên tiếng nào, cậu đang hôn mê. Tuy đang giữa đêm, nhưng ánh đèn neon hai bên đường sáng trưng, yên tĩnh tới đáng sợ.

Tới bệnh viện rồi, Thư Văn bắt lực nhìn Ngả Lâm nằm trên giường bệnh, đeo mặt nạ ô xi, rồi nhanh chóng được đưa vào phòng cấp cứu. Hắn cảm thấy thực sự vô lực, sợ hãi như chính mình đang ở trong phòng phẫu thuật. Trợ lý bên cạnh đưa cho hắn một liều thuốc, Thư Văn vừa định hút thì một y tá đi tới nói rằng nơi đây cấm hút thuốc. Hắn càng thêm khó chịu, thở dài.

Trợ lý của hắn muốn giúp hắn thấy thoải mái hơn nên an ủi: “Ngài đừng lo lắng quá, có lẽ do sợ hãi quá mà thổ huyết thôi. Tôi cũng đã hỏi mấy người kia, họ cam đoan là không làm cậu ấy bị thương, chắc cậu ấy sẽ khỏe lại thôi. Có lẽ trông thấy con chó, nên đã quá sợ hãi thôi.”

Thư Văn thấp giọng nói: “Đây không phải là lỗi của các người, mà là lỗi của ta. Người có biết hắn đã sợ hãi tới mức nào không? Ta biết, thế mà ta lại đưa nhiều người đến làm nhục hắn như vậy, ta mới là tên hỗn đản!”

Trợ lý còn muốn nói thêm, thì bỗng nhiên có một y tá chạy ra hỏi: “Ai là người nhà của Ngả Lâm? Bệnh nhân bị thiếu máu, cần phải truyền gấp! Dừng máu của người nhà hay là trong kho máu đây?”

Thư Văn vội vạng chạy tới, nói: “Tôi là ca ca của cậu ấy, dùng máu của tôi đi, tôi là nhóm máu B.”

“Không được, của cậu ấy là nhóm máu O, phải dùng kho máu rồi! Anh mau đi đóng tiền viện phí đi.”

Tay trợ lý cầm tờ phiếu của y tá, nhanh chóng chạy đi đóng tiền. Tranh thủ lúc cửa mở người y tá đi ra ngoài, Thư Văn ngó vào trong nhìn, chỉ thấy ba bốn vị bác sĩ đeo khẩu trang kín mít đang vây xung quanh giường bệnh Ngả Lâm. Cậu vẫn bất tỉnh, trên người cắm đủ các loại ống kim tiêm và dây dợ truyền thuốc. Tự dưng Thư Văn nghĩ, không biết lúc này Ngả Lâm có cảm thấy sợ hãi hay cô đơn không? Cơ thể cậu bị truyền nhiều thuốc và cắm dây dợ như vậy, chắc chắn rất khó chịu! Cậu còn rất ghét mùi thuốc sát trùng của bệnh viện, vậy mà bây giờ phải nằm trong phòng cấp cứu xung quanh đầy mùi đó chắc chắn là rất khổ

sở.

Thư Văn càng nghĩ, càng thấy lòng mình đau đớn. Hắn không rõ mình đã làm sai chỗ nào, nhưng hắn biết, với Ngả Lâm, hắn đã phạm sai lầm rồi.

Khi trợ lý trở về, Thư Văn bảo hắn về trước, còn mình ở lại chờ Ngả Lâm tỉnh lại, muốn ở bên chăm sóc cậu.

Nhưng thực sự trong lòng không muốn cho cậu biết, người đã gọi nhiều người làm nhục cậu chính là hắn. Tuy vốn chỉ có mục đích muốn giáo huấn cậu để sau này cậu không dám đi bán thân nữa... nhưng thiếu máu, tất nhiên rồi, cậu ấy bị nôn ra nhiều máu như vậy cơ mà.

Đột nhiên, đèn phòng phẫu thuật sáng trưng. Không biết vì sao, trong lòng hắn lại thấp thỏm lo sợ. Một bác sỹ đi ra, vẻ mặt trầm lắng, khiến tim hắn chùng hẫng xuống.

Bác sỹ nói máu của Ngả Lâm không tốt, lượng bạch cầu trong máu quá cao, máu không thể tự ngừng chảy, có thể nói, cậu đã bị bệnh máu trắng.

Những lời này của bác sỹ làm Thư Văn choàng váng, hắn run rẩy hỏi lại: “Chẩn đoán này có chính xác không?”

Bác sỹ trả lời: “Cơ bản có thể chắc chắn là bị máu trắng, hơn nữa bệnh nhân đã dùng thuốc để kiềm chế triệu chứng của bệnh rồi, hắn là cậu ấy đã biết mình bị bệnh và bắt đầu dùng thuốc chữa. Anh không phải người nhà của cậu ấy sao? Mau về nhà tìm xem có sổ khám bệnh hay lịch điều trị thì mang tới đây đi!”

Thư Văn nhất thời không thể tin được đây là sự thực. Hắn đang định đi, rồi đột nhiên lại nghĩ tới cái gì, quay lại hỏi: “Cậu ấy sẽ không chết chứ?”

“Việc này là phải hỏi bác sỹ đang điều trị cho cậu ấy, tốt nhất là nhập viện chuyên về máu đi!”

Thư Văn vội vàng cảm tạ bác sỹ, sắp xếp cho y tá đưa cậu vào phòng bệnh yên ổn, rồi mới nhanh chóng ra xe, đi tới nhà Ngả Lâm.

Lần này hắn lên thẳng nhà chủ thuê, mượn chìa khóa, sau đó chạy thẳng vào phòng Ngả Lâm tìm hồ sơ bệnh án.

Tiểu Kỳ đang ở phòng bên nghe thấy tiếng động liền hỏi: “Tiểu Lâm à? Không phải cậu nói là trưa mai mới trở về ư?”

Thư Văn nghe thấy thanh âm của Tiểu Kỳ, giật mình quay lại. Xoay người, nhìn thấy Tiểu Kỳ đang đứng ở cửa phòng Ngả Lâm, đôi mắt không tiêu cự giống như bị mù.

“Là tôi đây, Thư Văn. Mắt của cậu bị sao vậy?”

Tiểu Kỳ nghe được là hấn, có chút nghi hoặc hỏi: “Sao ngươi lại ở chỗ này? Tiểu Lâm đâu?”

“Cậu ấy bị xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hiện tại đang nằm viện! Bác sỹ nói cậu ấy có thể bị bệnh bạch cầu, bảo tôi mang hồ sơ bệnh án đến bệnh viện! Cậu có biết cậu ấy để bệnh án ở đâu không?”

Tiểu Kỳ dò dẫm đi tới, ở dưới gối Ngả Lâm, lấy ra quyển bệnh án mỏng, đưa cho Thư Văn. Hấn mở sổ bệnh án ra, quả nhiên đúng như dự đoán, Ngả Lâm bị bệnh máu trắng.

Tâm tình trong lòng đang hỗn loạn như thế nào, hấn không biết. Nhưng chủ yếu là sợ hãi.

Tiểu Kỳ vẫn im lặng đứng chờ, cẩn thận lắng tai nghe ngóng từng động tác của Thư Văn. Chờ Thư Văn đọc xong quyển bệnh án mà ngồi phịch xuống giường Ngả Lâm, lúc này cậu mới tiến tới hung hăng đánh hấn. Thư Văn bị cậu đánh không ngừng mà không biết vì sao, nhưng vẫn để yên, có lẽ là do cậu muốn đòi đạo lý đi. Tiểu kỳ vừa đánh vừa mắng: “Là ta đòi công đạo cho Tiểu Lâm đây.”

Thư Văn nghe xong, biết rõ bị đánh là do Ngả Lâm, lau tơ máu trên miệng, hỏi: “Cậu ấy đã biết mình bị bệnh từ bao giờ?”

Tiểu Kỳ ngồi xuống, nói: “Từ ngày ngươi đuổi cậu ấy ra khỏi nhà.”

Thư Văn càng thêm đau lòng hỏi: “Vì sao không nói cho ta biết cơ chứ?”

Tiểu Kỳ cười nhạt, khinh bỉ thái độ của Thư Văn: “Nói cho ngươi biết, liệu ngươi sẽ tin sao? Bị lừa mất một trăm năm mươi vạn nên ngươi vu oan cho cậu ấy, bây giờ còn có thể khiến ngươi tin cậu ấy nữa sao?”

Thư Văn nghe đến “một trăm năm mươi vạn”, bỗng nhiên nghĩ không chừng Ngả Lâm muốn lấy tiền đó để chữa bệnh: “Ta trách nhầm cậu ấy sao? Tiền đó hóa ra để chữa bệnh chứ không phải cậu ấy hít thuốc phiện à?”

Tiểu Kỳ cười khẩy: “Ngươi là đồ ngu ngốc hả? Cậu ta rời khỏi nhà ngươi mới biết bản thân mình bị nhiễm bệnh, lúc đó cậu ấy không biết thì cần tiền làm gì chứ? Chẳng nhẽ để chơi cho vui sao?”

Thư Văn ngây dại đi, ý tứ Tiểu Kỳ như vậy... Hấn kinh ngạc hỏi: “Vì sao...?”

Những lời tiếp theo đập vào tai làm hấn sững sờ: “Bởi vì tiền đó không phải là do cậu ấy lừa ngươi, là do người bạn thanh mai trúc mã từ nước ngoài về của ngươi lấy đó!”

Thư Văn ngơ ngác một hồi, không biết lời nào mới là thật, nhưng lời của Tiểu Kỳ vừa nói, thoáng cái đã

làm hấn chao đảo. Tiểu Kỳ thấy hấn không lên tiếng, tiếp tục nói: “Ta đã đáp ứng với Tiểu Lâm là không được nói chuyện này cho người biết. Nhưng bệnh tình của cậu ấy càng ngày càng nghiêm trọng, tối hôm qua trên đường về còn bị ngã xỉu, may có người khác gọi điện thoại cho ta mới có thể đi đưa cậu ấy về nhà. Ta khuyên cậu ấy đi chữa bệnh sớm, nhưng cậu ấy nói vẫn chưa có đủ tiền. Ta đoán cậu ấy khó mà sống nổi lâu dài, nên mới nói hết cho người. Nếu như người còn có chút lương tâm, niệm tình cậu ấy đã từng ở bên người lâu như vậy, hãy cho cậu ấy chút tiền chuẩn bị quan tài đi là vừa!”

Nước mắt Thư Văn đã rơi lã chã, hấn ủy khuất nghẹn ngào, thấp giọng nói: “Đừng trù ảm cậu ấy. Cậu ấy sẽ không chết, ta sẽ tạo cơ hội tốt nhất cho cậu ấy chữa bệnh.”

Tiểu Kỳ nghe giọng của Thư Văn bi thương như vậy, không đành lòng, chậm chạp đáp: “Người còn tình cảm với cậu ấy, cậu ta thực sự rất đáng thương.” Nhưng càng nghĩ lại càng giận, cậu lại mắng tiếp: “Người vu oan cho cậu ấy lừa tiền của người, vậy có đúng tận mắt người nhìn thấy cậu ấy cầm tiền không? Nếu như có một trăm năm mươi vạn, cậu ta đã sớm đi chữa bệnh rồi. Đã có thể sớm chữa khỏi, sao còn để tới lúc bệnh nặng như thế này chứ?”

Thư Văn nghe vậy liền nhớ lại trước đây Ngả Lâm luôn nói câu: “Ta chỉ là muốn cố gắng sống sót, như thế thì có gì sai?” Hấn rốt cục cũng minh bạch mọi chuyện rồi, tất cả những chuyện Ngả Lâm làm, là chỉ mong được sống thôi.

Thư Văn biết mình sai rồi, sai lầm vô cùng nghiêm trọng. Mà sai lầm này, còn làm cho Ngả Lâm có nguy cơ mất mạng.

Hấn nhớ tới trước đây đã từng đánh Ngả Lâm trong quán bar, lúc Ngả Lâm liều mạng kiếm tiền thì hấn lại báo công an, thậm chí còn tức giận vô cớ gọi năm gã tráng kiện sỉ nhục cậu, xâm phạm cậu! Vậy mà lúc ấy vẫn cho rằng, mình làm việc chính nghĩa không muốn cho Ngả Lâm tiếp tục bán thân, nhưng thực tế, chính mình đã tuyệt đường sống duy nhất của cậu ấy, đẩy cậu ấy vào chỗ chết!

Hấn hận chính mình, tại sao lại có thể cư xử như một tên xã hội đen(*aka tên đốn mạt*) với Ngả Lâm? Với một người đang mang trọng bệnh như vậy? Đối đãi tàn bạo với một người vô tội bị đuổi ra khỏi nhà?!

Hiện tại cậu ấy bị bệnh nặng khó sống, mà mình lại trở nên bất lực như vậy. Thư Văn cảm thấy mờ mịt. Hấn không biết bây giờ mình phải làm gì. Hấn cứ ngồi ngây ngốc như hồn ma, tâm trí bay lơ lửng trong gian phòng tối của Ngả Lâm.

28. Chương 27

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Khi Thư Văn trở lại bệnh viện, Ngả Lâm vẫn chưa tỉnh. Hấn lo liệu thủ tục xong rồi cùng xe cứu thương đưa Ngả Lâm chuyển viện. Để yên tâm chăm sóc cậu, Thư Văn đã bảo trợ lý quản lý việc ở công ty.

Trên xe tuy có điều hòa làm ấm, nhưng hiện tại đã là tháng mười hai, bên ngoài tuyết đã rơi, nên ít nhiều cũng cảm giác lạnh lẽo. Thư Văn ngắm nhìn Ngả Lâm đang hôn mê bất tỉnh. Đôi môi trắng bệch, sắc mặt nhợt nhạt ảm yếu. Hấn nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay của cậu. Những ngón tay đều vô lực. Nhìn sang bên cạnh, thấy túi truyền dịch đang cắm vào tay cậu, hấn liền hỏi y tá: “Có phải là cắm nhầm mạch rồi không? Sao nước lại xuống nhanh vậy?”

Y tá ngồi kế bên nhìn một chút rồi lắc đầu nói: “Cậu ta tự tiêm quá nhiều lần rồi, có chỗ còn thâm tím, tôi phải tìm mãi mới được tĩnh mạch đó.”

Nghe đến đây, Thư Văn bỗng nhớ tới trước đây mình đã từng đinh ninh rằng những vết ấy là do cậu chích thuốc phiện, lúc nào cũng vậy..., nguyên lại chỉ vì cậu muốn chữa bệnh mà thôi... Nhớ lại khi đó Ngả Lâm chỉ cười khổ, sao em ấy có thể chịu được những lời nói oan ức của mình như vậy? Khuôn mặt mỉm cười, bên trong lại lời lẽ. Lúc đó cứ tự cho rằng mình đang ân cần giáo huấn em ấy, còn giờ đây, thật sự quá tàn nhẫn!

Thư Văn bỗng thấy mắt hơi ươn, lồng ngực như có gì đó bọp nghẹt lại. Trong lúc Ngả Lâm đang khổ sở đối đầu với bệnh tật thì mình lại làm cái trò gì đây? Đã không giúp được gì, còn luôn khinh bỉ, dồn ép cậu, khiến cậu càng thêm vất vả khổ cực... Cầm lấy bàn tay lạnh giá ấy, Thư Văn chỉ muốn mang toàn bộ hơi ấm trên người mình bao bọc cho cậu, để dù có hôn mê cậu vẫn cảm thấy được mình đang ở bên.

Tới bệnh viện trung ương, Ngả Lâm lập tức được chuyển tới Khoa máu. Bác sĩ chuyên khám cho Ngả Lâm đã đợi từ trước. Khám sơ qua một hồi, bác sĩ quay sang nói với Thư Văn: “Không có tiền cũng đừng quá cố chấp chứ, bệnh này diễn biến theo ngày, không chữa sớm thì càng nguy hiểm, khó mà cứu được.”

Thư Văn lo lắng hỏi: “Có tiền, tôi có đủ tiền đây. Ngày mai có thể bắt đầu chữa trị bằng hóa chất được không?”

“Mai phải làm xét nghiệm tủy đã, sau đó mới đánh giá được sức khỏe mà làm hóa trị được. Nếu như kịp thời thì cơ hội sống là 50%, nhưng hiện tại, xem ra chỉ có 30% thôi. Anh là người thân của cậu ấy hả? Sao không chịu khuyên cậu ấy chữa trị sớm hơn một chút? Mỗi lần tới đây lấy thuốc tôi đều khuyên cậu ấy rồi, nhân lúc cơ thể còn khỏe mạnh, mới chống chọi được với hóa trị. Càng để lâu, chữa bằng hóa chất cũng khó hiệu quả. Cậu ta luôn miệng nói không có tiền, khi kiếm đủ mới có thể chữa được. Lúc này tiền đã kiếm được, thì cơ thể lại quá yếu rồi.”

Thư Văn bắt đầu muốn khóc, hấn thấp giọng nói: “Tôi là ca ca của cậu ấy, tôi có đủ tiền mà, bác sĩ, tôi van ngài, ngài phải cứu sống cậu ấy!”

Bác sĩ thở dài: “Anh là ca ca thì phải thương xót cậu ấy sớm hơn. Bao nhiêu tiền thuốc chữa lúc đầu xem ra cậu ấy phải vất vả lắm mới kiếm được đấy, trông có vẻ đã lao lực quá độ rồi!”

Thư Văn nhịn không được, quay đầu, giấu một giọt nước mắt vừa rơi sau đó nghẹn ngào nói với bác sĩ:

“Van cầu ngài hãy cứu cậu ấy. Cậu ấy không hề nói cho tôi, tôi vừa mới biết cậu ấy mắc bệnh. Ngài cứ dùng loại thuốc nào tốt nhất đi, hãy giúp tôi chữa trị cho cậu ấy, van cầu ngài đó!”

Bác sĩ nhìn Thư Văn rồi đáp: “Anh cũng đừng đau lòng quá. Mỗi ngày tôi đều chữa bệnh này ở đây. Nếu như gia quyến trông quá đau thương, sẽ ảnh hưởng nhiều tới bệnh tình của người thân đó.”

Hít một hơi thật sâu, Thư Văn kiên định nói: “Tôi nhất định sẽ phối hợp cùng bác sĩ, ngài nhất định phải chữa bệnh cho Tiểu Lâm thật tốt. Cậu ấy phải sống sót! Ngã Lâm mới hai mươi tuổi đầu thôi mà!”

“Đừng quá lo lắng, tuổi đời cậu ấy còn trẻ, sẽ có sức khỏe thôi!”

Thư Văn khước mắt rưng rưng, chỉ biết gật đầu đáp ứng bác sĩ.

Khi Ngã Lâm tỉnh lại đã là trưa ngày thứ hai. Cậu phát hiện mình đang nằm ở một phòng riêng của bệnh viện. Trong này rất đầy đủ tiện nghi, có tivi, đầu DVD, ghế nằm cùng một ngăn tủ nhỏ và cả một toa lét riêng. Ngã Lâm nhất thời hơi hoảng hốt, cố gắng nhớ lại lý do sao mình lại vào đây. Nghĩ đến đêm qua, năm nam nhân và con chó, cậu lại thấy trong người nổi một trận buồn nôn. Đúng rồi, trông thấy con chó khiến cậu bị nôn mửa nghiêm trọng, hình như còn ói ra máu, sau đó cái gì cũng không biết nữa, tỉnh lại thì đã ở đây. Chắc thấy mình hôn mê, khách làng chơi đã tống vào đây. Ngã Lâm xóc chân lên. Ngoài trời có ánh sáng, cậu liền đứng dậy mặc áo đến bên cửa sổ. Khung cảnh bên ngoài có đô thị hoa lệ tràn ngập dưới ánh nắng, xung quanh toàn là nhà cao tầng.

Đột nhiên nghe thấy người đẩy cửa bước vào, Ngã Lâm quay lại nhìn... là Thư Văn. Trên trán ướt đầm mồ hôi, hần hối hã bước vào. Tuy đang là tháng mười hai lạnh giá, nhưng hần chạy đôn chạy đáo tìm chỗ mua đồ ăn tẩm bổ cho Ngã Lâm nên mới vất vả như vậy. Đi vào thấy Ngã Lâm đang đứng bên cửa sổ, Thư Văn vội vàng hỏi: “Tỉnh rồi à? Em cảm thấy thế nào? Còn khó chịu không?”

Ngã Lâm nhìn đồng hồ hần mua về đặt trên nóc tủ, bên trong có đủ loại thức ăn rồi hỏi: “Là anh đưa tôi tới đây? Sao anh biết được?”

“À, là do có người gọi điện cho anh nói em bị ngất, anh chạy tới liền. Nơi này là bệnh viện trung ương, sau này em hãy ở đây đi. Hôm nay tạm ăn mấy món này nhé, bác sĩ nói khi em bắt đầu hóa trị sẽ không được ăn đồ có nhiều dầu mỡ. Nên bây giờ phải ăn nhiều một chút.”

Ngã Lâm ngồi lại trên giường bệnh: “Đây là phòng bệnh cao cấp phải không? Cảm ơn anh đã đưa tôi tới đây. Anh cứ về đi, hôm nào tôi sẽ mang tiền tới trả anh.”

Nghe cậu nói như vậy, trong lòng Thư Văn khổ sở vô cùng, hần ngồi bên giường bệnh rồi nói: “Tiểu Lâm, anh xin lỗi.”

Ngã Lâm cười đáp: “Tôi bị bệnh đâu liên quan gì tới anh. Cũng không phải do anh gây ra, sao phải xin lỗi, tôi còn phải cảm ơn anh vì đã mang tôi vào đây đây chứ.”

Thư Văn cầm tay Ngả Lâm khẩn khoản nói: “Anh không muốn nói tới chuyện đấy. Là... anh xin lỗi vì đã trách oan em.”

Giọng Ngả Lâm nhàn nhạt: “Anh không sai khi trách tôi, là tôi tự bán mình kiếm tiền.”

Thư Văn hơi kích động nói: “Không phải anh muốn nói tới cái này! Anh muốn nói là một trăm năm mươi vạn kia! Không phải là do em lừa anh! Là hắn ta đúng không?”

“Là Tiểu Kỳ nói cho anh đúng không? Anh đã gặp cậu ấy rồi sao? Cậu ấy bây giờ đang ở đâu?”

“Em đừng có đánh trống lảng nữa. Em không lấy tiền, vì sao lại không giải thích với anh? Làm hại anh hiểu lầm em? Làm hại em một mình...”

Không muốn nghe hắn nói nữa, Ngả Lâm cắt lời: “Chuyện đó cũng trôi qua từ lâu rồi, mặc kệ nó đi.”

Thư Văn tức giận gầm gừ: “Sao có thể bỏ qua được chứ?! Chúng ta không phải vì chuyện này mà...”

Ngả Lâm nhìn hắn, tiếp lời: “Mà chia tay sao?”

Thấy Thư Văn gật đầu, Ngả Lâm mỉm cười nói: “Không yêu nhau, sớm muộn cũng chia tay nhau thôi. Chuyện kia, bất quá cũng chỉ là một cái cớ.”

Thư Văn nắm chặt tay Ngả Lâm, chăm chú nói: “Không phải đâu, em phải tin anh, anh yêu em.”

Ngả Lâm giật tay lại, tức giận nói: “Bởi vì biết tôi bị bệnh, nên anh định bố thí cho tôi đúng không? Muốn giúp tôi trải qua quãng thời gian còn lại không khổ khổ gì nữa chắc?”

Thư Văn một lần nữa kéo tay cậu: “Anh đã hỏi kĩ bác sỹ rồi, bệnh của em có thể chữa khỏi mà. Sau này khỏi bệnh, chúng ta lại có thể sống chung với nhau. Một lần nữa bắt đầu lại từ đầu, được không?”

Đúng lúc này, bác sỹ tới kiểm tra định kì cho Ngả Lâm. Thấy trên bàn có nhiều đồ ăn, ông cười nói: “Hiện tại ăn nhiều một chút, trị bệnh bằng hoá chất sẽ không hấp thụ được gì đâu.”

Ngả Lâm nhàn nhạt hỏi: “Nơi này là phòng cao cấp đúng không? Tôi không trụ nổi ở phòng này đâu, ngài xem có thể giúp tôi đổi phòng hạng thường thôi được không? Năm trăm một ngày là quá nhiều rồi!”

“Bây giờ cậu đang có điều kiện, tốt nhất nên ở chỗ này, có thể giảm nguy cơ nhiễm bệnh. Chiều nay còn phải làm tiểu phẫu khám tử, xem tình trạng của cậu đến đâu rồi. Ca ca của cậu nói đã có tiền, nên cậu có thể nhanh chóng chữa bệnh bằng hóa chất, sau này không cần lo lắng nữa.”

Ngã Lâm vẫn phản đối: “Anh ta không phải ca ca của tôi, tôi không thể dùng tiền của anh ta đâu. Bác sĩ à, cho tôi chuyển phòng đi, tôi không có nhiều tiền tới mức ở trong phòng này đâu.”

Thư Văn xấu hổ đứng một bên, mặt lúc đỏ lúc trắng.

Bác sĩ lúc này mới quay sang hỏi Thư Văn: “Anh nói anh là ca ca mà? Thế nào cậu ấy lại nói không phải?”

Thư Văn lắp bắp trả lời: “Ách, cái kia...tôi... là biểu ca, là bà con xa.”

Bác sĩ cười, nói với Ngã Lâm: “Bà con xa hay biểu ca đều tốt mà, lúc khó khăn có thể ra tay giúp đỡ cậu, như vậy còn thân thiết hơn ruột thịt ấy chứ! Cậu cũng đừng nên giữ ý tứ làm gì, hiện tại việc có tiền chữa bệnh là quan trọng nhất, sau này hoàn toàn có thể đi làm lại rồi trả tiền cho anh ta mà.”

Ngã Lâm còn muốn nói thêm nhưng thấy Thư Văn ở bên cạnh biểu tình cầu xin khổ sở nhìn cậu, nên không nói nữa. Định bụng chút nữa cậu sẽ tự đi đổi phòng, chứ bây giờ có nói cũng bằng thừa, nên cậu chỉ có mỉm cười.

Bác sĩ kiểm tra xong xuôi rồi rời đi. Thư Văn nâng vai cậu dậy, đem đến đồ ăn dinh dưỡng: ” Ăn cơm trước đi, để lâu nguội hết cả rồi.”

Ngã Lâm không nói cũng không ăn, cánh tay gầy không thèm động đũa. Thư Văn buồn khổ muốn khóc. Hắn thấp giọng nói: “Thì ra em không muốn ở cùng một chỗ với anh, nhưng chí ít cũng để anh chăm sóc cho em từ bây giờ tới khi em khỏi bệnh hoàn toàn, anh sẽ biến mất khỏi mắt em, được không?”

Lắng nghe thanh âm nghẹn ngào của Thư Văn, chính cậu cũng muốn khóc, lẽ nào tới tận giờ đây, cậu mới có thể có được một tia ôn nhu của hắn hay sao?

Ngã Lâm không chuyển phòng bệnh, bởi vì cậu không còn khí lực nữa rồi. Buổi chiều làm tiểu phẫu lấy tủy, làm cả tinh thần và thể lực của cậu thoáng cái không còn chút nào. Tuy đã tiêm thuốc tê, nhưng kim tiêm giống như chiếc dùi lớn chậm chạp đâm sâu vào sống lưng khiến cậu đau đớn tưởng chết. Bác sĩ làm tiểu phẫu thấy vậy nên nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cậu: “Đừng nhúc nhích, sắp được rồi, nhịn một chút nữa thôi.” Ngã Lâm biết lúc này nếu lộn xộn nhất định việc lấy mẫu sẽ không thành, mà chẳng may đâm lệch thì hậu quả sẽ rất đáng sợ. Cậu cắn chặt răng, cố nén cơn đau, không để bản thân giãy giụa.

Thư Văn đứng chờ ở bên ngoài. Cửa phòng vừa mở, thấy Ngã Lâm mặt mũi tái nhợt đi ra, hắn vội vàng lại đỡ hỏi: “Đau lắm à?”

Ngã Lâm không nói nên lời, chỉ có thể lắc đầu, chậm chậm lê bước chân. Thư Văn đi theo bên cạnh, thấy cậu đi rất chậm chạp, cứ như đã mất hết sinh lực. Bỗng nhiên chân Ngã Lâm mềm nhũn, sắp ngã xuống thì Thư Văn đi bên cạnh vừa thấy cậu loạng choạng liền đỡ cậu vào lòng, ôm cậu về phòng nghỉ. Ngã Lâm căn bản không còn khí lực mà động đậy, để mặc Thư Văn ôm đi. Đau, thực sự là rất đau, nếu như có thể, cậu chỉ muốn chặt bỏ cái thắt lưng ấy đi, để không còn thấy đau nữa.

Về tới phòng bệnh, Thư Văn nhẹ nhàng đặt Ngả Lâm xuống giường, lấy thêm áo len khoác cho cậu. Thấy tay cậu lạnh run, Thư Văn vội vàng lấy chăn đắp. Mặt Ngả Lâm càng lúc càng ồm yếu, trông thực đáng thương. Cậu nhắm mắt mệt mỏi như muốn ngủ. Thư Văn chờ cậu thiếp đi mới ra ngoài hỏi tình trạng bệnh của cậu. Bác sỹ làm tiểu phẫu nói phải mất một ngày mới có thể xét nghiệm, ông còn khen Ngả Lâm thật giỏi, không hề kêu đau một tiếng. Ngày hôm qua cũng có một cô gái phải làm thế này, đau tới mức gào thét phát ngất.

Thư Văn trở lại phòng bệnh, thấy Ngả Lâm không hề ngủ mà nằm trần trọc trên giường. Không kiềm chế được nước mắt, hần tới gần ôm chầm lấy Ngả Lâm, vừa khóc vừa hôn lên đôi môi nhợt nhạt: “Em đã cực khổ nhiều rồi!”

29. Chương 28

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Nằm trên giường nhúu chặt lông mày, cơn đau nơi thắt lưng khiến Ngả Lâm toát mồ hôi lạnh, trong miệng chỉ thấy đắng nghét. Cậu cứ nằm yên chịu đau như vậy tới khi Thư Văn đến bên ôm hôn cậu. Ngả Lâm cũng chẳng còn khí lực để đẩy hần ra, nên chỉ có thể nghiêng đầu sang một bên né tránh. Thư Văn thấy cậu phản ứng như vậy, không dám làm càn nữa. Nhìn vẻ mặt khó chịu của cậu, hần cẩn thận hỏi han: “Anh giúp em... Em đau ở đâu?”

Ngả Lâm không muốn mở miệng nói một chút nào cả, chỉ lắc đầu.

Thư Văn nói tiếp: “Đã ba ngày không tắm rồi, rất khó chịu phải không? Em thích tắm rửa mỗi ngày mà. Anh giúp em lau qua người, không thì sẽ khó ngủ lắm?” Thấy Ngả Lâm không có phản ứng gì, hần nhẹ nhàng đỡ cậu dậy, ngồi tựa ở đầu giường. Kỳ thực vừa mới trải qua một trận đau đớn muốn chết, cậu cũng không còn sức mà phản kháng, thấy hần ôm mình đỡ dậy, Ngả Lâm chỉ có thể yếu ớt nói: “Không cần. Người đi đi.”

Nghe vậy Thư Văn vội vàng đỡ cậu nằm trở lại, giọng nghẹn ngào: “Tiểu Lâm, đừng dối nữa được không? Đều là lỗi của anh, em không thể cho anh một cơ hội chuộc lỗi sao?”

Nghe những lời này, lòng Ngả Lâm càng thêm buồn bực: “Ra là người chỉ muốn chuộc lỗi, vậy người càng có thể đi rồi. Người đâu làm gì gây hần đến ta, có gì mà phải chuộc lỗi?”

Thư Văn hận không thể cắt lưỡi chính mình, để nó nói bậy rồi! Hần nghĩ một hồi, lại mở miệng lần nữa: “Bởi vì anh yêu em, nên mới muốn quan tâm tới em, lí do này, chẳng lẽ em cũng không để ý sao?”

Ngả Lâm thoáng bất động, gần như không thở được, sao bản thân mình lại phản ứng kịch liệt như vậy:

“Người yêu thanh mai trúc mã đã tốn bao công sức đi tìm vừa trở về thì người vất đi đâu, còn gặp ta làm gì?”

Thư Văn vội kéo ngăn tủ ra lấy một tập hồ sơ để trước mặt Ngả Lâm, sốt sắng nói: “Hắn đã lừa anh! Hắn gạt anh nói rằng tiền bị em lấy! Em xem những thứ này đi... Đây là chứng cứ hắn đã cố tình lừa dối anh! Em tốt như vậy anh sao có thể ở cùng một chỗ với hắn đây? Anh thực sự yêu em mà, nếu không phải vì hắn lừa gạt...”

Ngả Lâm liếc đồng văn kiện trong tay Thư Văn, nhàn nhạt nói: “Nếu hắn không lừa người, người cũng chẳng tới tìm ta đâu.”

Thư Văn gấp đến độ trên trán đổ mồ hôi: “Em phải tin anh! Anh làm những chuyện ngu xuẩn đó, chỉ vì mù quáng giận dữ, chỉ vì quá yêu em thôi!”

Ngả Lâm nhắm hai mắt đáp: “Người hãy đi ra ngoài đi, ta ngủ đây.”

Thư Văn kinh ngạc đứng sững, nhìn Ngả Lâm cuộn mình trong chăn, như thực sự muốn ngủ. Cậu không cho hắn cơ hội nói nữa. Đành vậy, giọng hắn trầm thấp nghẹn ngào thốt lên: “Được rồi... Anh về lấy cho em ít đồ dùng sinh hoạt. Đồ người khác mang tới, sợ em dùng không quen. Sáng mai anh sẽ quay lại. Cố gắng ngủ ngon nhé, được không?”

Ngả Lâm vẫn không để ý tới hắn. Thư Văn đành lủi thủi quay lưng bước đi, lúc ra nhẹ nhàng đóng cửa lại cho cậu ngủ.

Bởi gấp gáp làm thủ tục nhập viện cho Ngả Lâm, cả một ngày Thư Văn chưa về nhà. Mấy vật dụng trong phòng bệnh của Ngả Lâm, vẫn là do hắn sai trợ lý vội vàng đi mua để dùng tạm, chứ lâu dài, sợ Ngả Lâm dùng không hợp. Cậu thích nhất xà phòng mùi chanh và túi giữ nhiệt để ôm. Hắn vội quá nên quên nói với trợ lý rồi, bây giờ phải tự về nhà lấy cho tiện.

Thư Văn rời khỏi nhà từ đêm qua. Từ việc Ngả Lâm thổ huyết, bị máu trắng, đến lúc bị Tiểu Kỳ “tát” vào mặt chuyện một trăm năm mươi vạn kia không phải do Ngả Lâm, hắn đã phải chịu đả kích rất lớn. Lúc đợi Ngả Lâm làm tiểu phẫu, hắn càng căng thẳng đứng ngồi không yên ở bên ngoài. Nên giờ đây, hắn thực sự uể oải rồi. Thầm nghĩ chỉ muốn về ngủ một giấc, sau đó mong chuyện đã xảy ra suốt ngày hôm nay, chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Ngả Lâm sẽ không bị mắc căn bệnh đáng sợ đó, không phải đối mặt với cái chết. Ngả Lâm vốn là một chàng trai tràn đầy sức sống. Tinh thần phấn chấn, có ước mơ, có mục tiêu, luôn chăm chỉ nỗ lực mới là Ngả Lâm.

Nếu thời gian có thể quay lại, thì tốt biết bao! Thư Văn khổ sở mong ước. Không cần nhiều đâu, chỉ cần sáu tháng thôi. Hắn sẽ không cường bạo cậu ngay ngày đầu đi thi, không khiến cậu bị gãy xương sườn. Hắn sẽ tin tưởng cậu, sẽ hiểu cậu, sẽ không đuổi cậu ra khỏi nhà. Như vậy chuyện cậu bán thân không thể xảy ra, sẽ không đời nào hắn tìm người làm nhục cậu, còn làm cậu phải vào đồn cảnh sát.

Tất cả những đau khổ hằn gầy ra cho Ngả Lâm, chỉ trong sáu tháng qua. Sáu tháng, hay nửa năm, nếu so với một đời người thì cực kì ngắn ngủi, nhưng nếu Ngả Lâm không chữa khỏi bệnh, nửa năm sẽ là cực hạn, ai có thể thấu hiểu đây?

Thư Văn không dám nghĩ thêm. Hắn sẽ không nhịn được mà khóc mất, sẽ phải dùng loại biểu tình vô dụng này để biểu đạt sự hối hận của mình.

Về đến nhà, Thư Văn mệt mỏi thay y phục, sau đó bắt đầu đi loanh quanh tìm đồ mang cho Ngả Lâm. Lý Khả vẫn ngồi trên ghế xem tivi, âm ỉ khi Thư Văn phớt lờ y.

Lý Khả rất tức giận, Thư Văn đi cả ngày, điện thoại không nhận, nhắn tin cũng không trả lời. Thế mà lúc về tới cửa, còn không chủ động nói chuyện với y. Đợi nửa ngày chỉ thấy hắn tắm rửa rồi đi loanh quanh tìm đồ này nọ, không thèm để ý tới y. Lý Khả bắt đầu cảm thấy hơi sốt ruột. Y tắt tivi, thấy Thư Văn đang thu dọn tủ quần áo, ngữ khí khó chịu hỏi vặn: “Cả ngày nay anh đã đi đâu thế?”

Thư Văn không dừng công việc trong tay, trả lời ngắn gọn: “Ta đến bệnh viện.”

“Đến bệnh viện làm gì? Tại sao không nhận điện thoại của em?”

Thư Văn rốt cục ngừng động tác. Hắn nhìn thẳng mặt Lý Khả nói: “Người biết không? Ngả Lâm bị bệnh, bệnh bạch cầu. Như vậy người đã thỏa mãn chưa?”

Lý Khả trầm tư một lúc mới đáp: “Cậu ta bị bệnh đầu liên quan gì tới em? Nói như vậy, tối hôm qua anh nhận được điện thoại rồi vội vã đi ngay là để tìm cậu ấy hả?” (**beta: ta muốn tát vào cái mặt trơ tráo của thằng này X-()*)

Thư Văn lập tức nổi giận, hắn túm cổ áo Lý Khả ném y xuống bàn, gào to: “Không liên quan gì tới người ư? Sao có thể không liên quan cơ chứ? Bởi vì một trăm năm mươi vạn kia, người thiếu chút nữa đã hại chết cậu ấy rồi!”

Nhìn đồng văn kiện rơi lả tả trên mặt đất, y hỏi: “Chỉ bằng mấy thứ này, mà có thể chứng minh là em lấy tiền của anh sao?”

Thư Văn bất lực nói với Lý Khả: “Người cút mau đi, ta không bao giờ... muốn gặp lại người nữa.”

Lý Khả thản nhiên đứng lên, vừa phất bụi trên quần áo vừa nói: “Anh đã điều tra cả rồi hả? Đúng vậy đấy, em cũng không gạt anh nữa, là chính em đã lấy tiền đó.”

Thư Văn ôm đầu ngồi sụp xuống cạnh giường: “Mau cút đi, đừng khiến ta không chịu được mà đánh người.” (**beta: lúc đánh Tiểu Lâm sao k bắt lực như thế này đi???:-<)*

Lý Khả giọng cười cợt, nói: “Hiểu lầm cậu ấy, chính là anh chứ không phải em. Em chưa từng nói cậu ấy cầm tiền của anh. Là anh tự nghĩ ra như vậy chứ, làm quái gì liên quan tới em.”

Thư Văn không đáp, nhưng toàn thân đều run rẩy.

Lý Khả tiếp tục: “Chính cậu ấy số mạng không tốt mới mắc bệnh máu trắng, trách thế quái nào được người khác? Là mệnh cậu ta đen thôi.”

Không thể nhịn thêm, Thư Văn gào to: “Người còn muốn thế nào nữa? Mau cút đi!”

Lý Khả thản nhiên đáp: “Ta chẳng muốn thế nào cả, nếu người không muốn ta ở đây, ta sẽ đi thôi.” Nói xong, y tự lấy vali ra, xếp quần áo. Xong xuôi, y lại cười cười nói với Thư Văn: “Ta đi đây. Mà đúng rồi, Ngã Lâm đang ở đâu? Ta đem hoa quả vào thăm nom cậu ấy chút mới được.”

“Không cần, thấy người, chỉ sợ cậu ấy bệnh càng nặng thêm.”

Lý Khả cười ha ha: “Sao có thể thế được? Có khi cậu ấy còn vui mừng khi thấy ta đó, bởi vì ta có thể nói cho cậu ấy biết, người có chủ ý đưa người tới làm nhục cậu ấy, là ai a.”

Nói xong, y cười tủm tỉm xách va ly chậm rãi đi ra ngoài. Đột nhiên Thư Văn kéo y lại, lạnh lùng hỏi: “Sao người lại biết được?”

Mặt Lý Khả vô tội trả lời: “Tối hôm qua có điện thoại nên ta ngủ không yên, ta tự khắc gọi lại thôi, ai ngờ lại có thu hoạch ngoài ý muốn, nói chuyện được với một trong năm người kia. Ta cũng đang muốn cho Ngã Lâm biết, Thư Văn mà cậu ấy yêu nhất, lại chính là người thuê bọn đàn ông làm nhục mình, hơn nữa, còn ưu tiên cho cậu ấy con chó ngao lớn như vậy.”

Thư Văn gầm nhẹ: “Người là tên hỗn đản! Muốn hại chết cậu ấy hả?”

Lý Khả hơi run, y hất tay Thư Văn đang túm chặt mình ra, nói: “Ta chỉ muốn nói cho cậu ấy sự thực thôi, sao có thể hại chết cậu ấy được? Người không chịu nói cậu ấy nằm ở đâu, vậy thì tự ta đi tìm thôi.”

Lúc này Thư Văn thực sự luống cuống, nếu Ngã Lâm biết chuyện này, chỉ sợ thực sự chịu không nổi. Hắn buông lỏng tay Lý Khả ra, cầu xin y: “Đừng nói cho cậu ấy, van cầu người.” (**beta: đoạn này thấy TV thật sự vô dụng*)

Lý Khả cười tà mị, ả ý nói mấy câu: “Vì sao? Vì sao ta không thể nói cho cậu ấy chứ? Người thử nói cho ta một lý do xem.”

“Không phải người cần tiền sao? Hãy ra nước ngoài đi! Người cần bao nhiêu tiền? Nói đi, ta sẽ cho người. Người hãy đi thật xa, đừng tìm Ngã Lâm nữa, biết chưa?”

Lý Khả khẽ hừ một tiếng, nói: “Tiền mà người nói, trước đây ta cần gây dựng sự nghiệp người cũng đâu dễ tâm, còn nói ta kiếm tiền dơ bẩn, không cho thì thôi, sao phải nói nhiều làm gì?” Dứt lời, y mở cửa ra đi.

Thư Văn giữ cửa lại, nức nở kéo Lý Khả: “Ta cho, người nói đi, ta sẽ cấp cho! Người cần bao nhiêu? Bao nhiêu cũng được? Nói đi!”

“Ta đã nói rất nhiều lần rồi. Một nghìn vạn. Người cũng biết đó, gây dựng sự nghiệp đâu có dễ dàng gì. Đương nhiên nếu ta đã gây dựng được sự nghiệp, cần quái gì phải quay về làm phiền người với Ngã Lâm?”

Thư Văn vội vã mở tủ, lấy ngân phiếu viết cho Lý Khả: “Ta sẽ tin người lần này, cầm tiền rồi cầm nói bậy.”

Lý Khả cười tươi nhận tám chi phiếu nói: “Thư đại gia còn lắm tiền nhiều của, mới có bấy nhiêu đã bỏ bèn gì đâu? Ta không dám gạ người đâu.” Nói xong, cầm lấy chi phiếu nghênh ngang rời đi.

Thư Văn nhìn bóng Lý Khả bỏ đi rồi ngồi phịch xuống đất. Hắn thật muốn cầm dao tự đâm chết mình. Cả thế gian này, còn loại người nào ngu như hắn đây?

Nhanh nhanh thu dọn xung quanh sau đó hắn tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường đi ngủ. Nằm trên giường, nhìn ánh trăng sáng, mà không sao ngủ được. Hắn vẫn nhớ tới Ngã Lâm không biết cậu còn đau không? Lại nghĩ ngày mai bắt đầu trị bệnh bằng hóa chất, sẽ còn vất vả cho cậu tới mức nào nữa? Nên mua đồ gì để tắm bổ cho cậu bây giờ? Phải làm gì để thuyết phục cậu ấy cho mình ở bên chăm sóc, cậu sẽ yên tâm chữa bệnh... Cứ như vậy Thư Văn mãi miết suy nghĩ, ngủ không được.

Vất vả lắm hắn mới mê man đi được một chút, thế nào lại gặp ác mộng. Trong mộng hắn thấy Ngã Lâm đang ngồi khóc ở dưới tầng, muốn chạy xuống an ủi cậu, thì không sao mở cửa được. Thư Văn gấp đến độ đổ mồ hôi lạnh, dùng sức phá cửa ra, nhưng mãi nó vẫn không nhúc nhích. Đang muốn dùng cái gì đó để phá cửa xông ra, thì đột nhiên tỉnh giấc. Lúc ấy ngoài trời còn tối đen.

Thư Văn hít một hơi thật sâu, chờ người ráo bớt mồ hôi lạnh, muốn ngủ lại cũng không được nữa. Hắn mở to mắt, thực sự chỉ muốn ngủ để có sức mai chăm sóc Ngã Lâm. Nhưng lại chỉ sợ khi ngủ, sẽ mơ thấy ác mộng. Cứ như thế trở người liên tục. Sáng sớm hôm sau, lại mê man ngủ vì quá mệt, tới lúc hắn giật mình tỉnh lại, thì đã hơn mười giờ rồi.

Thư Văn nhìn đồng hồ, tựa như con mèo giật bắn mình nhảy lên, vội vàng đánh răng rửa mặt rồi phóng xe tới bệnh viện. Trên đường đi hắn nhớ ra sắp tới giờ ăn trưa, đồ ăn trong bệnh viện chắc chắn không thể bằng bên ngoài, nên hắn nhanh chóng chạy đi mua cháo ngô Ngã Lâm thích ăn nhất. Hôm nay bắt đầu trị bằng hóa chất, cậu không thể ăn đồ dầu mỡ, nên phải yêu cầu người ta nấu riêng, mất nửa tiếng mới xong.

Khi tất cả đã hoàn tất, Thư Văn tức tốc chạy tới phòng bệnh. Tại đây thiếu chút nữa hắn phát ngất: Phòng bệnh cực kì sạch sẽ, Ngã Lâm không có, gian phòng đã được quét tước cẩn thận, thay ga giường mới, chuẩn bị cho bệnh nhân kế tiếp nhập viện.

30. Chương 29

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Hắn vội vàng đi hỏi y tá phụ trách, người bệnh ở phòng này đã đi đâu rồi? Y tá nói rằng hình như người đó đã đổi sang phòng bệnh thường rồi, đồ dùng trong phòng cũng được gói ghém cẩn thận, đợi Thư Văn đến thì trả cho hắn. Thư Văn nhìn túi đồ, hôm qua trợ lý hắn mua những gì đều còn lại đầy đủ trong túi, thậm chí cả chiếc áo khoác mua cho cậu cậu cũng để lại. Thư Văn rất khó chịu, nhìn thấy những thứ này, hắn có cảm giác như chính mình cũng đang bị bệnh giống Ngả Lâm vậy. Rõ ràng là cần người bảo hộ, nhưng cậu vẫn ép bản thân luôn kiên cường mà mỉm cười.

Xách túi đồ bị để lại, Thư Văn đi thanh toán toàn bộ viện phí, rồi đi hỏi y tá phòng bệnh mà Ngả Lâm đang nằm.

Gian phòng bình thường này, bên trong chật kín người, còn có người nhà bệnh nhân. Giờ ăn trưa, ai cũng có người thân ở bên chăm sóc. Chỉ còn Ngả Lâm ngồi một mình trên cái giường sắt ở góc phòng, chậm rãi ăn cơm bệnh viện. Nhìn cậu trông rất mệt mỏi, tinh thần có vẻ không tốt, trên người chỉ mặc một cái áo khoác cũ, đơn bạc. Cậu ăn từng miếng cơm trắng với rau cải luộc, người khác nhìn qua một điểm cũng không muốn ăn. Thư Văn đi tới bên, nhẹ nhàng cầm lấy thìa trong tay cậu, dịu dàng nói: “Chúng ta quay lại phòng vô trùng kia đi, anh đã thanh toán hết viện phí mất rồi, bây giờ không thể trả lại được.”

Vốn tinh thần đã không phấn chấn, nhìn thấy hắn, Ngả Lâm cũng chẳng phản ứng. Bị hắn lấy mất thìa, cậu cũng không ăn nữa, lưỡi biếng nằm xuống giường, hững hờ đáp: “Đừng gây khó dễ cho tôi nữa, thực sự tôi không có tiền để ở đó đâu, một ngày mất tới năm trăm, ở đây chỉ có năm mươi thôi.”

Thư Văn ngồi xuống bên cạnh, cầm bàn tay lạnh ngắt của cậu, nói: “Quay lại đó đi, khi làm hóa trị rồi, nếu bị nhiễm trùng sẽ rất nguy hiểm. Chuyện tiền nong em không phải lo lắng, khi nào em khỏi bệnh, kiếm ra nhiều tiền, rồi trả cho anh cũng được.”

Ngả Lâm hơi lắc đầu: “Chuyện này về sau không nhắc lại nữa. Vạn nhất cả đời mắc nợ anh, tôi làm sao mà kham nổi.”

Những lời này khiến Thư Văn thoáng cái đau lòng khấn khoản nói: “Từ khi nào em lại khách khí với anh như vậy? Lẽ nào muốn anh phải quỳ xuống van xin em mới tha thứ cho anh sao?”

Câu nói này của Thư Văn lập tức làm cả phòng bệnh nhỏ hẹp im lặng, bao nhiêu bệnh nhân cùng người nhà đều ngừng hành động mà nhìn hai người bọn họ.

Ngả Lâm cảm giác được bầu không khí có chút quái đản nhưng vẫn nhàn nhạt nói: “Biểu ca, chuyện của tôi anh không cần phải lo, tiền của anh cũng không phải cho không, dùng trên người tôi không phải quá phí phạm sao?”

Người khác nghe xong câu này đều minh bạch, có người nói Thư Văn là ca ca tốt, gia cảnh không tốt vẫn cố gắng cho em tới phòng vô trùng chữa bệnh, cũng có người nghi ngờ nghĩ rằng có ai trên đời lại tốt như vậy, chỉ sợ bên trong lại lợi dụng gì nhau. Thư Văn bị mọi người xì xào càng lúc càng xấu hổ, hẩn nhìn Ngã Lâm, cậu cũng đang quan sát hẩn. Bỗng nhiên Thư Văn nghĩ ra cái gì, sau đó nói với vị đại thẩm bên cạnh: “Bác biết không? Đệ đệ cháu từ nhỏ đã cứng đầu, lúc nào cũng cố chấp. Đúng là cháu không có tiền, nhưng mấy hôm trước trúng vé số độc đắc mới có tiền chữa bệnh cho em ấy, em ấy lại nói tiền từ trên trời rơi xuống không phải là chuyện tốt, cứ nhất quyết không chịu dùng, bây giờ bệnh nặng hơn, phải nhập viện, cho nằm ở phòng vô trùng thì nhất quyết không chịu.” Nói xong, lại nhớ tới mấy chuyện xảy ra vài ngày qua, mắt Thư Văn lại đỏ lên chực khóc.

Đại thẩm đó chép miệng, số ai lại tốt như vậy, trúng được số độc đắc có tiền chữa bệnh đúng lúc này. Sau đó bà khích lệ cùng Thư Văn, nói với Ngã Lâm có người nhà quan tâm lo lắng cho là tốt lắm rồi, mau gắng chữa bệnh. Mọi người trong phòng nghe xong ai cũng đứng về phía Thư Văn, khuyên bảo Ngã Lâm, chốc chốc căn phòng nhộn nhạo cả lên.

Ngã Lâm dở khóc dở cười, không theo hẩn đi, ở lại đây thế nào cũng bị nói này nọ, mà theo hẩn thì thực sự không cam lòng. Thư Văn nhìn Ngã Lâm biểu cảm bất đắc dĩ, biết đã làm cho cậu động tâm rồi, không bằng rèn sắt khi còn nóng, nhanh nhẹn thu dọn đồ của cậu, nói: “Tiểu Lâm à, nghe lời đi, chiều nay là có kết quả xét nghiệm rồi. Nếu như làm hóa trị tốt xong sẽ phải chuẩn bị tắm bồn nữa đấy. Anh biết a, em sẽ không sợ đau đúng không? Đừng sợ, có ca ca lo cho em mà!”

Nói xong, lập tức khụy người xuống, định làm ngựa công Ngã Lâm đi. Ngã Lâm nhìn hẩn nhanh tay gói đồ của mình, hai bên trái phải thì mọi người không ngừng khuyên can, không còn biện pháp chống đối, cậu bất lực bỏ chân ra, đi giầy vào. Thư Văn nhìn cậu định xỏ giầy, liền cúi xuống đi vào cho cậu, vừa làm vừa nói: “Ngoan, nghe lời anh đi, hôm qua làm tiểu phẫu còn đau như vậy, chắc chắn đi lại không tốt. Anh sẽ công em lên tầng, dù sao anh cũng rất khỏe mà.”

Làm trò như vậy trước mặt bao nhiêu người, Ngã Lâm mặt đỏ như tôm luộc. Tuy tất cả mọi người đều cho rằng Thư Văn là biểu ca của cậu nhưng một nam nhân hai mươi tuổi đầu, bị một nam nhân khác công đi, thì còn có mặt mũi nào nữa. Ngã Lâm giật cái giầy lại bực bội nói: “Bỏ giầy của tôi ra! Tôi tự đi được!”

Thấy cậu nổi giận, Thư Văn lập tức bỏ tay ra, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, vậy chúng ta đi thật chậm nha!”

Ngã Lâm khách sáo chào mấy người bệnh cùng phòng vài câu, không thềm để ý tới Thư Văn, chậm rãi ra khỏi phòng bệnh. Thư Văn vui vẻ hơn hờ như tiểu tử được cho kẹo, cảm ơn mấy người xung quanh, sau đó xách đồ đi theo Ngã Lâm. Bởi vì hôm qua làm tiểu phẫu, cả người đau nhức tới mất cảm giác, nên cậu đi rất chậm. Thư Văn cứ loanh quanh bên cạnh cậu, hỏi han: “Anh công em nhé! Em không thích công thì để anh bế được không? Hay là chỉ ôm cũng được? Để anh đỡ em.” Cứ như vậy, Thư Văn quanh quẩn lăm nhăm bên người Ngã Lâm, còn Ngã Lâm vẫn hờ hững với hẩn, đến khi hai người trở về phòng kháng khuẩn cũ.

Thư Văn xếp đồ ra xung quanh, Ngã Lâm nhanh chóng nằm xuống giường. Một lúc sau Thư Văn bưng mâm cháo tới, âu yếm nói: “Tiểu Lâm, ăn thêm một chút cháo đi, cơm bệnh viện không ngon đâu.”

Ngã Lâm rầu rĩ trả lời: “Không ăn, no rồi.”

Thư Văn kiên trì cầm cái muỗng lên muốn đút cho Ngả Lâm: “Ăn như vậy ít quá, cơ thể sao chịu được. Làm hóa trị rất cần có sức khỏe, ngoan nào, cháo cũng mua cả rồi, em không ăn chẳng phải phí lắm sao? Lại đây nào, ăn một chút đi.”

Ngả Lâm không biết làm thế nào, đành kéo chăn lên che mặt: “Thực sự không ăn được, ăn không vào.”

Thư Văn vừa nghe xong liền sốt ruột buông muỗng xuống, vỗ vỗ lưng Ngả Lâm hỏi: “Làm sao vậy? Khó chịu lắm à? Anh mua trà mật ong rồi đây, em uống cho khỏe nhé?”

Ngả Lâm vẫn trốn trong chăn lắc đầu, Thư Văn lại nói: “Hay là buồn ngủ trưa rồi, nếu muốn ngủ thì ngủ đi, nhưng đừng trùm kín như vậy, ngột thở sao ngủ ngon được?”

Thực sự nhịn không được, Ngả Lâm lộ đầu ra nói: “Anh không thể ngừng nói được sao? Ồn quá!”

“Nga, ồn lắm sao? Vậy em cứ hảo hảo ngủ một giấc đi, anh sẽ ra bên ngoài ngồi ăn.” Nói xong, Thư Văn mang theo đồng cháo Ngả Lâm không ăn, đi ra ngoài ngồi.

Ngả Lâm có chút nhớ nhung mà khóc, cậu biết Thư Văn ra ngoài ăn cháo thừa của cậu là ủy khuất cho hắn rồi, như vậy càng khiến cậu thêm khổ sở.

Buổi chiều bác sỹ tới, nói cho Ngả Lâm và Thư Văn một tin không tốt: “Người của Ngả Lâm không khỏe, làm lượng bạch cầu so với hồng cầu vượt quá tỉ lệ cho phép, người thường làm hóa trị bảy ngày sẽ hết, còn với Ngả Lâm thì không biết có tiêu diệt được hết tế bào bạch cầu gây bệnh không nữa.”

Ngả Lâm rất sợ. Sáng hôm sau Tiểu Kỳ tới thăm, nói chuyện Thư Văn không hề cố ý làm vậy với cậu. Cho dù Thư Văn đúng là có lỗi, nhưng bây giờ hắn đã hối cải, nên cho hắn một cơ hội. Ngả Lâm vẫn không cam tâm, những hiểu lầm này, vốn không phải lỗi của Lý Khả, mà do căn bản Thư Văn không yêu thương cậu, đến khi biết cậu bệnh tật hắn mới quay đầu thương xót.

Nhưng trước mắt vẫn nhìn thấy hắn vì cậu mà suốt ngày bên ba, một ngày một đêm trông nom cậu tới thăm quàng hai mắt, chính cậu cũng đâu đành lòng mở miệng tuyệt tình với hắn.

Tiểu Kỳ nói hiện tại hắn có thể giúp cho cậu chữa bệnh, cứ để hắn giúp đi, sau này đi làm được sẽ trả lại cho hắn. Nếu như mãi cứng đầu không nhận tiền của hắn, sẽ chỉ càng nguy hiểm tới tình mạng hơn thôi, khi không còn cơ hội nhất định sẽ hối hận. Mà Thư Văn cũng vì chuyện này mà ân hận cả đời. Ngả Lâm cảm thấy hỗn loạn, đúng là có thể cứu mình bây giờ chỉ có Thư Văn, bây giờ đã như vậy rồi thì vô pháp kiếm tiền, nhưng mỗi khi nhớ tới những chuyện đã xảy ra với Lý Khả kia, trong lòng lại đau đớn khôn nguôi. Cậu không muốn Thư Văn nhìn cậu như một người không thể tự sống sót. Dù mọi con đường của cậu bây giờ, không còn đường nào là đường sống nữa rồi.

Thư Văn thấy Ngả Lâm không được tự nhiên với mình, một bên lấy khăn ẩm lau mặt cho Ngả Lâm, nói: “Em đừng suy nghĩ tiêu cực làm gì, coi như anh là người xa lạ cũng được. Nếu không thì coi như ca ca chăm đệ đệ đi, như vậy không phải sẽ thoải mái hơn sao?”

Ngả Lâm phản bác: “Tôi không phải là đệ đệ của anh.”

Thư Văn ngẩn ra, Ngả Lâm nói những lời này, làm tâm tình hắn trào lên, mãnh liệt cùng sửng sốt. Bỗng nhiên hắn cúi người hôn lên môi cậu. Ngả Lâm sau một hồi kinh ngạc lập tức đẩy hắn ra.

Mặt Thư Văn ửng đỏ, hắn nhìn vào mắt Ngả Lâm nói: “Anh biết em không phải đệ đệ của anh, anh cũng không đối xử với đệ đệ của mình như thế.”

Ngả Lâm nghe xong, trầm mặc hẳn. Thư Văn vẫn tiếp tục ôn như giúp cậu lau người: “Không biết em có tin anh hay không? Nhưng anh thực sự yêu em, muốn cùng em một chỗ. Không phải anh muốn chuộc lỗi gì cả, cũng không phải là thương hại em. Anh chỉ có một ý nghĩ thôi. Đó là muốn ở bên cạnh quan tâm chăm sóc em, chờ em khỏe mạnh có thể mãi mãi ở bên cạnh nhau. Anh xin lỗi em về chuyện trước đây, nếu em có thể tha thứ cho anh là tuyệt nhất, nhưng dù không tha thứ, cũng không sao cả, anh sẽ theo đuổi em cả đời, kể cả không đợi tới ngày đó được đi chăng nữa.”

Ngả Lâm nghe xong những lời này, trong lòng lại nổi lên một trận khó chịu. Cậu hận chính mình, bao nhiêu chuyện đã xảy ra như thế, nhưng chỉ vừa nghe hắn tâm tình có mấy cậu, đã khiến tâm can mềm nhũn ra. Có phải bởi vì ốm đau, làm tâm tình cậu yếu đuối hẳn đi không, hay đang lúc cô đơn sợ chết, lại có Thư Văn bên cạnh ôn nhu chăm sóc, giống như giấc mơ mà cậu từng ao ước?

Thư Văn lau người cho Ngả Lâm, thấy vết thâm lớn ở chỗ tiểu phẫu lấy tùy lần trước, nhẹ nhàng lên tiếng: “Nếu đau thì hãy nói cho anh, anh không chịu đau cho em được, nhưng ít ra có thể ôm em cho em khóc, như thế tốt hơn là chịu đựng. Biết chưa? Em có thể khóc trong lòng anh.”

Nghe xong, Ngả Lâm không thể khác chế mà nước mắt thực sự chảy xuống.

Thư Văn ôm cậu, cảm giác cậu lại giãy giụa, càng dùng lực ôm chặt hơn. Ngả Lâm khóc rất nhiều, chẳng mấy chốc đã làm ướt áo Thư Văn đang mặc. Hai người cứ thế ôm nhau rất lâu. Bao nhiêu ủy khuất ầm ứ trong bao lâu được phát tiết hết, khiến Ngả Lâm nhẹ nhõm hơn nhiều. Thư Văn vẫn ôm chặt cậu, tới khi cậu thiếp ngủ trong vòng tay mới buông cậu ra, đắp chăn cho cậu. Hắn không muốn về nhà ngủ nữa, nằm luôn trên ghế, trông nom Ngả Lâm.

31. Chương 30

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Buổi sáng ngày thứ hai, Thư Văn vừa mở mắt liền thấy Ngả Lâm đã tỉnh giấc. Nhưng thân thể cậu không có chút sức lực nào, chỉ nằm im trên giường, không muốn xuống đất. Thư Văn khuyên can mãi, đỡ cậu xuống giường đi lại một chút, bằng không sẽ còn khó chịu nữa, nên cho xương khớp hoạt động mới tốt. Ngả

Lâm cũng tán thành, cậu đang tính ra ngoài mua chút nước nóng, đêm qua khát nước, mà tìm mãi trong bình nhiệt không còn tí nào. Thư Văn nghe xong, vội vàng mở ngăn tủ lấy ra chai trà mật ong hôm qua đã mua, không phải đã có cái này rồi sao? Hắn mua từ hôm qua, quên mất không nói với cậu.

Rót cho Ngả Lâm một chén, Ngả Lâm uống mấy ngụm đã hết, có vẻ khát cực kì. Thư Văn ôn nhu rót cho cậu một chén nữa, nói: “Ban đêm khát như vậy sao không gọi anh một tiếng, anh sẽ dậy mua nước nóng cho em, anh ở ngay ngoài hành lang mà.”

Ngả Lâm vô cùng kinh ngạc nói: “Anh không về nhà sao?”

“Không, anh lười lắm, đi đi lại lại chỉ thêm phiền phức hơn.” Hắn gật đầu với Ngả Lâm đang trầm ngâm gì đó, nói: “Tiểu Lâm à, anh có thể thuê giường ngủ trong này với em được không, ghế bên ngoài cứng quá, khó ngủ lắm?!”

“Anh không có việc gì thì cứ về nhà đi, đừng có mỗi ngày đều tới, tôi tự lo cho mình được.”

Thư Văn nóng nảy phản đối: “Sao có thể thế được?! Lúc trị bệnh bằng hóa chất mà không có ai bên cạnh chăm lo thì sao được?” Đột nhiên nghĩ đến cái cơ để được chăm sóc cậu mà nấn nỉ cho hắn ở lại cùng thì tốt quá, Thư Văn bèn quay sang nói với Ngả Lâm: “Em cho anh thuê giường ở lại với em đi, mỗi lần đi đi về về cũng mất hai tiếng đồng hồ, chi bằng anh ở lại chăm sóc cho em tiện hơn nhiều.”

Ngả Lâm ngây thơ không nghĩ nhiều đến vậy, nhìn hai tròng mắt Thư Văn trùng sâu cũng biết hắn khó ngủ, bên ngoài lạnh lẽo như vậy, cậu lập tức đồng ý cho hắn ngủ chung phòng. Thư Văn nhanh chóng thuê một cái giường lò xo, gọi người đem đến xếp cạnh giường Ngả Lâm.

Đến chiều Tiểu Kỳ vào thăm Ngả Lâm, ba người cùng ngồi nói chuyện, không còn mẫu thuẫn như trước. Bỗng nhiên Ngả Lâm phát hiện trên mặt Tiểu Kỳ có vết bầm tím, liền hỏi có chuyện gì. Tiểu Kỳ cũng chỉ trả lời qua đường không quan sát nên chẳng may bị vấp ngã.

“Mắt cậu không tốt thì đừng có đi lại nhiều như vậy. Trong nhà tôi có thuốc, về lấy mà bôi vào, bây giờ tôi không có cách nào ở bên cạnh giúp cậu được.”

Tiểu Kỳ nói chỉ bôi thuốc mấy ngày là ổn, không cần phải lo lắng nhiều như vậy. Chờ Tiểu Kỳ đi rồi, Ngả Lâm mới hỏi Thư Văn xem có cách nào chữa mắt cho Tiểu Kỳ không. Cậu kể đến đoạn Tiểu Kỳ bị người ta lừa mất giác mạc, Thư Văn trầm ngâm lên tiếng: “Nếu như có thể phẫu thuật, có khi nhìn lại được đấy? Muốn anh liên hệ với bệnh viện hỏi cho cậu ấy không?”

Có thể điều trị mắt cho Tiểu Kỳ là tâm nguyện của Ngả Lâm, nghe thấy Thư Văn sẽ hỗ trợ, cậu liền mỉm cười nói: “Nếu được như vậy thì tốt quá. Phiền cho anh nhiều rồi.”

Nhìn Ngả Lâm nở nụ cười, Thư Văn thấy trong lòng cũng vui hơn nhiều, giống cậu cười rộ lên. Đến bây giờ hắn chưa từng nghĩ một người cười mà cũng có thể khiến cho hắn vui như vậy.

Ngày mai Ngả Lâm bắt đầu làm hóa trị. Thư Văn vừa mong mỏi lại vừa lo lắng. Ban đêm ngủ trong phòng, hần lảng nghe mọi cử động của Ngả Lâm. Cậu chỉ thoáng nghiêng người, Thư Văn cũng ngóc đầu lên xem liệu chần có tuột xuống không? Lúc điều chỉnh điều hòa ấm áp, lúc lại lấy nước cho cậu uống. Đêm nay so với bên ngoài kia ngủ còn khó hơn nhiều.

Chín giờ sáng ngày hôm sau, Ngả Lâm chính thức bắt đầu chữa bệnh bằng hóa chất. Bác sỹ cho cậu nằm trong phòng truyền dịch, túi thuốc hóa chất đen đen được treo lên cao, theo ống dẫn vào trong người cậu. Một loại hóa chất này có đặc tính ăn mòn thực đáng sợ, nhiều khi rất khó chịu. Nhưng Ngả Lâm vẫn nằm im trên giường, không hề động đậy. Sau khi truyền xong, mất một lúc cậu mới có thể đứng lên. Có thể do ảnh hưởng của thuốc, cậu không có chút sức lực nào.

Thư Văn xót xa vô cùng. Không muốn làm tâm trạng cậu thêm phiền muộn, hần hầu như đều ở bên cạnh cậu không nói câu nào, chỉ im lặng, thi thoảng đút nước cho cậu. Buổi trưa ăn cơm, từng thìa đều đút cho cậu ăn. Tay Ngả Lâm khó động đậy được, nên để mặc Thư Văn giúp mình sinh hoạt. Còn nữa không thể ăn đồ ăn có dầu mỡ, nên khó tắm rửa cho cậu được.

Cứ như vậy, có ngày phải truyền dịch tới tận tối, không chỉ có Ngả Lâm mệt muốn chết rồi, mà Thư Văn cũng bị hao tổn sức lực không kém. Mọi lúc mọi nơi hần đều căng tai nghe ngóng xem Ngả Lâm thế nào, khó chịu ở đâu, muốn cái gì. Chỉ sau mấy ngày đầu tiên, Ngả Lâm đã bắt đầu thấy tác dụng của hóa chất, các khớp xương như kêu gào vì đau, dạ dày cũng nhức vô cùng. Cậu thực muốn đứng lên đi lại loanh quanh cho đỡ đau, nhưng trên người một điểm khí lực cũng không có. Những cơn đau toàn thân làm cậu như muốn phát điên, cậu chỉ được nằm một chỗ, cái gì cũng không thể làm nữa.

Ngày nào Thư Văn cũng bưng nước ấm tới ôn nhu giúp Ngả Lâm lau người. Cậu đổ mồ hôi rất nhiều, Thư Văn hay phải thay áo cho cậu.

Sau đó vài ngày thì cậu bắt đầu nôn mửa. Thư Văn nhìn thôi đã thấy quặn thắt xót xa, không thể làm gì hơn, đành ôm chặt cậu vào lòng, vuốt ve lưng để cậu cảm thấy thoải mái hơn cũng như dỗ cho cậu ngủ. Tuy hần rất mệt, nhưng không dám đi ngủ, chỉ sợ thiếp đi Ngả Lâm sẽ lại đau đớn hay khó chịu đâu đó.

Càng ngày triệu chứng càng nặng. Ngả Lâm bắt đầu lên cơn sốt nhẹ, thậm chí còn bị chẩn đoán có nguy cơ viêm phổi, mắc thêm bệnh nào lúc này chỉ có đường chết thôi. Lắng nghe cẩn thận lời bác sĩ căn dặn, Thư Văn không dám rời Ngả Lâm nửa bước.

Dù mặc thêm rất nhiều áo, nhưng có nhét bao nhiêu Ngả Lâm vẫn hay bị lạnh. Thư Văn đành chui vào trong chăn, thường xuyên ôm ấp vỗ về cho cậu bớt đau. Tuy điều này khiến Ngả Lâm thực thoải mái, nhưng trong tâm trí lại thấy khó chấp nhận.

Đã ba ngày rồi Ngả Lâm không hề bước chân xuống đất, cũng vì cảm thấy quá mệt mỏi. Làm hóa trị phải tiêm rất nhiều, nên cánh tay cậu bắt đầu tím lên vì vết châm. Ngả Lâm thử động ngón tay, mới thấy nó sưng to, thực khó chịu. Thư Văn đã bận rộn nhiều ngày nay, sức khỏe hần cũng sa sút đi nhiều. Bác sỹ nói hần nên tìm thân nhân của Ngả Lâm, như vậy cơ hội ghép tủy thành công cho cậu sẽ cao hơn, sẽ không sợ bị cơ thể bài trừ, có trường hợp người đã ghép xong rồi nhưng xảy ra quá trình bài trừ không chấp nhận nên cuối cùng vẫn bị chết. Vậy nên tìm người thân hiển tủy là thích hợp nhất.

Thực khó khăn, bây giờ hắn không thể rời khỏi Ngả Lâm, sao có thể đi tìm thân nhân của cậu đây, đành phải sai trợ lý đi tìm người hộ, còn đăng cả thông báo nữa. Mẹ cậu đã mất, cha cậu căn bản bao nhiêu năm qua đều không biết là tung tích, trợ lý rất khó khăn để tìm được đầu mối, truy tìm một người trong biển người như vậy sao ra nổi đây? Thư Văn cũng thương lượng với Ngả Lâm, nếu đăng thông báo trên tivi và internet sẽ nhanh hơn, tìm cha cậu là cơ hội duy nhất để sống sót.

Nhưng Ngả Lâm vừa nghe đã kịch liệt phản đối, nói rằng thà chết còn hơn đi tìm lại cái người từ lâu đã bỏ rơi mẹ con cậu, có là cha cậu thì cậu cũng không cần tủy của người như ông ta. Thư Văn nghe cậu nói mà cực kì tức giận, hắn cao giọng mắng mỏ Ngả Lâm, bây giờ tính mạng mới là quan trọng chứ! Hắn ra sức giúp đỡ cậu như vậy, mà cậu vẫn không chịu tận dụng thời cơ, cứ thích đi tìm cái chết! Cậu muốn tuyệt đường sống của bản thân sao?!

Ngả Lâm vẫn cứng đầu nói: “Tôi không cần anh thương hại, nếu đã không muốn thì thôi, tôi cũng đâu mở miệng phiền anh bao giờ.”

Thư Văn tức tới run cả người, hắn không ngừng chăm sóc cho cậu như thế, nhưng cậu thậm chí không thêm quan tâm, chỉ cố chấp không muốn tìm thân nhân, lại nói hắn làm phiền. Thư Văn bực bội chỉ bỏ lại một câu: “Anh cung phụng em còn em lại coi anh phiền phức, vậy em tự chữa bệnh đi, anh không ở bên làm phiền tới em nữa.”, dứt lời đập cửa đi ra ngoài.

Thư Văn phóng xe ra khỏi bệnh viện, tới một công viên nhiều cây xanh để ngồi yên tĩnh một chút. Tuy vậy hắn vẫn không sao an tâm được. Trong đầu chỉ nghĩ tới việc Ngả Lâm đang làm gì, có khỏe không, có khó chịu ở đâu không? Nếu cậu muốn uống nước ai sẽ lấy cho? Bên cạnh cậu làm gì có ai. Hắn chỉ muốn cấp tốc chạy về bên cạnh chăm lo cho cậu. Nhưng vừa nhớ đến câu cậu nói: “Nếu như anh không muốn tôi cũng không cần anh làm phiền” lại thấy tức giận trong lòng. Sao cậu lại có thể nói như vậy? Thôi thì chờ cậu bình tĩnh lại, rồi sẽ quay lại nói chuyện sau.

Nhưng chưa kịp đợi thì bác sỹ đã gọi điện cho hắn nói rằng Ngả Lâm bị sốt cao, đang phải cấp cứu, hắn phải mau trở về.

Thư Văn chạy như bay về bệnh viện, trên đường luôn tự trách mắng bản thân mình. Ngả Lâm đang phải làm hóa trị, vốn trong người đã khó chịu, được tính khiến cậu đau đớn vô cùng, khó có thể tránh nói năng không suy nghĩ. Bác sỹ đã bảo phải để bệnh nhân tâm tình thoải mái, người nhà bệnh nhân cũng nên duy trì như vậy. Nhưng mình thật là, một tên hỗn đản tự nhiên khai hỏa với cậu, hại cậu bị đưa đi cấp cứu.

Lúc ra khỏi phòng cấp cứu, Ngả Lâm phải mang mặt nạ oxy, sắc mặt càng tái nhợt hơn, Thư Văn nước mắt lưng tròng ở bên cạnh, hối hận chỉ muốn đâm đầu vào tường chết. Nghĩ đến Ngả Lâm đã phải khổ cực như thế, chính mình không khuyên giải được lại làm cho cậu tức giận. Càng nghĩ càng thương tâm. Nhìn Ngả Lâm khó nhọc thở bằng mặt nạ oxy, Thư Văn vô cùng ân hận.

Ngả Lâm tỉnh lại thấy Thư Văn đang ngồi một bên khóc lóc, hai mắt sưng to. Đột nhiên cậu cảm thấy đau lòng, tất cả những việc gần đây hắn làm đều khiến cậu rất cảm động. Thư Văn chỉ muốn tốt cho mình, mình lại đi mắng mỏ trút giận lên hắn, nghĩ như vậy, trông mắt Ngả Lâm cũng đỏ lên, thấp giọng nói: “Đừng khóc nữa.”

Thư Văn không nhịn được thêm, thoáng cái đã gục bên giường Ngả Lâm, khóc ô ô: “Anh sai rồi! Anh đã sai rồi! Để cho anh được ở bên em được không, đó là việc anh mong muốn, không tìm cha đẻ của em cũng được, không sao, em muốn như thế nào cũng được, chỉ cần đừng đuổi anh đi!”

“Tôi cũng không tốt.”

Thư Văn lắc đầu quày quạy, quả quyết: “Em biết anh là tên hồn đản mà, anh thật không biết phân biệt tốt xấu! Nhưng sau này em có cầm dao giết anh, anh cũng không đi đâu! Chết cũng ở lại đây!”

Ngả Lâm cười: “Sao tôi có thể cản nổi anh chứ?”

Thư Văn nghe xong, cũng mỉm cười, rồi cầm lấy tay Ngả Lâm dịu dàng hỏi: “Bây giờ em cảm thấy thế nào rồi? Còn đau không?”

Ngả Lâm gật đầu đáp rồi hỏi: “Vẫn còn khó chịu lắm. Lâu rồi không thấy Tảo Bả, bây giờ nó như thế nào rồi?”

“Có người chăm sóc nó rồi, anh đã gửi nó đến chỗ trông coi thú cảnh rồi. Khi nào em khỏi bệnh, có thể về nhà chơi với nó.”

Ngả Lâm bỗng lặng im, rồi nói: “Tôi chỉ muốn về nhà, anh có thể cho tôi xuất viện không?”

Thư Văn rất muốn đáp ứng, nhưng nhớ tới lời bác sỹ nói Ngả Lâm phải ở trong phòng vô trùng, để không bị nhiễm bệnh, không thể tiếp xúc với động vật, bất đắc dĩ nói: “Em phải chữa khỏi bệnh mới có thể về nhà được chứ.”

Gương mặt Ngả Lâm trầm xuống, thấp giọng nói: “Vậy phải đợi rất lâu rồi.”

Nhìn Ngả Lâm buồn bã, Thư Văn chỉ muốn làm gì đó cho cậu vui, nhưng nếu, nếu run rủi không chữa khỏi bệnh, rồi có ngày cậu chết, vậy sẽ chẳng còn cơ hội cho cậu gặp Tảo Bả sao?

32. Chương 31

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Không muốn khiến Ngả Lâm suy nghĩ nhiều về chuyện này lại thêm buồn phiền, Thư Văn liền nói lái sang

việc khác: “Căn hộ chỗ tầng hầm kia tồi tàn quá, hơn nữa còn phải ở cùng người khác, không thích hợp cho em dưỡng bệnh đâu. Hay anh ra gần đây thuê một căn hộ, như thế mới yên tâm được.”

“Tuy anh có tiền, nhưng cũng không nên hoang phí như vậy, căn phòng ở tầng hầm kia rất tốt, không phải thuê chỗ khác đâu.”

Thư Văn giọng khuyên bảo: “Chỗ đấy quá xa bệnh viện, nếu không có phương tiện đi lại, nhờ có chuyện thì sao? Mấy hôm trước anh phát hiện một căn hộ cho thuê, sáng sủa với tiện nghi vô cùng, mà chỉ cách đây hai mươi phút đi bộ thôi, em thấy có được không?”

Ngả Lâm suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu anh muốn cũng đừng có mua, không ở lâu dài, sẽ lãng phí.”

Thư Văn đành gật đầu, thầm nghĩ chỉ cần Ngả Lâm thích thì sẽ mua luôn. Bỗng dưng Ngả Lâm lên tiếng hỏi: “Tiểu Kỳ mấy hôm nay đi đâu rồi? Không thấy gọi điện cho tôi, tôi gọi cũng không thấy cậu ấy nhận.” Thư Văn nghe vậy liền tự mình gọi cho Tiểu Kỳ, đúng là không có ai bắt máy. Ngả Lâm nói hay là mai hẳn đi xem Tiểu Kỳ thế nào, cậu sợ cậu ấy ở một mình, có chuyện gì bất trắc thì khổ.

Thư Văn không muốn đi, ngày mai Ngả Lâm phải truyền hóa chất, sao có thể rời khỏi cậu được. Ngả Lâm đành miễn cưỡng gật đầu. Cậu vừa từ phòng cấp cứu ra, chắc chắn là rất mệt mỏi, hẳn dụi dằm hỏi: “Có buồn ngủ không?”

Ngả Lâm uể oải, hơi lắc đầu, nói: “Không muốn.”

Thư Văn đứng lên, đắp chăn rồi hôn lên môi cậu, thì thào: “Ngoan nào, mau ngủ đi. Dưỡng tinh thần tốt một chút, ngày mai còn phải trụ với thuốc nữa.”

Ngả Lâm chui vào chăn ngủ thật, nghĩ đến ngày mai lại truyền hóa chất mà sợ, mệt mỏi thiếp đi. Vất vả sau lần truyền thuốc đầu tiên, Thư Văn lo Ngả Lâm ở lại bệnh viện nhiều sẽ khó chịu, nên hẳn đã đi mua căn hộ kia, thuê người tới dọn dẹp khử trùng đầy đủ, căn phòng có rất nhiều ánh nắng, rất thích hợp dưỡng bệnh.

Tóc của Ngả Lâm bắt đầu rụng. Thư Văn không nghĩ tới nhanh như vậy, vừa mới qua đợt điều trị đầu tiên mà. Ngả Lâm cũng phát hiện ra, nhẹ nhàng nói với Thư Văn thôi thì mặc kệ, không có tóc càng tiện, đỡ phải gội đầu. Thư Văn cũng hòa theo nói đúng đúng, để tóc lấm mồ hôi ra càng dễ bị cảm. Thế là, đi trước một bước, Ngả Lâm bảo Thư Văn cạo sạch đầu mình đi.

Cái đầu trọc bóng loáng không tóc cũng không hề khiến cậu xấu xí, trái lại còn làm mắt cậu to ra. Nhưng hẳn biết cậu không thích, mỗi lần soi gương cậu đều buồn bã. Giờ đang là mùa đông, Thư Văn tiện thể đội cho Ngả Lâm mũ len, vừa làm cậu bớt buồn, vừa ngăn cảm lạnh.

Không liên lạc được với Tiểu Kỳ, Thư Văn phải nhờ nhiều người đi tìm cậu ấy, nhưng cứ như cậu ấy biến mất khỏi thế gian. Căn phòng ở tầng hầm như lâu không có ai ở, đồ vật bám bụi từng lớp. Thư Văn không biết đã xảy ra chuyện gì với Tiểu Kỳ, càng không dám mang chuyện này nói cho Ngả Lâm biết, sợ khiến

cậu thêm phiền não. Vì vậy hấn nói dối rằng vì tìm được một bệnh viện ở nước ngoài nên đã đưa Tiểu Kỳ đi kiểm tra rồi, đợi chữa khỏi mới về.

Nghe xong Ngả Lâm thật cao hứng, nhờ Thư Văn nhắn với Tiểu Kỳ không cần lo lắng cho mình, hãy an tâm trị khỏi mắt rồi mau về với cậu! Thư Văn gật đầu đồng ý, nhưng trong lòng lại ngổn ngang. Tiểu Kỳ trở về thì tốt, nếu không, biết ăn nói sao với Tiểu Lâm đây?”

Ngả Lâm cứ ở nhà tĩnh dưỡng hai ngày, lại tới bệnh viện hai ngày. Chẳng mấy chốc tháng một đã đến, các trường bắt đầu yêu cầu nộp hồ sơ rồi. Thư Văn làm hồ sơ cho cậu. Còn cậu lo lắng bao nhiêu kiến thức ôn tập đã quên hết, nhưng ít ra như vậy sẽ làm cậu tập trung, tạm quên đi bệnh tật của mình. Quả thật tinh thần Ngả Lâm tốt hơn hẳn, hay ngồi nói chuyện với Thư Văn về các trường đại học. Nhưng cứ vào viện là cậu lại buồn đi trông thấy.

Thi thoảng phải đi chích tủy để kiểm tra. Ngả Lâm sợ nhất là tiểu phẫu này, mỗi lần đều làm cho cậu đau thấu tận xương. Vả lại tuy trị bệnh bằng hóa chất là không được ăn đồ có dầu mỡ, nhưng quả thực cậu ăn cái gì cũng không vào. Mấy ngày nay Thư Văn mua cháo ngô, cậu đều nôn hết. Thư Văn khuyên bảo cậu thể nào cũng không xong, chỉ có thể cắn răng nuốt vào một ít.

Thoáng cái đã tới đêm ba mươi, nhưng tại bệnh viện lại chẳng tốt chút nào. Ngả Lâm ngồi nhìn pháo hoa từ phòng bệnh, đột nhiên hỏi Thư Văn: “Không biết Tảo Bả như thế nào rồi nhỉ?” Nghe vậy Thư Văn cảm thấy đau lòng, mới năm ngoái, cậu cùng hấn với Tảo Bả quây quần bên bữa cơm đoàn viên. Chỉ một năm qua thôi, mà Ngả Lâm đã bệnh nặng, không thể gặp Tảo Bả được nữa. Tết năm nay, xem ra bọn họ sẽ không thể vui vẻ đoàn viên được rồi.

Lần truyền hóa chất tiếp theo, còn khốn khổ hơn. Sau tám ngày nằm viện về nhà, Ngả Lâm đã yếu tới mức không tự đi được mà phải ngồi xe lăn. Thư Văn thấy Tết âm lịch hai người đã phải ở lại bệnh viện chỉ biết uống thuốc, nên hấn nghĩ tới sinh nhật hai mươi tuổi của cậu nhất định phải làm gì đó vui vẻ một chút.

Năm nay lễ tình nhân rất náo nhiệt. Từ trước mấy ngày, trên đường bán đầy hoa và quà cũng như sôcôla, không khí vô cùng sôi động. Thư Văn cũng thấy vui vẻ. Từ sáng sớm đã dậy dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, thoáng mát, hấn còn ra mua một bó hoa hồng rất to, cắm ở gian ngoài. Biểu cảm Ngả Lâm không mấy hào hứng. Thư Văn tích cực nói mãi, cậu mới cười lên một chút. Buổi trưa hai người ra ngoài ăn, tạm thời chưa trị hóa chất khiến Ngả Lâm cảm thấy tốt hơn một chút, đỡ phải ăn kiêng. Thư Văn xé nhỏ đùi gà đút cho cậu ăn.

Buổi chiều về nhà, hai người mua bánh gatô, hoa quả. Thư Văn lọ mọ trong bếp chuẩn bị này nọ, buổi chiều Ngả Lâm tỉnh dậy, bỗng nhìn thấy trên đầu giường có một cái laptop. Cậu không động vào, đi xuống bếp tìm Thư Văn. Thấy cậu đã tỉnh, hấn lập tức rửa tay rồi ôm lấy cậu, đưa cậu về giường chỉ vào cái laptop vui vẻ hỏi: “Đây là quà sinh nhật em đó, thích không?”

Ngả Lâm không tỏ thái độ mừng rỡ gì, chỉ gật đầu đáp: “Tôi sẽ quý trọng nó.”

Thư Văn có chút xấu hổ, hấn ngồi bên người Ngả Lâm, giúp cậu mở máy tính: “Em chuẩn bị học đại học rồi, phải dùng cái này! Đánh máy hay học tập gì gì cũng cần cái này, đây là loại mới nhất đó.”

Ngả Lâm nghe xong, chỉ chậm rãi nói: “Đóng lại đi, bây giờ tôi mệt lắm, không muốn xem gì đâu.”

Thư Văn nhìn cậu vô cảm như thế, ngực có chút hoảng, không hiểu vì sao cậu không thích món quà này. Hấn cẩn thận hỏi Ngả Lâm: “Sao thế? Không thích à? Anh xin lỗi. Bởi vì không biết em thích cái gì, đành tự chọn. Em nói xem em thích gì? Anh sẽ đi mua ngay.”

“Tôi rất thích mà, thực sự đấy. Anh nhanh làm cơm đi, tôi đói bụng.”

Thư Văn nghi hoặc rồi đi, vào bếp rồi vẫn không hiểu vì sao Ngả Lâm lại không thích như vậy. Hấn cứ nghĩ mãi, vô tình làm rơi cái muôi kêu keng một tiếng to. Lúc này hấn mới sực nhớ ra năm ngoái mua cho cậu cái máy Mp4! Lúc chia tay cậu đã đến gấp hấn trả lại nhưng hấn lại ném vào thùng rác. Tự nhiên Ngả Lâm buồn phiền, chắc chắn là nhớ tới chuyện này rồi!

Thư Văn nghĩ thông, lập tức rửa tay chạy vào phòng ngủ với Ngả Lâm. Cậu im lặng nằm trên giường, hình như đang ngủ. Thư Văn bước tới, nhẹ nhàng vỗ lưng cậu hỏi nhỏ: “Tiểu Lâm à, Tiểu Lâm, bây giờ mà ngủ, tối không ngủ được đâu.”

Ngả Lâm chui trong chăn, thanh âm rầu rĩ phát ra: “Tôi không ngủ, anh vào bếp đi.”

Thư Văn nhẹ nhàng ôm lấy cậu, nói: “Anh muốn nói chuyện với em...” sau đó kéo chăn ra, thấy hai mắt Ngả Lâm đỏ hoe, trên mặt nước mắt còn chưa lau.

Lần này Thư Văn càng chắc chắn vì chuyện kia nên cậu mới khóc, hấn vỗ về lưng Ngả Lâm, dịu dàng nói: “Đừng buồn nữa được không? Cái máy Mp4 kia đã mất rồi, anh sẽ mua cho em một cái khác nhé?”

Ngả Lâm né tay hấn ra: “Tôi không buồn, chỉ là vừa mới dụi mắt thôi.”

Thư Văn kéo cậu vào lòng: “Ngày mai sẽ đi mua cho em, em yên tâm, sẽ giống y chang cái kia, được không?”

Ngả Lâm trầm mặc một chút rồi đáp: “Không cần.”

“Vậy anh cho em đánh anh nhé! Anh là tên đại hỗ đản, dám ném nó đi! Đánh anh sẽ hết giận. Nếu em còn tức giận, anh sẽ đi tìm về, có được không?”

Ngả Lâm rời khỏi người hấn, nói: “Cái kia bị anh ném đi, tôi đã nhặt trở về rồi.”

Thư Văn cẩn thận hỏi: “Nhặt lại rồi sao?”

Ngả Lâm gật đầu, trả lời: “Nhặt lại rồi, chôn ngay trong vườn của anh đó.”

Thư Văn vui vẻ ôm Ngả Lâm nói: “Thế thì tốt quá rồi, chôn ở chỗ nào? Anh đi lấy nhé?”

Ngả Lâm mỉm cười: “Để mai đi, bây giờ trời tối đen như mực, sao anh tìm được?”

Thư Văn đồng tình, rồi lại lo lắng hỏi: “Chôn lâu như thế, liệu có hỏng không? Nếu nước ngấm vào thì sao sửa được nữa... Thôi được rồi. À em còn chôn cái gì quan trọng trong đó không?”

Ngả Lâm gật rồi lại lắc, nói: “Hỏng rồi thì thôi, đừng sửa nữa, tôi có dùng được nữa đâu.”

Thư Văn ôn nhu hỏi: “Tiểu Lâm, đừng giận nhé? Đừng nói như vậy, được không? Không dùng được thì cứ giữ lại làm kỉ niệm đi, vì sao không cần sửa?”

“Tôi không tức giận thật mà, thực sự là không dùng được. Ngày hôm đó tìm anh là lần cuối cùng rồi, sau này không thể dùng nữa.”

Thư Văn nghi hoặc hỏi: “Sao lại thế? Dùng lần cuối để làm gì?”

Ngả Lâm cười cười, đáp: “Tôi tính dùng nó để nói cho anh, một trăm năm mươi vạn kia không phải do tôi lấy. Vì không có cách nào nói trực tiếp, nên tôi chỉ có thể ghi âm vào đó rồi đưa cho anh nghe. Nhưng anh không nghe, còn ném đi, sau này còn dùng nó làm gì chứ?”

Thư Văn ghen giọng. Hóa ra cậu từng muốn giải thích tất cả với hắn. Nếu như lúc đó hắn không ác độc ích kỉ như vậy mà vất cái máy đi, thì đã biết rõ oan tình của cậu rồi. Bao hiểu lầm không được hóa giải. Hắn còn trách móc cậu không nói rõ, trách cậu làm hại hắn thành tên ngốc suốt một thời gian dài, nảy sinh ra khoảng cách lớn và hiểu lầm như vậy. Không phải cậu không giải thích, mà là tại mình không nghe!

Nghĩ tới Ngả Lâm lúc đó đã có bao nhiêu uất ức, chịu đựng bệnh tật còn bị mình vũ nhục, Thư Văn hối hận vô cùng, hắn ôm cậu nỉ non hối lỗi: “Tiểu Lâm à, anh xin lỗi...”

33. Chương 32

Editor: Joco

Beta – reader: Takuyachan

Đến bữa ăn tối, Thư Văn tắt hết đèn rồi thắp đủ hai mươi ngọn nến. Dưới ánh nến lung linh, Thư Văn ngẩng nhìn gương mặt Ngả Lâm đang sáng bừng lên, ôn nhu nói: “Em ước một điều gì đi rồi thổi nến.”

Ngả Lâm ngơ ngác suy nghĩ khá lâu, không biết nên ước gì đành quay sang hỏi Thư Văn: “Tôi có hai nguyện vọng, một là phẫu thuật thành công, còn lại là thi đỗ đại học, mà anh vừa nói chỉ có thể chọn một, tôi không biết nên chọn gì bây giờ?”

Thư Văn cố nén nỗi xa xót trong lòng, hơi nghẹn đáp: “Vậy ước giải phẫu thành công đi, đến sinh nhật anh, anh sẽ ước cho em thi đỗ đại học. Được không?”

Ngả Lâm lắc đầu, nói: “Khi đó thì kì thi đã qua mất rồi, mà chưa chắc tôi chờ được tới lúc đó, chỉ sợ Thượng đế thấy tôi tham lam, cả hai đều không thưởng cho tôi.” Dứt lời, cậu thối tất nển.

Trong bóng tối, Thư Văn dễ dàng lau trộm một giọt nước mắt trên mặt mình. Hắn nhớ tới điều ước năm ngoái của Ngả Lâm: “Mong rằng tôi có thể đỗ đại học, được cùng Thư Văn sống bên nhau, mong cả nhà Thư Văn sẽ khỏe mạnh trường thọ.” Tiểu Lâm, nguyện vọng cuối cùng kia của e, thực là tàn nhẫn...

Ăn uống xong xuôi, Thư Văn đưa Ngả Lâm vào trong phòng, bế cậu nằm trên giường, vừa chạm tay cởi quần áo cậu, vừa nói: “Hôm nay là lễ tình nhân, anh có quà tình nhân tặng cho em nữa đây.”

Ngả Lâm hơi xấu hổ, sắc mặt ửng hồng, đôi mắt vẫn trong veo như thủy tinh nhìn Thư Văn hỏi: “Cái gì?”

Thư Văn đưa tay chạm vào ngực Ngả Lâm, hôn cậu thật sâu: “Anh...”

Ngả Lâm có chút chống cự, cậu giãy giụa thân thể, thở hổn hển nói đứt quãng: “Tôi...Tôi trên người...”

Thư Văn càng thêm mãnh liệt hôn cậu, đem những lời cậu muốn nói nuốt hết vào. Sau đó hắn ghé vào tai Ngả Lâm thì thào: “Mặc kệ quá khứ thế nào, em vĩnh viễn là của anh.”

Không biết là vì kích động, hay cảm động trước lời này, nước mắt Nhả Lâm chậm rãi rơi, nghẹn ngào nói: “Tôi không xứng với anh, bẩn lắm.”

Thư Văn mãnh liệt hôn cậu, bất chấp: “Từ trước tới giờ em vốn sạch sẽ, về sau còn sạch sẽ hơn nữa.”

Ngả Lâm bị hắn nói vậy không thốt nên lời, chỉ thở dốc. Tuy Thư Văn đang chăm sóc cậu như người bệnh trong cơn hoạn nạn, nhưng Ngả Lâm vẫn cảm thấy vui vẻ.

Trong bóng đêm tràn ngập không khí ôn nhu, Thư Văn nhìn thấy mắt Ngả Lâm ướt ướt, liền đem cơ thể cậu ôm vào lòng, nói: “Tiểu Lâm, em có nhớ chuyện khi còn bé không?”

Ngả Lâm chút ảm đạm, vô thức nói: “Cái gì tôi cũng nhớ kĩ. Anh cũng nhớ sao? Chuyện khi đó?”

Thư Văn bỗng chốc vô cùng kinh ngạc, hỏi: “Vậy sao? Vậy em kể cho anh nghe đi, nhớ kĩ cái gì?”

Ngã Lâm suy yếu cười, nhẹ nhàng trả lời: “Tôi còn nhớ, anh nói tôi không có cốt khí. Anh oán trách tôi, nhưng khi đó không phải tôi không có, mà là, không được phép có.”

Lúc này Thư Văn mới biết mình đã từng gặp cậu, cũng từng nói chuyện. Hấn chỉ nhớ mình và Ngã Lâm có ở chung thành phố, chung một khu dân cư, nhưng lần đầu tiên gặp cậu ra sao, hấn không nhớ rõ. Ngã Lâm tiếp tục yếu ớt kể: “Mẹ tôi đơn độc mang theo tôi đi kiếm sống nên luôn luôn bị người ta khi dễ. Có một lần, thằng nhóc béo mập mà anh từng mắng đó, nó chửi mẹ tôi, tôi tức giận quá đã đẩy nó ngã chảy máu. Đến tối, nó kéo cha nó sang nhà tôi chửi xỉ vả mẹ tôi sao không biết dạy tôi. Hấn gào rất to, còn đập đồ đạc trong nhà tôi ném lung tung. Mẹ tôi không biết phải làm sao, nên mới quỳ xuống xin ông ta. Van lạy mãi họ mới chịu rời đi. Sau lần đó tôi đã biết. Nếu không muốn mẹ bị liên lụy, tốt nhất đừng động vào bọn nó làm gì.”

Thư Văn nghe xong, dịu dàng hôn trán an cậu: “Đừng sợ, sau này có anh rồi, anh sẽ không để ai ủy khuất em nữa.”

Ngã Lâm cúi đầu “Ân” một tiếng coi như trả lời. Thư Văn kéo cậu vào lòng hỏi: “Tiểu Lâm à, em có nhớ không? Chuyện về mẹ em ấy. Ví dụ như mẹ em từng học ở đâu?”

Ngã Lâm suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Cái này thực sự là tôi không rõ lắm, chỉ nhớ mẹ tôi học Đại học Mỹ thuật quốc gia, tốt nghiệp năm 84. Anh hỏi cái này làm gì?”

Trong đầu Thư Văn lóe lên một tia hi vọng, hấn vỗ vỗ lưng Ngã Lâm, ôn nhu nói: “Không có gì, anh chỉ muốn biết, mẹ em như thế nào mà có thể sinh được ra một đứa con tuấn mỹ thông minh như em thôi.”

Ngã Lâm thả lỏng người, mỉm cười nói: “Tâng bốc quá rồi!”

Thư Văn vui vẻ cười theo: “Hôm nay xem ra tinh thần của em rất tốt a, như vậy có vận động cũng không phiền chứ? Thử xem anh đã tiến bộ thế nào đi?”

Ngã Lâm đỏ mặt, trách hấn: “Tự dưng nổi hứng, hóa ra anh dương tôi bao ngày là để đợi đêm nay sao? Đi mà tìm người khác ấ.”

Thư Văn cười ha hả, nói: “Sao hư thế. Nếu anh mà tìm người khác liệu em có ghen không?”

Bỗng nhiên sắc mặt Ngã Lâm ảm đạm hẳn, một lúc lâu sau mới chậm rãi lên tiếng: “Xin lỗi.”

Hấn vội vàng chuyển trọng tâm câu chuyện, hỏi: “Năm nay em định nộp nguyện vọng vào đâu? Có định thi đại học luật nữa không?”

Ngã Lâm lắc đầu đáp: “Chắc không đâu, bao nhiêu ngày rồi không đọc sách, chắc tôi đã đốt đi nhiều rồi. Thôi chọn tạm một trường thấp cũng được.”

“Đừng lo, làm phẫu thuật xong là sẽ có thời gian học thôi. Anh sẽ giúp em ôn tập, thi hẳn trường lớn luôn.”

Ngả Lâm giấu mặt mình vào lòng Thư Văn, thấp giọng nói: “Mệt quá! Đi ngủ đi.”

Thư Văn tắt đèn, nói nhỏ: “Ngủ ngon nhé!”

Có được đầu mối quan trọng, Thư Văn bắt đầu cho người đi tìm hồ sơ những người tốt nghiệp năm 84 ở Đại học Mỹ thuật quốc gia. May là trường này sinh viên không nhiều, hồ sơ giữ lại còn cả, nên dễ dàng tìm ra được thông tin về mẹ Ngả Lâm.

Mẹ cậu vào trường năm 1980, sau một lần đi thị sát ở một thị trấn nhỏ, trở về thì đã có thai. Khi đó ai hỏi bà cũng không nói, chỉ một mình sinh con rồi tốt nghiệp khỏi trường. Sau đó bà mang Ngả Lâm đi tìm nam nhân kia, mong có thể kết hôn cùng hắn. Thế nhưng lúc này mới biết nam nhân kia đã có vợ con cả rồi. Mẹ cậu tìm tới thị trấn kia, còn biết hắn có một đứa con năm tuổi nữa. Cha mẹ bà không cho về nhà, bà phải ở lại thị trấn đó. Dù biết rằng người kia không thể kết hôn với mình, nhưng bà vẫn ở lại, mong rằng nam nhân kia có thể chiều cố con mình một chút. Cứ như vậy mãi tới khi Ngả Lâm lớn lên, nam nhân kia tuy âm thầm cho mẹ con cậu tiền, nhưng chưa bao giờ thêm nhìn mặt. Ngả Lâm cũng không biết cha hắn lại ở ngay gần mình như vậy, mẹ cậu cũng không bao giờ nhắc tới. Lúc mẹ cậu chết, cậu mới dứt hoàn toàn mộng tưởng. Một thân một mình lên Bắc Kinh mưu sinh.

Theo điều tra của trợ lý, bao chuyện quá khứ của Ngả Lâm hiện ra khiến Thư Văn rơi lệ. Ngả Lâm thật đáng thương! Trải qua biết bao nhiêu cực khổ như vậy, sao thượng đế không có cậu hưởng hạnh phúc, còn muốn khi dễ cậu! Lại để cậu rơi vào chỗ chết như vậy?

Như vậy có thể tìm được cha Ngả Lâm rồi. Nhưng rồi kết quả điều tra khiến Thư Văn giật mình. Trớ trêu làm sao, người đàn ông đó chính là cha của Lý Khả. Trên đời còn có chuyện nực cười như vậy sao, Lý Khả là cha của Ngả Lâm. Cha Lý Khả đã chết cách đây ba năm vì ung thư phổi, thân nhân duy nhất của Ngả Lâm, chỉ còn một mình Lý Khả mà thôi.

Thư Văn cùng đường rồi, để cứu được Ngả Lâm sống sót, phải đi cầu xin Lý Khả, đó là cách duy nhất. Nhưng khi tìm ra Lý Khả, kể y nghe xong chuyện này, y còn nở nụ cười thành tiếng khinh miệt: “Tôi còn cho rằng Thư giám đốc tìm tôi có chuyện làm ăn gì tốt, hóa ra là vì sinh tử của một người mà đến.”

Thư Văn ăn nói khép nép: “Em đừng nên như vậy, mau cứu cậu ấy đi, dù sao cậu ấy cũng là đệ đệ của em mà.”

Lý Khả cười nhạt: “Tôi không có đệ đệ, đó chẳng qua chỉ là giọt máu phong lưu của cha tôi mà thôi, với tôi không hề liên quan. Mà nghe nói khi lấy tùy cực kì nguy hiểm, tôi còn muốn sống lâu một chút, không muốn dây dưa với cậu ta đâu.” Nói xong, nhấc đít đứng dậy. *(beta: ta thêm cái đ** vào đây, bực quá ý mà. >"<)*

Thư Văn kéo y lại, quỳ trước mặt y khẩn thiết nói: “Van cầu em hãy cứu Ngả Lâm.”

Lý Khả nhìn hấn, giả hoạt nói: “Cậu ta đoạt mất tình nhân của tôi, tôi còn cứu mạng cậu ta làm gì? Đây là loại đạo lý gì vậy?”

Thư Văn cúi thấp đầu: “Xin lỗi, anh xin lỗi em, đều là lỗi của anh, được chưa? Em hãy cứu cậu ấy đi, anh sẽ nghe theo lời em.”

Lý Khả ngồi xuống ghế khinh khỉnh nhìn Thư Văn: “Nếu em muốn anh bỏ cậu ta quay về với em, anh có chấp nhận không?”

Thư Văn ngậm ngẩn cả người, nửa ngày nói không nên lời.

Lý Khả buồn cười, nói: “Không phải anh định nói cậu ta chết thì anh tự tử đấy nhé? Trở lại bên em là điều không thể, đúng không?”

Thư Văn khẽ cắn môi, nói: “Anh đồng ý với em, hãy cho cậu ấy tử đi, anh sẽ trở lại bên em...”

Lý Khả bĩu môi: “Thế gian này không có gì đáng tin cậy cả, chỉ có tiền đáng tin thôi. Em không thêm. Hãy trả công đi thì em làm.”

Thư Văn vui mừng nói: “Được, em cần bao nhiêu anh cho bấy nhiêu. Chỉ cần em đồng ý ghép tử!”

Lý Khả đáp ứng hấn rồi cả hai đi bệnh viện kiểm tra tử, kết quả là: Tử của y hợp với Ngả Lâm, có thể ghép được rồi.

34. Chương 33

Editor: Joco

Beta – reader: Kumiko

Đến tháng ba, Ngả Lâm đã trải qua bốn lần hóa trị, bắt đầu chuẩn bị phẫu thuật cấy tử. Người tặng tử cho Ngả Lâm không biết là ai, chỉ biết người kia họ Lý, cũng là một người hơn hai mươi tuổi. Người ấy không chịu cùng Ngả Lâm gặp mặt, chỉ nhắn một câu: “Không cần báo đáp rồi đi.”

Vào phòng phẫu thuật, Ngả Lâm rất thấp thỏm, chỉ sợ đi mà không về. Cũng may, Thư Văn vẫn chờ ở bên ngoài. May mắn làm sao, tuy tử được tặng chỉ phù hợp một nửa thể nhưng phẫu thuật rất thành công. Vậy là chỉ cần bình yên tĩnh dưỡng hai năm thì cái mạng này có thể đoạt được lại từ tay tử thần rồi.

Thế nhưng không đợi cho Thư Văn kịp vui mừng. Mới tháng năm, Ngả Lâm đang ngồi trong nhà thì bị ngất đi, phải đưa tới bệnh viện. Bác sỹ báo tin trời giáng là cơ thể Ngả Lâm đang bài kháng tửy mới, nó đang ăn mòn nội tạng của cậu. Lúc này, Ngả Lâm vẫn phải nằm theo dõi trong phòng cấp cứu. Máu trong người hầu như bị thay hết, thế nhưng tình huống vẫn không có chút suy chuyển nào. Bệnh tình của cậu bây giờ đang đứng bên bờ vực rồi.

Thư Văn hoảng đến mức mắt lúc nào cũng đỏ ngầu. Hắn luôn miệng bác sỹ liệu có thể làm phẫu thuật lại không. Bác sỹ gật đầu nhưng điều này quá nguy hiểm đối với Ngả Lâm. Hệ thống miễn dịch của cậu đã bị tàn phá. Cơ thể cậu như đang tự chết dần, không còn đủ sức để tiến hành phẫu thuật.

Ngả Lâm cũng hiểu rõ, cậu nói với Thư Văn không nên cố làm gì. Cậu cũng không muốn bỏ cuộc thi nữa. Thời gian không còn nhiều nữa rồi.

Thư Văn xin cậu đừng từ bỏ. Để phẫu thuật thêm một lần nữa rồi mới tính đến chuyện thi cử.

Ngả Lâm không chịu, chỉ nói: “Anh cho tôi về nhà đi, tôi không muốn ở lại bệnh viện nữa. Ở đây toàn mùi thuốc sát trùng, không thể chuyên tâm đọc sách được.”

Thư Văn cố nén bi thương trong lòng mình đưa Ngả Lâm về nhà. Ngả Lâm còn lấy quyển sổ tiết kiệm ra, trong đó có hơn một vạn. Bây giờ số tiền này với cậu vô dụng rồi. Cậu muốn cho cô bé nằm ở phòng bên cạnh, trông rất đáng thương. Mà gia đình cô bé vì lo chạy chữa cho cô bé đã không còn gì nữa..

Thư Văn trả lại sổ tiết kiệm cho Ngả Lâm, nói: “Em cứ giữ lại đi, anh giúp cô bé là được rồi, không cần dùng tiền của em đâu.”

Ngả Lâm cười cười, nhét vào tay hắn nói: “Tôi sau này còn dùng tiền vào cái gì nữa đây? Chi bằng giúp cô bé không phải tốt hơn sao? “

Thư Văn nhận quyển sổ tiết kiệm, nói: “Anh biết rồi, anh sẽ giúp đỡ gia đình họ.”

Thế nhưng khi quay lưng đi, Thư Văn vội lau trộm nước mắt. Hắn lại còn không biết sao. Tiền này Ngả Lâm chắt chiu dành học đại học, có bị bệnh như thế cậu vẫn không lấy ra dùng. Thế mà bây giờ dễ dàng bỏ như vậy, hắn rằng cậu đã biết mình không thể dùng tới số tiền này nữa rồi.

Tuy rằng Thư Văn vẫn luôn nhắc nhở Ngả Lâm chuyện làm phẫu thuật. Thế nhưng hắn cảm giác được, Ngả Lâm thực ra đang chờ đợi. Ngày nào đêm nào sẽ chết? Không thể biết được. Kỳ tích có xuất hiện hay không? Hắn cũng không biết. Có thể làm phẫu thuật lần thứ hai hay không? Hắn cũng không biết. Tình trạng bây giờ chỉ còn có thể tùy vào ý trời mà thôi.

Đôi khi Thư Văn nhìn Ngả Lâm ngơ ngác ngồi, không biết đang suy nghĩ cái gì. Thư Văn chỉ còn biết ôm cậu giúp cho cậu thoải mái. Thế nhưng thời gian cậu ngồi trường kì ngơ ngác lại càng lúc càng nhiều, lại luôn luôn hốt hoảng. Nói chuyện cũng không làm cậu yên lòng hơn chút nào.

Thư Văn không biết đây là có chuyện gì liền đi hỏi bác sĩ phụ trách. Bác sĩ thở dài nói: “Là do áp lực quá.” Hấn nên thường xuyên nói chuyện với cậu, giúp cậu thả lỏng tâm tình ra. Bệnh nhân luôn nghĩ xem lúc nào sẽ chết, hay có chết hay không. Lúc này bệnh nhân sẽ rất yếu đuối. Chỉ cần giúp bệnh nhân bớt suy nghĩ lung tung đi là được.

Thư Văn cảm thấy rất áp lực, hấn rất đau lòng nhưng cũng không có biện pháp gì. Biết Ngả Lâm thích làm bánh ga-tô, hấn ra ngoài đi mua nguyên liệu, định cùng ngồi làm bánh với Ngả Lâm. Vừa mua lò nướng, đang định về nhà thì nhận được điện thoại của Ngả Lâm.

Ngả Lâm hình như rất lo lắng, Thư Văn gắng hỏi mãi, cậu hoang mang nói: “Thư Văn! Không tìm thấy điều đâu cả!”

Thư Văn nhất thời không nhớ ra, hỏi lại hấn: ” Điều? Điều nào?”

Ngả Lâm gấp tới độ muốn khóc tới nơi rồi, nói: “Điều đó! Thư Văn, Ở sau cửa không tìm thấy điều! Làm sao bây giờ? Anh mau về nhà tìm giúp cho tôi đi.”

Thư Văn sửng sốt, cẩn cẩn dực dực nói: “Tiểu Lâm, em đừng sợ. Anh cất nó ở phòng làm việc cơ quan. Em quên chúng ta đã chuyển nhà rồi sao?”

Ngả Lâm bắt đầu khóc nức nở, nói: “Dọn nhà, thế thì sao chứ? Cả Tảo Bả cũng không được nhìn, có phải là vì dọn nhà mà vứt hết đi đúng không?”

Thư Văn càng nghe, càng thấy Ngả Lâm hoảng loạn, hấn vội vàng nói: “Tiểu Lâm không phải sợ, anh trở về ngay đây. Ở nhà đợi anh một chút nữa thôi. “

Nói rồi hấn vội vàng lái xe về nhà. Vừa mới bước vào cửa liền thấy Ngả Lâm ngồi thu vào góc tường, vừa khóc vừa ôm vai.

Thư Văn vội vàng tới ôm cậu vào lòng, xoa lưng cậu cố trấn an: “Tiểu Lâm, em làm sao vậy?”

Ngả Lâm ôm lấy hấn, nức nở nói: “Vì sao cá lại không thể bay lên trời? Vì sao a? Vì sao?? Tôi chính là con cá... là tôi... chính là tôi...”

Thư Văn ôm chặt lấy cậu nói: “Anh lập tức gọi người đi lấy. Em đừng khóc nữa được không? “

Ngả Lâm vẫn tiếp tục khóc: ” Thư Văn, Thư Văn, Thư Văn...”

Thư Văn đưa cậu lên giường, Ngả Lâm vẫn tiếp tục khóc. Phải nhờ có thuốc an thần, cậu mới dần đi vào giấc ngủ. Ngả Lâm ngủ rồi, tới lượt Thư Văn ra phòng ngoài khóc lớn. Ngả Lâm của hấn, Ngả Lâm của hấn, vì sao lại biến thành cái bộ dạng này? Ai có thể cứu cậu, cứu bọn họ đây?

Ngả Lâm tỉnh lại, chuyện lúc trước đó không còn nhớ nữa. Cậu nhìn cái điều trong tay Thư Văn, cười nói: “Anh còn giữ sao? Nó vẫn không bay được đúng không? Đợi tôi khỏe hơn, chúng ta làm lại cái điều khác hình con điều hâu, chắc chắn có thể bay.”

Thư Văn cũng cười, nuốt nước mắt nói: “Cá vẫn có thể bay mà. Chờ em khỏi chúng ta cùng nhau thả lại. Chúng ta là cá tiên, phải bay trên trời, xuống nước chết đuối thì sao.”

Ngả Lâm hì hì cười, nói: “Anh an ủi người khác buồn cười thế, có cá nào lại chết đuối trong nước đâu? Hơn nữa anh bơi giỏi như vậy. Được rồi, không phải anh mới mua lò nướng sao? Đã lâu không làm bánh rồi, không biết tay nghề có lụi bại không nữa.”

Thời gian thi đại học chỉ còn một tháng nữa, Ngả Lâm cũng không đọc sách, chỉ là ôm máy tính ngày ngày lang thang trên mạng. Thư Văn có đôi khi nhắc hắn đọc ít sách, có thể nhớ lại kiến thức mà đi thi. Ngả Lâm nghe xong quệt nước mắt, bảo hắn sao lại quản mình, mình muốn làm gì thì mặc kệ mình chứ. Thư Văn cũng không dám nói hơn gì nữa, nhìn cậu nghịch máy vi tính có vẻ hài lòng. Hắn cũng không nhắc cậu chuyện đọc sách nữa.

Ngả Lâm đột nhiên hỏi: “Sao lâu rồi không có chút tin tức của Tiểu Kỳ nhỉ?”

Thư Văn xấu hổ đáp không ra lời: “Anh cũng không rõ, anh sẽ hỏi thăm sau. “

Ngả Lâm nói: “Liệu có phải là chưa phẫu thuật được nên vẫn ở nước ngoài đợi chưa muốn về?”

Thư Văn trả lời: “Chắc là... như thế.”

Ngả Lâm cười cười, đưa cho Thư Văn một tờ giấy: “Anh giữ giúp tôi đi. Nếu mãi vẫn không đợi được thì đưa cho hắn cái này.”

Thư Văn thấp thỏm cầm tờ giấy, thấy đó là tờ giấy xác nhận đồng ý tặng giác mạc, Ngả Lâm đã kí. Thư Văn thoáng cái nổi giận, đánh rơi cả tờ giấy, nói với Ngả Lâm: “Em định làm gì? Đang yên đang lành lại muốn hiến giác mạc. Em không phải phát điên rồi chứ?”

Ngả Lâm nhú mày nhìn mảnh giấy, nói: “Thật vất vả mới làm đơn được đó. Anh tức giận cái gì? Vạn nhất tôi khó sống thì tặng giác mạc cho hắn, sao lại không được?”

Thư Văn nhìn Ngả Lâm, nói: “Em đừng có nghĩ linh tinh. Chỉ ít bây giờ còn khỏe mạnh, thế là tốt rồi... Biết chưa?”

Ngả Lâm gật đầu kiểu như sao cũng được: “Tôi biết rồi.”

Thư Văn đi tới, ôm lấy cậu nói: “Chỉ ít cũng phải vì anh mà cố gắng sống sót chứ.”

...

Kỳ thi đại học đã tới gần, Ngả Lâm có cảm giác tâm tình tốt hơn nhiều. Cậu cũng không ngồi chờ ra như tượng nữa, cả ngày giống ý như bị tiêm thuốc kích thích tung tăng vui vẻ. Thư Văn rất vui, thoáng nghĩ liệu rằng có phải kỳ tích sắp xảy ra không? Nhìn Ngả Lâm càng lúc càng phấn chấn tinh thần, thực sự rất nhiều đáng vẽ.

Ngày mừng bảy tháng sáu, Ngả Lâm thi xong môn toán, vô cùng vui vẻ đi ra báo cho Thư Văn. Thư Văn giúp cậu đẩy xe, nhìn thấy cậu vui vẻ như vậy liền hỏi: “Liệu có chắc đỗ rồi không? Sao lại vui đến như thế?”

Ngả Lâm trả lời: “Cảm giác siêu hài lòng! Chưa từng có một lần lại làm được nhiều bài trong đề như thế. Còn cả văn nữa, cảm giác như là từ ngữ cứ tuôn ra khỏi đầu ấy.”

Thư Văn cười vui đưa cậu vào xe: “Đó là do tư chất Tiểu Lâm thông minh nhanh nhẹn. Năm nay nhất định đỗ đại học rồi!”

Ngả Lâm cười gật đầu, lúc đi qua tiệm bánh Hạnh Phúc cậu từng làm liền quán quýt nhìn Thư Văn mua một cái bánh ngọt về ăn mừng. Thư Văn đành cầm tiền xuống mua một cái bánh. Lúc quay lại xe, Ngả Lâm đưa điện thoại di động cho hắn nói: “Lý Khả vừa gọi điện thoại kìa, tìm anh có việc.”

Thư Văn sợ đến sắc mặt đều thay đổi: “Có chuyện gì thế? Hắn nói những gì với em?”

Ngả Lâm nói ra rất bình tĩnh, thế nhưng từng lời đều làm cho Thư Văn lạnh sống lưng: “Hắn nói tủy của tôi là do hắn tặng. Hắn là anh cùng cha khác mẹ với tôi. Anh cho hắn tiền nên hắn mới cho tôi chút tủy. Mà đúng rồi, hắn nói lần tôi bị năm kẻ làm nhục là do anh thuê người tới dạy tôi một bài học.”

Thư Văn hoảng sợ tới mức mặt trắng bệch, hắn không biết nên phản ứng thế nào, chỉ có thể ngơ ngác nhìn Ngả Lâm. Ngả Lâm nở nụ cười, tiếp tục nói: “Sao anh không mau lái xe, tôi biết hắn chỉ lừa gạt tôi thôi.”

Thư Văn nhìn khuôn mặt dễ dàng như không có chuyện gì của cậu, giống như không thêm có một chút lưu tâm. Hắn thoáng thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Em làm sao lại chắc chắn như vậy?”

Ngả Lâm nhún vai nói như chuyện bình thường: “Bởi vì hắn muốn tiền của anh. Lần này hắn nhất định lại muốn lừa tiền rồi. Lần trước lừa gạt anh, bây giờ chắc chắn lại muốn lừa gạt tôi.”

Thư Văn yên tâm hơn, cười nói: “Phải rồi. Hắn là kẻ chuyên đi lừa đảo. Đừng để ý tới hắn. Chúng ta như thế này, nên hắn đổ kị đó.”

Ngả Lâm không hề để ý tới chuyện này, cậu đoạt lấy cái bánh ga tô, giống như một hài tử ngấm ngứa rồi mắt sáng lên: “Oa, nhiều hoa quả thế này, là loại tôi rất thích a!”

Vào buổi tối hôm đó, Ngả Lâm nói muốn cùng Thư Văn quan hệ. Thư Văn kiên quyết cự tuyệt cậu: “Ngày mai em còn môn thi cuối nữa! Vạn nhất không khỏe, lại phí công ra, đúng không?”

Ngả Lâm nũng nịu cọ cọ Thư văn, nói: “Tôi không sao mà! Ngày hôm nay thi tốt như vậy, không sao đâu!” Thư Văn càng không đáp ứng, Ngả Lâm càng quẩn quýt lấy hấn. Cuối cùng Thư Văn đành chiều hấn, làm thật nhẹ nhàng, rồi bắt hấn đi ngủ sớm.

Ngày mừng tám tháng sáu, là một ngày cực kỳ đẹp, sáng sớm đã có nắng nhẹ. Thư văn nhẹ nhàng lay Ngả Lâm dậy, nói: “Tiểu Lâm, dậy đi. Ngày hôm nay còn thi nốt hai môn cuối nữa.”

Thư Văn nhìn sắc mặt hấn có chút ửng hồng, sờ vào người thấy hơi sốt nhẹ. Vì vậy nói: “Mau dậy mặc quần áo thôi, muộn giờ thi bây giờ.”

Ngả Lâm nằm thõ dõc trong chăn, mơ màng nói: “Tôi không đi thi đâu. Tôi mệt lắm.”

Thư Văn âm trầm nhìn cậu một lúc, hấn run run cố thuyết phục Ngả Lâm: “Ngày hôm nay chỉ còn hai môn cuối thôi, kiên trì một chút được không?”

Ngả Lâm dường như không mở nổi hai mắt, nói: “Tôi... không đi được nữa. Thực sự mệt chết đi.”

Thư Văn càng lúc càng hoảng loạn, hấn dùng sức dựng Ngả Lâm dậy, còn khóc lóc nói: “Đừng bỏ, có nghe hay không? Không được từ bỏ! Phải đi thi thôi!”

Ngả Lâm suy yếu cười cười, nhẹ nhàng giật giật môi, chỉ yếu ớt nói mấy tiếng: “Thư Văn, em yêu anh.”

Thư Văn chăm chú cầm lấy tay cậu nói: “Anh cũng yêu em. Xin em đừng có thiếp đi như thế, nói chuyện với anh đi, được không? Mau tỉnh lại đi, nói chuyện với anh! Hôm nay còn có cuộc thi em luôn mong chờ nhất, em quên rồi sao?”

Ngả Lâm không có đáp lại hấn. Cậu chậm rãi nhắm dần dần hai mắt xuống. Nước mắt Thư Văn cứ như vậy... rơi xuống...

~HOÀN CHÍNH VĂN~

35. Chương 34: Kết Thúc

Editor: Joco

Thượng

15 năm sau, có một dáng người đứng yên lặng bên phần mộ.

“Tiểu Lâm, em ở bên kia có sống tốt không? Có nhớ anh hay không? Hay là quên anh mất rồi?” Thư Văn cầm bó hoa đặt lên bia đá, lấy tay phỉ phỉ lá vàng rơi bên trên, ngồi xuống bên cạnh. Hắn nhìn khuôn mặt trắng trẻo tươi cười trên tấm bia mộ. Nụ cười của người đó, khiến cho hắn cũng bất giác cười theo. Cầm lấy cái bút, tô lại chữ trên bia đá “Ngã Lâm chi mộ”. Hắn vừa tô, vừa nói: “Tiểu Kỳ có tới thăm em hay không mà nước sơn trông còn mới quá này.”

Tô xong, Thư Văn ngồi cạnh ngắm nhìn cái bia, nói: “Con trai của chúng ta, năm nay vừa mới thi đại học xong. Nó so với em còn lợi hại hơn nhiều lắm. Em biết không? Nó học đại học lớn nhất Bắc Kinh, không thua ai cả. Thật đúng là khiến cho người ta tự hào.”

“Nó lớn lên cũng rất đẹp, bao nhiêu cô gái xúm xít vây quanh nó.”

“Lúc nó ba tuổi, trông thấy nó ở cô nhi viện, bị sút môi trông thật là xấu xí. Phẫu thuật xong, lại không có chút sẹo nào, rất là đẹp.”

“Bao nhiêu năm các thầy cô giáo trong trường dạy nó đều nói Trình Lâm rất ngoan, giống như thiên tài, học cái gì cũng giỏi.”

“Năm nay nó cũng mười tám tuổi rồi đó. Mấy hôm trước sinh nhật, em có biết nó ước cái gì không? Nó ước anh quên được em đi, mau tìm một người khác. Đúng là không nên nghe lời một đứa trẻ a.”

“Anh sao có thể quên được em đây? Nếu như không có nó anh chắc đã sớm đi tìm em rồi. Em nói có đúng không?”

“Em có thích anh tới đây tìm em không? Anh bây giờ cũng già mất rồi này. Em lại cứ mãi mãi trẻ như vậy, mãi mãi hai mươi tuổi. Em liệu có ghét bỏ anh không?”

“Anh thật đúng là một kẻ nhất gan. Luôn luôn sợ em ghét bỏ anh, luôn luôn không đi tìm em. Kết quả hiện tại càng ngày càng già, càng ngày càng không xứng với em rồi.”

“Làm sao bây giờ? Tiểu Lâm, làm sao bây giờ?”

“Em nói cá mà không có bầu trời thì sẽ không thở được mà chết đúng không?”

“Nếu anh mà chết em nhớ phải cứu anh. Không được mặc kệ anh... có nghe thấy không?”

“Em thật là người xấu mà. Anh nói nhiều như thế, còn em chỉ biết cười thôi.”

“Cười đi, cười đi, cứ vĩnh viễn mà cười đi.”

Thư Văn đứng lên, sờ sờ tấm bia đá, sủng nịch nói: “Ngày mai anh sẽ mang con đến thăm em. Nhớ chờ anh đó.”

Nói xong, lưu luyến rời đi, chậm chạp.

Đi ngang qua một lối rẽ nhỏ hẹp khác, có một lão phu nhân cũng hoàn cảnh như mình, ngồi bên một tấm bia đá cũ kĩ, khóc nức nở. Thư Văn nhìn thấy chỉ nhếch mép cười khinh bỉ, lão phu nhân kia đang khóc lớn hơn: “Con của ta, con sao lại có thể đoản mệnh như thế cơ chứ? Ma quỷ nào bắt con tôi. Con à, mẹ nhớ con nhiều lắm. Còn mới bốn mươi tuổi đầu, tại sao lại chết như thế! Mẹ nhớ con muốn chết! Khổ cực quá a!”

Thư Văn bĩu môi, lẩm bẩm: “Cốt tủy của con bà có thể cứu được Tiểu Lâm thì khi hấn bị mắc bệnh sau này cũng không đến nỗi phải chết. Cái này là ông trời công bằng thôi. Thực là lẽ nhân quả.”

Trung

15 năm sau nữa, một người thanh niên đứng trước hai tấm bia mộ.

“Ba à, người ở bên kia, sống có tốt không? Có tìm được thóc thóc không, liệu có nhớ con không?” Trình Lâm đặt bó hoa lên hai ngôi mộ, lấy tay phủi bớt lá khô, ngồi xuống bên cạnh.

Hắn nhìn ảnh chụp trên hai tấm bia mộ, lấy bút tô lại vết sơn trên tấm bia chung: “Ngã Lâm Thư Văn hợp táng chi mộ.” Vừa tô, vừa nói: “Kỳ thóc thóc hình như rất hay tới thăm hai người, nước sơn trông còn rất mới mà.”

Nhìn tấm ảnh chụp chung hai người đang cười ngọt ngào, nói: “Ba ba, thóc thóc, con năm nay đi chấm thi đại học, bao nhiêu bài giỏi đều là do đại học Bắc Kinh tuyển chọn hết! Ba, ba có hối hận hay không? Nếu như ba sống tới hôm nay, có thể ra ngoài khoe khoang khắp nơi: “Con của ta, có tiền đồ xán lạn rồi!”

“Ba, hôm qua con có quay về cô nhi viện, thấy ảnh chụp khi còn bé con bị sút môi. Bây giờ nhìn không ra chút nào. Bao nhiêu học sinh nữ trong trường vẫn còn gửi thư tán tỉnh đó. “

“Các vị giáo sư đều nói, Trình Lâm là một người tài cao. Ba ba, thóc thóc, hai người có thấy vui không?”

“Con bây giờ lớn rồi. Ba ba thật là buồn, sớm như thế đã vứt bỏ con chạy về với thúc thúc rồi. Còn nhớ nguyện vọng sinh nhật con không? Mong cho ba cùng với thúc thúc ở bên kia hạnh phúc! Con có ngoan không?”

“Thúc thúc, thời gian người ở bên kia một mình, không biết người có nhớ không? Ba ba rất nhớ người, cứ giống như phát điên rồi ấy. Có hồi suốt tối ngày đều gọi Tiểu Lâm, Tiểu Lâm. Có khi còn cầm tay con khóc, cứ nói xin lỗi người thôi!”

“Thúc Thúc nhớ phải tha thứ cho ba. Ba ba rất đáng thương đó.”

“Ba ba luôn nói với con, ba ba là cá, thúc thúc là bầu trời. Không có người, ba ba sẽ thở dốc tới chết... Thúc thúc nhớ phải tha thứ cho ba ba, cho ba ba chút ít hạnh phúc. Kỳ thúc thúc nói, từ khi người chết, ba ba không còn cười nữa.”

“Ba, người thật là xấu, không phải nói là đợi con thành công sao? Vì sao không đợi?”

“Thúc thúc, ba ba, hai người ở bên kia có thể nương tựa vào nhau. Thật là tốt. Hai người không cần lo cho con. Con sống rất tốt.”

“Kỳ thúc thúc hôm nay khai trương cửa hàng, con phải qua đó chung vui. Hai người ở lại, mấy ngày nữa con sẽ quay lại.”

Trình Lâm đứng lên, cung kính lạy hai phần mộ rồi rời đi. Đi ngang qua một lối nhỏ, thấy có vị lão phu nhân già quá rồi, ngồi khóc rất lâu bên ngôi mộ cũ nát: “Con của ta à, người sao lại đoán mệnh như vậy? Con à, mẹ nhớ con muốn chết, mới có bốn mươi tuổi đầu thôi mà, tại sao đã chết? Thật đau khổ a!”

Trình Lâm liếc mắt bên tấm bia mộ, thấp giọng thở dài: “Bệnh bạch cầu, đến tột cùng hại bao nhiêu người a.”

Hạ

15 năm sau, có một thanh niên đứng im lặng bên nấm mộ.

“Mẹ à, người ở bên kia có hạnh phúc không? Không cần lo lắng cho con, con sống rất là tốt.” Ngã Lâm đặt hoa lên tấm bia, lấy tay phủi lá rụng, ngồi xuống bên cạnh. Thư Văn cũng ngồi ngay cạnh bên, ôn nhu nói với cậu: “Em khoác thêm áo vào đi, trời lạnh rồi. Em thân thể không khỏe, dễ ốm lắm, để anh ôm em nào.”

Ngã Lâm bất đắc dĩ liếc mắt một cái, nói: “Anh đâu đã già cả tới mức đó, làm thế làm gì?”

Thư Văn ủy khuất mân mê tay cậu, nói: “Tốt, em năm nay ba mươi lăm, đã tính chê anh già rồi đúng không?”

Ngã Lâm nhìn dáng dấp của hắn, nói: “Tôi nào dám chê anh. Được rồi, anh càng lúc càng trẻ, giống y như một đứa con nít. Được chưa...”

Thư Văn lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Anh làm trẻ con cũng được. Em mau ôm anh đi. Ở đây không có ai, hay là chúng ta...”

Ngã Lâm đỏ bừng mặt: “Có mẹ ở đây nữa.”

Thư Văn túm hắn lại, thì thầm vào tai: “Mẹ cũng là người một nhà, không lo.”

...

“Thư Văn, anh thật là cáo già.”

“Ngã Lâm...”

“Anh cút ngay cho tôi!”

“Tiểu Lâm...”

“A a, hỗn xược! Chỗ này là mộ viên!!! Anh rốt cuộc muốn làm gì?!!!”

“Lâm Lâm...”

“Mau bỏ tay ra nhanh, tôi lên cơn tức là anh liệu hồn đấy!”

Thư Văn vừa nghe lời này, lập tức buông lỏng tay ra, nhỏ giọng nói thầm: “Vậy chút nữa về nhà nhé. Không sợ có ai, có thể càng phát sinh tình cảm mãnh liệt hơn! Thật vất vả cho em quá...”

Ngã Lâm dùng sức đánh hắn một cái, nói: “Anh là người thế nào mà càng già càng sắc lang a? Còn như thể tôi không nể nữa đâu. Dám làm càn, có trẻ trung gì đâu cơ chứ.”

Thư Văn vội vàng làm khuôn mặt tươi cười, nói: “Đừng có nóng giận nữa chứ. Trình Lâm còn nhỏ nhưng mấy lần quấy rồi, làm anh không có cơ hội thân thiết với em. Đợi cho nó thi đại học xong rồi sẽ tha hồ cho chúng ta thoải mái. Em nói đúng không?”

Ngã Lâm liếc hắn: “Con là của tôi. Tôi nguyện ý cho nó ở nhà, anh quản được sao chứ?”

Thư Văn cười khỏ: “Em cùng con, còn có Tảo Bả. Ba người liên hợp lại khi dễ anh, anh chỉ muốn có công bằng thôi mà!”

Ngả Lâm hơi ngẫm nghĩ mân mê môi rồi nở nụ cười: “Khi dễ anh sao? Được, tôi dè chết anh!”

Thư Văn nhìn khuôn mặt tươi cười của Ngả Lâm, nhin không được nữa, cùng nhào tới.

...

Thư Văn rốt cục cũng được như ý nguyện, lưng công Ngả Lâm không còn chút sức lực nào để đi về. Ngả Lâm ân hận thầm rửa mình ngốc nghếch. Thư Văn mỗi lần lại như ngàn năm động dục, đúng là vất vả.

Đi ngag qua một lối đi nhỏ hẹp, thấy một vị lão phu nhân, ngồi ở bên một căn mộ cũ nát, khóc nức nở. Thư Văn nhin không được cười khinh bỉ, vị lão phu nhân kia càng khóc lớn hơn: “Con của me, con sao lại đoán mệnh như vậy? Thực là thảm a. Con à, mẹ nhớ con muốn chết. Thật là khổ cực a!”

Ngả Lâm nghe thế tiếng khóc, ngẩng đầu lên, nói với Thư Văn: “Là bà ấy sao?”

Thư Văn gật đầu, nói: “Ngày hôm nay mệt mỏi rồi, cùng dừng để ý. Sau này trở lại thăm hấn sau, được chứ?”

Ngả Lâm thật sự là mệt mỏi. Thấy Thư Văn nói như vậy, cũng nhu thuận mà đáp ứng. Hai người đi vào trong xe ngồi rồi, Thư Văn nhẹ nhàng lau nước mắt trên má Ngả Lâm, nói: “Sao lại thương tâm như thế? Ngoan nào, anh yêu thương em mà!”

Ngả Lâm mặc hấn lau nước mắt cho mình, nói:” Tôi không hiểu nổi, vì sao tủy của hấn có thể cứu tôi. Vậy mà tôi thì không thể cứu hấn? Rõ ràng là anh em cùng cha cơ mà.”

Thư Văn nở nụ cười: “Đây không phải là chuyện chúng ta có thể quyết định được. Em yên tâm đi, thế này không phải là ông trời công bằng sao?”

Ngả Lâm gật đầu, bỗng nhiên “A” kêu một tiếng hất tay thư Văn ra: “Đều là tại anh làm cho tóc tôi rối tinh rối mù. Tiểu Kỳ hôm nay mời chúng ta ăn tân gia, làm thế nào bây giờ?”

Thư Văn chẳng để ý cười cười: “Anh bảo với hấn hôm nay sinh nhật Trình Lâm rồi, không đi nữa.”

Ngả Lâm đỏ mặt nói: “Anh lấy cớ này hai lần một tháng rồi... sao mà được chứ?”

Thư Văn càng cười lớn hơn: “Trình Lâm vốn sinh ra trong cô nhi viện. Không ai nhớ rõ ngày sinh. Tổ chức vài lần một năm cho nó chắc, hấn quản chúng ta sao được!”

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thac-vi>